

Ърл Стенли Гарднър  
Пери Мейсън и русото момиче

## ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ПЕРИ МЕЙСЪН — адвокат, който сам си вади кестените от огъня

ДЕЛА СТРИИТ — безценната му секретарка, без която той не може не само в работата си

ДАЯНА РИДЖИС — русо момиче с насинено око

ДЖЕЙСЪН БАРТСЛЪР — който повече от всичко на света иска внук

КАРЛ ФРЕЧ — „светски мъж“ и „бияч“, раздаващ синини на момичетата

ФРАНК ГЛЕНМОР — компетентен съдружник на Бартслър

МИСИС БАРТСЛЪР — майка на Карл, убедена в неговата непогрешимост и бездушна като камък към останалите

МИЛДРЕД ДАНВИЛ — съквартирантка на Даяна, която взима твърде присърце новината за насиненото око

ЛЕЙТЕНАНТ ТРАГ — проникателен лейтенант от полицията

ХЕЛЪН БАРТСЛЪР — сърдита снаха, пазеща в тайна внука от дядо му

ЕЛА БРОКТЪН — според която Милдред Данвил „сама си е виновна“

СЕРЖАНТ ХОЛКЪМ — войнствен полицаи, враг на Пери Мейсън, когото вечно гледа как да премаже

ПОЛ ДРЕЙК — детектив, приятел на Пери

КЛОД ДРЪМ — самодоволен прокурор

Д-Р ДЖОРДЖ З. ПЪРЛЪН — който поставя „фантастични“ граници за времето, в което е могло да бъде извършено убийството

ФИЛИП РЕЙМС — полицаи, който за малко не глобява

Милдред

СЪДИЯ УИНТЪРС — заинтригуван съдия

НИК МОДЕНА — боклукчия

МИСИС ДЖ. С. КЕНАРД — завеждаща бюро за загубени внуци

РОБЪРТ БАРТСЛЪР — който скоро ще стане на три години

Пери Мейсън дръпна секретарката си настрана.

— Русо момиче с насинено око ли, Дела?! Меко казано, това звучи твърде любопитно, освен ако не е някоя мъжкарана. Такава ли е?

— Определено не, но като че ли е изплашена до смърт от нещо. Не мога да отгатна каква е. Гласът ѝ не е обикновен — изглежда школуван.

— И ти я остави в библиотеката?

— Да, там чака.

— Как е облечена?

— С черни обувки на бос крак, кожено палто и отдолу черен пеньоар или домашна рокля. Няма да се изненадам, ако няма друго облекло.

— И насинено око?

— Истинска прелест.

— Дясното или лявото?

— Дясното. Косата ѝ е сламеноруса, има големи синьо-зелени очи и дълги мигли. С подходящ грим и без синината би могла да бъде много красива. Според мен е на около двацет и шест години. Ти би ѝ дал двацет и една.

— Как се казва?

— Даяна Риджис.

— Прилича на измислено име.

— Тя твърди, че е истинско. Ужасно е притеснена и нервна.

Струва ми се, че здравата се е разстроила.

— Плаче ли?

— Не. Седи като на тръни, но не плаче. Тя е от момичетата, които в критични моменти действат, а не хленчат.

— Това решава въпроса, ще я приемем — поне колкото да разберем за какво става дума. Доведи я, Дела.

Мейсън отвори вратата на библиотеката. Русото момиче, което скочи насреща му, беше високо към метър и шейсет и тежеше около петдесет килограма. С лявата си ръка стискаше палтото, в което плътно се беше загърнало. Тъмното петно около дясното око се подчертаваше от светлата коса, която падаше на вълни до раменете му. Не носеше шапка.

— Мис Риджис? — поде Мейсън радушно. — Меля, седнете.

Дела, ти се настани там, а аз ще остана тук. Моята секретарка записва най-важното от разказите на клиентите ми, мис Риджис. Надявам се, че това няма да ви смущава. По какъв повод искате да ме видите?

Посетителката заговори преди още Дела да успее да отвори стенографския си бележник. Думите ѝ валяха една през друга, гласът ѝ трептеше от вълнение. И все пак от начина, по който изговаряше думите, личеше, че не е момиче, способно да предизвика побой.

— Мистър Мейсън, имам големи неприятности, направо ми е причерняло пред очите. От часове премислям положението, всъщност от полунощ, и реших, че не бива да преглъщам това. — Тя леко докосна синината.

— Тогава защо не дойдохте по-рано? — учуди се адвокатът.

— Нямах какво да облека. Мейсън повдигна вежди.

Тя се изсмя пресилено — явно не ѝ беше до смях.

— Ако сте готов да ме изслушате, бих искала да ви разкажа всичко отначало.

— Навярно — предположи Мейсън, сдържайки любопитството си в рамките на вежливостта — сте се скарали със съпруга си и той е взел дрехите ви. Обвинил ви е незаслужено в изневяра и...

— Не, мистър Мейсън. Не познахте. Аз съм разведена и повече от три години живея сама.

— В радиото ли работите?

— Как разбрахте?

— По гласа.

— Ах, да, естествено.

— Къде са дрехите ви?

— При работодателя ми.

— Така ли? Колко странно!

— Цялата история е странна.

— В такъв случай — Мейсън хвърли бърз поглед към Дела Стрийт, за да се увери, че е готова да записва — искам да я чуя от началото. Кажете ми първо нещо за себе си.

— Ще се огранича само с най-важното — обеща Даяна Риджис. — Не съм виждала баща си. Майка ми умря, когато бях дванайсетгодишна. Дадох си сметка, че макар и бедно сираче, бих могла да си пробия път и живота, ако се образовам. Не жалих сили. Бях завършила само прогимназия, но използвах всяка възможност да уча — продължих във вечерно училище, в задочни курсове, а в събота и неделя редовно четях в обществената библиотека. Овладях

стенография и машинопис, станах секретарка, а после радиоактриса. Имах обаче неприятности с един режисьор и щяха да ме уволнят. Тогава пристигна писмо от мой почитател. Някой си Джейсън Бартслър. Харесал гласа ми и искаше да знае дали се интересувам от лека и доходна работа.

— И как реагирахте вие? — попита Мейсън. Тя се понамръщи.

— Ние получаваме купища такива писма и въпреки че авторите се изразяват различно, смисълът им винаги се свежда до едно. Не му обърнах никакво внимание.

— Какво стана след това?

— Получих Още едно писмо. После мистър Бартслър ми се обади по телефона в студиото. Говореше доста приятно. Оплака се, че очите му не са добре, а е запален читател и сега има нужда от някой, който да му чете. Добави, че ме е слушал по радиото и но само харесвал гласа ми, но бил убеден, че съм много интелигентна. С една дума, започнах работа при него и той се оказа изключително любезен и изискан джентълмен.

— С какво се занимава?

— С разработване на мини. На около петдесет и пет-шест години е, обича хубавите неща в живота, но всичко е с вкус и мярка. Мистър Бартслър е... един определено интересен човек.

Мейсън само кимна.

— Той твърди, че най-голямата беда на американците е прекалената им доверчивост. Било наша национална черта да приемаме безкритично всичко, което ни се поднася, и когато лустрото падне и видим нещата в истинската им светлина — да обвиняваме всички освен себе си. Не мога да си представя някой да е правил по-странен подбор на четивата си от мистър Бартслър.

— Моля, пояснете.

— Кара ме да му чета най-хубаво написаните статии от най-реномираните списания.

— Какво странно има в това?

— Всички са от преди четири до преди двайсет години.

— Не разбирам.

— Няма да разберете, освен ако не прочетете статиите. Сред тях например има някои от преди войната, в които ни убеждават, че можем да се справим с японската флота, когато си поискаме. По времето пък на сухия режим се кълнат, че независимо от последствията той вече никога няма да бъде отменен. Намират се и

икономически, и финансови прогнози, които вещаят, че с национален дълг от трийсет милиарда САЩ ще стигне до банкрут, а с петдесет милиарда — до катастрофа. Всички те — майсторски написани и подкрепени с логика, която навремето е изглеждала абсолютно неопровержима — са дело на най-именитите автори в страната.

Мейсън хвърли въпросителен поглед към Дела Стрийт и пак се обърна към Даяна Риджис:

— Какъв е смисълът? Защо човек трябва да си губи времето да четете остарели, отминали неща? В края на краищата авторът на статиите не е пророк. Той просто събира факти и ги тълкува логично.

Даяна Риджис се изсмя нервно:

— Страхувам се, че се изразявам лошо, но по този начин мистър Бартслър смята, че поддържа разума си в достатъчно трезво състояние, за да вижда нещата в истинската им светлина. Според него най-сигурният начин да не се подведем по чуждите внушения днес, колкото и неопровержимо логични да изглеждат, е да четем заблудите от вчера, поднесени със същата неопровержима логика.

— Има нещо вярно в това — призна Мейсън с усмивка, — но нужно ли е толкова да се престаряваме в името на скептицизма?

— На него му е нужно. Той сравнява нацията ни о малки деца, ненаситни в желанието си да бъдат водени за носа. Стига някой да рече: „Искате такава и такава утопия, нали? Единственият начин да я постигнете е да направите това и това“ — и без да задават въпроси, всички тръгват подире му като омагьосани. Лицето на Мейсън все повече се оживяваше.

— Заслужава да се поговори с този Бартслър! — възкликна той. — А сега бих искал да разбера какво по-точно ви е сполетяло.

— Започна с Карл Фреч и...

— Почакайте — прекъсна я Мейсън. — Нека да чуем всичко поред. Кой е Карл Фреч?

— Синът на мисис Бартслър от предишния ѝ брак, ужасен лигльо, макар че не можеш да го разбереш, докато не свали маската си. Смята, че е роден за велик артист, учи актьорско майсторство и само за това говори и мисли. Имал е всички условия и е получил такава чудесна шлифовка, че отначало те заслепява с привидната си изтънченост и изискани обноски. Всъщност е разглезен, противен егоист, безскрупулен и безмилостен като дявол.

— А мисис Бартслър?

— Кучка! — рече с отвращение Даяна Риджис. Мейсън се засмя.

— Рязка съм, знам, но като си помисля как постъпиха с мен, те...

— Хайде да видим кои са останалите „те“. Кой още живее в къщата?

— Франк Гленмор, Карл Фреч, мистър и мисис Бартслър и старата домашна прислужница, която работи там от години. Те я съсипват от работа. Тя е глуха и...

— Кой е Гленмор?

— Управител, който разработва чужди мини срещу определена сума на тон изкопана и изпратена в завода руда. Откакто мистър Бартслър е зле с очите, Гленмор му е нещо като помощник. Мисля, че притежава половината от капитала в някои от предприятията. Той е човек, който неминуемо печели симпатии — изключително справедлив, винаги готов да изслуша мнението на другите. На мен ми харесва.

— На колко години е?

— На трийсет и осем.

— Живеехте ли в къщата, или ходехте само през Деня?

— Трябваше да живея там, защото мистър Бартслър искаше да му чета точно преди лягане. Запазих обаче квартирата си в града. Живеея с едно момиче, с което сме много близки. Не исках да напусна апартамента, преди да съм сигурна, че работата ще е постоянна.

— Къде се намира квартирата ви?

— В жилищната сграда Палм Виста.

— Добре, разкажете ми сега за Карл Фреч и как пострада окото ви.

— Ами Карл ме преследваше всеки път, когато имах свободна вечер, предлагаше ми да отидем на кино или някъде другаде, а аз винаги си намирах извинения — ту че ме боли главата, ту че трябва да си правя маникюра или да пиша писма. Държах се мило към него, но и малко настрана.

— И защо променихте отношението си снощи?

— Усетих, че майка му се дразни, че ме взема за доста надута или нещо подобно. Пък и се чувствах доста самотна и не виждах нищо лошо в поканата му да излезем на вечеря или на кино, затова реших да я приема.

— Е, и?

— Щом излезе от къщата, това момче сякаш стана друг човек. В началото ми беше забавно. Той очевидно играеше някаква роля,

стремеше се да се представи за светски човек, за какъвто се има. Отидохме на ресторант. Карл поръча специални отлежали вина и взе да разиграва келнера. Поиска да му донесат отделно подправките за салатата, за да си ги сложи сам. Изобщо си придаваше такава важност, че...

— На колко години е?

— На двайсет и две.

— Военна служба?

— Негоден и никой не знае защо. Неудобно е да се пита.

Предполагам, че някой познат лекар го е прегледал най-обстойно. Заявил е, че психически не е съвсем в ред и поради това са го освободили.

— Как се развиха събитията след ресторанта?

— И очаквано, и неочаквано.

— Младежът започна много да си позволява, така ли?

— Опитах се най-внимателно да го вразумя, но изведнъж маската падна от лицето му и аз видях какво долно същество е.

— Как постъпихте тогава?

— Зашлевих го по лицето, слязох от колата и тръгнах пеша.

— А той?

— Остави ме да вървя, дявол да го вземе.

— Докъде?

— Имах чувството, че до края на света. Най-сетне една кола ме качи и ме закара до място, където имаше такси, и така се прибрах. Чак пред къщата открих, че съм забравила чантата си в колата на Карл и нямам нито цент. Обикновено за всеки случай си слагам в обувката банкнота от пет долара. Тъкмо обяснявах на шофьора, че трябва да се кача горе, за да взема пари, и забелязах пред нас да потегля друго такси. По стълбите към входа настигнах пътничката му — една възпълна жена към петдесетте, която леко накуцваше и имаше майчински благи очи. Тя беше чула разговора ми с шофьора и настоя да ми даде пари да си платя. И преди още да успея да попитам за името ѝ, вече бе позвънила на вратата. Отвори ѝ Франк Гленмор. Жената заяви, че идва във връзка с уговорката по телефона. Мистър Гленмор възкликна: „А, да, за онази мина“ — и я покани да влезе. Така и не узнах коя е. Срам ме е, че не останах да ѝ благодаря, но бях твърде разстроена. Помолих мистър Гленмор да ѝ върне парите, изтичах направо към стаята си, отворих вратата и пред мен се изправи Карл Фреч в цялото си величие. Направо ми причерня пред

очите. Заповядах му да излезе, ала той само се усмихна студено и презрително и рече: „Не, смятам да постоя. Ако не по един, то по друг начин ще постигна своето. Отвори си ушите и слушай какво ще ти кажа.“

— Тогава?

— Тогава допуснах голяма грешка. Сграбчих го за палтото и започнах да го бутам.

— И той се разяри?

— Отскубна се и се извъртя към мен. Никога няма да забравя израза на лицето му — студен, злонамерен, пресметлив. Нямах никаква представа какво ще направи, но в погледа му имаше нещо, което ме изплаши — безпощадна жестокост, добре обмислена подлост. Той процеди през зъби: „Добре, щом искаш с лошо — на!“ И ме удари много хладнокръвно и много резултатно.

— Повали ли ви?

— Да. Появиха ми се звезди пред очите, коленете ми се огънаха и изведнъж се озовах на пода. Около мен всичко се въртеше. Карл Фреч ми се поклонил от вратата с подигравателна, язвителна усмивка и каза: „Следващия път по-малко се надувай!“ — след което затвори и си отиде.

— Така, и?

— Бях ядосана и потресена. Има нещо в този дявол, от което те побиват тръпки. А и за една жена е голямо унижение, когато я удари мъж. Влязох в банята и си сложих студен компрес на окото, сетне усетих, че съм намокрила дрехите си, върнах се в стаята, заключих вратата, съблякох се и легнах във ваната. Исках да се отпусна и да облекча болките от дългото ходене, а и постоянно сменях студения компрес на окото. След половин час се почувствах по-добре. Станах, избърсах се, облякох си пеньоара и тъй като бях забравила да си взема пантофите, наложи се пак да обуя обувките си. В този момент се сетих, че още не съм прибрала чантата си. Вече окончателно кипнах.

— Предприехте ли нещо?

— Отидох до стаята на мисис Бартслър и почуках на вратата.

— Тя спеше ли?

— Не. Разговаряше с Карл. Дойде до вратата, погледна ме така, сякаш съм гъсеница, допълзяла някак си на масата по време на вечеря, и ми се закани: „Тъкмо обсъждахме с Карл какво да правим с вас.“ А аз отвърнах: „И аз самата разсъждавам какво да правя с Карл.“



Мислех, че синът ви е поне малко джентълмен, но под бляскавата шлифовка, която сигурно е струвала скъпо, той е само един долнопробен хулиган.“

— Как прие тя тези думи?

— Погледна ме отвисоко и изсъска: „Какво по-точно искате да кажете?“ Заявих й, че синът й се е държал неприлично с мен и ме е ударил, а тя ме нарече лъжкиня. Истината била, че Карл ме хванал да крада и аз съм се опитала да измъкна насила доказателствата от него.

— Да крадете? — изуми се Мейсън.

— Точно така. Знаете ли какво беше направил? Беше занесъл чантата ми при майка си, а в нея имало едно бижу, което тя била търсила целия ден. Убедена съм, че той така беше скроил нещата — да ме обвини в кражба, ако не изпълня желанието му.

— Няма що, изглежда, че е прекрасен човек! Тя се изсмя с горчивина:

— Бях така съсипана, че не можах дори да гъкна. Затова пък Карл изчурулика с прекрасно отработена интонация: „Мамо, мисля, че ще е добре да претърсим стаята й, преди да я пуснем да си върви.“

— И тя послуша ли го?

— Двамата нахълтаха в стаята ми и когато се опитах да ги последвам, мисис Бартслър ме избута и затръшна вратата пред носа ми.

— И после?

— После изтичах на долния етаж, за да видя мистър Бартслър, но той все още беше зает. Коженото ми палто висеше в дрешника. Облякох го и тръгнах към библиотеката, където смятах да почакам мистър Бартслър, когато вратата неочаквано се отвори и се появи същата жена. Срам ме беше от подутото око, затова се мушнах в дрешника. Сигурно съм постояла пет-десет минути, но щом се измъкнах от скривалището си, вратата пак се отвори — мистър Бартслър и мистър Гленмор изпращаха жената. Бях ги изпреварила, така че те можеха да ме видят само в гръб, стига да продължех да вървя към външната врата. И аз продължих, слязох по стълбите пред входа и тръгнах по улицата. Реших да се обадя на Милдред Данвил — момичето, с което живеем в един апартамент — и да я повикам да ме прибере с колата ми — и, разбира се, нямах пари дори за телефон. По това време вече беше започнала да ме обхваща истерия и окото ми ужасно се беше подуло. Така че реших да отида пеша до апартамента и да позвъня на Милдред — като че ли не бях ходила достатъчно!

Трябва да съм извървяла към три километра, но в крайна сметка стигнах — а Милдред я нямаше вкъщи! Боже, каква нощ!

— И сетне? — подкани я Мейсън.

— Разбира се, можех да събудя домоуправителката и да я помоля да ми отвори с нейния ключ, но тя е твърде строга, а и с това облекло и око нямах сили да ѝ се покажа. Самочувствието ми беше под нулата. Така че отидох до автогарата и проседях там цялата ужасна нощ. Изпросих от един любезен човек монета за телефон и звънях в апартамента на всеки час. Никой не отговаряше. Все още никой не отговаря. Не зная къде да се дяна. Имам чувството, че всички ме гледат... Бях чувала за вас. Трябваше ми много време, за да събера смелост да дойда тук в това състояние, но усетих, че започва да ме хваща истерия, и ето ме... Май дори и да исках, не бих могла да забъркам по-голяма каша. Обвинена съм в кражба, има основания да ме смятат за избягала и... и...

— Дела — попита Мейсън, — можеш ли да помогнеш на тази млада жена?

— Разбира се — усмихна се секретарката ободрително. — Мога да ви дам някои дрехи, които ще ви свършат работа, докато получите своите. Искате ли нещо за хапване?

— Вие... — заекна Даяна Риджис. — Вие и двамата сте много мили. Но няма нужда...

Изведнъж тя се свлече безчувствена на пода. С два скока Мейсън се намери до нея. Заедно с Дела Стрийт я вдигнаха и я поставиха в мекото кожено кресло. Адвокатът улови изпълнения с упрек поглед на секретарката си.

— В края на краищата — поде той извинително — това не е по моята специалност, Дела. Както знаеш, аз съм по убийствата и особено заплетените случаи, но щом настояваш.

— Не съм казала нито дума — усмихна се тя.

— Не, наистина не си казала нищо — съгласи се иронично Мейсън.

Даяна Риджис се размърда в креслото, отвори очи и промърмори замаяно:

— Ох, извинявайте... Май припаднах.

— Няма нищо — успокои я Мейсън. — Едно хубаво кафе ще ви оправи, а междувременно пийнете една глътка да се подкрепите.

Мейсън отиде до лавицата с книги, извади оттам голям том и зад него бутилка бренди. Наля половин чашка и я подаде на Даяна

Риджис. Тя му благодари с поглед и я изпи. Мейсън взе празната чашка, изплакна я на чешмата и заедно с бутилката и книгата я върна обратно на лавицата.

— По-добре ли сте? — попита той.

— И още как! Не съм яла нищо и съм ужасно разстроена. Този удар съвсем разклати чувството ми за сигурност и увереността, че мога да се справя с всичко. Съжалявам, че припаднах, мистър Мейсън. Ще вя бъда много благодарна, ако ми помогнете да си взема дрехите и да не ме обвинят в кражба... Не мога да приема мълчаливо такова обвинение, въпреки че съзнавам как изглеждат нещата сега.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Дела, погрижи се за храна, дрехи и гореща вана за мис Риджис. След това я остави да поспи няколко часа. Аз излизам.

Мейсън тайно намигна на секретарката си.

## 2

Къщата, която Мейсън търсеше, се оказа солидна бяла двуетажна постройка с хоросанова мазилка и керемиден покрив, разположена в изискан квартал.

След като паркира колата си, адвокатът мина по широката алея и се изкачи по витата стълба до верандата пред входа, покрита с гладки червени плочи и оградена с перила от ковано желязо. Докосна звънеца и в къщата прозвуча мелодия. След няколко секунди му отвори набит мъж на около трийсет и осем години с топли кафяви очи, които го гледаха недоверчиво.

— Искам да се срещна с Джейсън Бартслър — каза Мейсън.

— Страхувам се, че е невъзможно, освен ако нямате предварително уговорена среща, а ако имахте, аз щях да знам.

— Вие негов съдружник ли сте?

— В известен смисъл — да.

— Чудесно. Името ми е Мейсън. Адвокат съм и представлявам Даяна Риджис! Бартслър може да ме види тук сега или по-късно в съда.

В кафявите очи трепнаха дружелюбни пламъчета.

— Мисля, че не мистър, а мисис Бартслър се е оплакала в полицията...

— Не мога да воювам с жени — прекъсна го Мейсън.

Човекът се усмихна:

— Заповядайте.

Мейсън влезе в голямата приемна, където червената керамична настилка лъщеше с матов блясък, Малко по-нататък, вляво, широко спираловидно стълбище се виеше стремително към горния етаж.

— Почакайте тук. — Мъжът отведе Мейсън в библиотеката. — Ще проверя дали мистър Бартслър може да ви приеме.

Той изчезна през една врата в другия край на приемната. След около две минути се върна, усмихнат още по-широко.

— Вие Пери Мейсън ли сте?

— Да.

— Разрешете да ви се представя — Гленмор, съдружник на мистър Бартслър при разработването на някои от мините.

Мейсън стисна ръката му.

— Мистър Бартслър иска да ви заведе при него. Той е слушал много за вас — следил е някои от делата ви с особен интерес. Насам, моля.

Мейсън последва Гленмор в голямата стая, която се намираще от другата страна на приемната и представляваше нещо средно между библиотека, работен кабинет, всекидневна и канцелария.

Джейсън Бартслър седеше в дълбоко, луксозно тапицирано кресло и беше вдигнал обувките си в пантофи крака на табуретка. От лявата му страна се намираще салонна маса, отрупана с книги и книжа, сред които се забелязваха и куфарче за документи, настолна писалка, както и няколко списания. Отдясно пък бе поставена масичка за карти, върху която имаше чаша вода, още книги, стойка за лули, кутия за тютюн, пепелник, кибрит и гарафа с уиски. Светлината, която се процеждаше през кехлибарената течност, искреше по безбройните ръбове на кристалния съд.

Джейсън Бартслър стана от креслото — висок, изискан мъж с леко скептично изражение на лицето.

— Как сте, мистър Мейсън? — попита той, като се ръкуваше. — Даяна е успяла да наеме един изключително талантлив защитник. Предполагам, че сте се запознали със съдружника ми, Франк Гленмор. Поръчах му да ви се представи.

— Да, запознахме се.

— Каква е тази история с Даяна? Никой досега не ми беше споменал и дума за това. Франк, защо, по дяволите, не ми съобщи, че е имало неприятности?

— Мисис Бартслър смяташе, че повече никога няма нито да видим, нито да чуем момичето. Беше убедена, че Даяна просто е избягала. Страхувах се, че подобна вест може да ви разтревожи.

— Ето че се наложи да се разтревожа. Даяна е чудесно момиче. Може би вие ще ми обясните какво се е случило, Мейсън?

— Доколкото разбрах — поде Мейсън, — тя сглупила да приеме поканата на вашия доведен син да излезе с него. В резултат на това била принудена да се върне въщи пеша. Там намерила в стаята си младежа и впоследствие била обвинена в кражба. Така я изплашили, че напуснала къщата посред нощ, облечена само с пенъоар, обувки на бос крак и кожено палто, което грабнала пътем от дрешника.

Останала без никакви пари, храна и подслон.

Бартслър се ядоса:

— Още малко, и ще го изкарате като предумишлено убийство. Защо, по дяволите, е нужно да се преувеличава? Нали всъщност никой не я е изхвърлил от къщата?

— Така са я изплашили, че е напуснала.

— С какво?

— С физическо насилие, придружено със закана, че няма да е за последен път.

— От кого?

— От Карл Фреч и майка му. Те са я избутали от стаята ѝ.

— А вие какво искате?

— Искам да ми се предадат вещите ѝ, двуседмична предплата и извинение, както и уверение, че Даяна ще има препоръчително писмо от вас и че няма да бъде очернена пред бъдещ работодател. Искам в добавка и справедливо обезщетение за душевните страдания и мъки, които е претърпяла.

Бартслър се обърна към Гленмор:

— Би ли помолил жена ми да дойде заедно с Карл?

Гленмор се изправи с малко неочаквана за теглото си пъргавина и с котешки стъпки се измъкна от стаята — безшумно и бързо като плъзгаща се сянка. Прикрита радостна усмивка разтегли едва забележимо устните му.

— Преди всичко искам да получа дрехите и вещите ѝ опаковани, за да ѝ ги занеса — каза Мейсън. — Що се отнася до останалото, може би ще е добре да се посъветвате с адвоката си. Не бих желал да накърня интересите ви.

— И без адвокат ще се оправя — заяви Бартслър. — И не искам

тя да напусне работа.

— Едва ли можете да очаквате, че ще остане при тези обстоятелства. Това би било невъзможно.

Бартслър помръкна.

— Всичко бих дал да не се бяха случили тези неприятности, Мейсън. Струва ми се направо необяснимо. Впрочем не чак толкова. Ще видим.

— Работата може да се окаже по-сериозна, отколкото предполагате — предупреди го Мейсън.

— Може би е така. Харесвам това момиче. Тя се интересува от текста, който четете. Влага чувство в него. Като правило платените четци мърморят така безизразно, че ти се доспива и не можеш да се откъснеш от убийствената монотонност на гласовете им — все едно, че пътуваш дълго със самолет и се мъчиш да не заспиш от бърмченето на перките. Ето че идват жена ми и доведеният ми син.

Мейсън стана, за да поздрави майката и младежа. Мисис Бартслър се отличаваше с ледена елегантност. Кожата, косата и фигурата ѝ показваха, че за тях се полагат постоянни грижи. Имаше вид на жена, която е на трийсет и пет, но спокойно може да мине за двайсет и осем годишна. Изглеждаше почти невероятно, че младият мъж до нея ѝ е син.

Карл Фреч беше строен, чернокос, с грижливо поддържани бакенбарди, спускащи се на два сантиметра под ухото, както изискваше най-добрата холивудска мода. И макар донякъде да личеше, че е позьор, той се държеше с необикновено за възрастта си достойнство.

Джейсън Бартслър представи Пери Мейсън и след като отново седнаха, веднага се зае да обясни защо ги е повикал.

— Пери Мейсън — заяви той — е бил ангажиран от Даяна Риджис. Тя твърди, че е била изхвърлена от къщата почти без дрехи и при унижителни за нея обстоятелства. Вие двамата знаете ли нещо за това?

Без ни най-малко да промени непроницаемата маска на лицето си, мисис Бартслър отсече смразяващо:

— Знаем цялата история.

— Добре, каква е тя? — попита Бартслър.

— Разкажи му я ти, Карл.

Младежът махна презрително.

— Бих предпочел да не говоря за това.

— Ти знаеш фактите, Карл.

— Но тя е жена, мамо. Не мислиш ли, че е по-добре една жена да говори за друга?

— Добре — съгласи се мисис Бартслър. — Момичето изобщо не биваше да постъпва на работа тук. Тя, както научих, била актриса. Трябвало е да си знае мястото и да не мърда от него. Не е подходяща за семейство като нашето.

— Какво ви пречеше да я предупредите две седмици предварително, че трябва да напусне, и да го сторите по човешки? — промълви Бартслър.

Жена му продължи хладно и е достойнство:

— Безпокоях се, че може би се чувства самотна. Намекнах на Карл, че няма да е лошо да ѝ обърне малко внимание. Той я покани да вечерят навън. Тя прекарила с алкохола и в един от баровете позволила на някакъв най-обикновен хулиган да я ухазва. Изглежда, това толкова ѝ харесало, че отказала да се върне с Карл. Едва след като се прибрал къщи, той разбрал, че чантата ѝ е в колата. Отишъл да я остави в стаята ѝ, за да може момичето да си я намери, и открил в нея един диамантен медальон, който бях търсила целия следобед. Тогава Карл дойде при мен и аз реших лично да направя някои проверки. И други неща бяха изчезвали, откак мис Риджис живее при нас, но аз не съм я подозирала — смятах, че навярно съм прибрала нещата не където трябва. Мис Риджис беше гузна и избяга веднага щом влязох в стаята ѝ. Малко се притесних, че не се връща, но тъй като нямах намерение да викам полиция за кражбата, реших, че не ми остава друго, освен да изчакам. Без съмнение тя има много познати и от двата пола, с които не се стеснява да прекара нощта.

Бартслър погледна Мейсън.

— Това дава ли отговор на въпросите ви, Мейсън? Адвокатът сякаш се посмути.

— Момичето имаше синина около окото, когато дойде в кантората ми. Някой от вас знае ли нещо за това?

Мисис Бартслър хвърли поглед към Карл, който промърмори:

— Така се върна. Предполагам, че приятелчето, с което се развличаха, когато излязох от бара, ще е по-добре осведомено по въпроса.

— Явно не за първи път ѝ се случва — заключи мисис Бартслър презрително, — тя е от този тип жени.

За момент настъпи тишина, после мисис Бартслър отново се

обърна към Карл:

— Защо не настоя да я доведеш вкъщи, Карл?

С ръката си Карл направи движение, като че ли отблъсква нещо неприятно, и този жест бе толкова грациозен, че би очаровал всеки режисьор.

— Тя се държеше непристойно — процеди той, все едно, че с това изчерпваше всичко.

Бартслър се обърна към Мейсън:

— Доволен ли сте?

— Не.

Бартслър въздъхна:

— Вие ли ще проведете кръстосания разпит или аз?

— Бих искал да задам един-два въпроса.

— Моля.

Мейсън се обърна към Карл Фреч:

— Вие ли я поканихте на вечеря?

— Да.

— Къде?

— В „Кораловата лагуна“.

— Пихте ли?

— Да.

— И двамата или само момичето? Карл Фреч се поколеба за миг:

— Главно тя. Аз изпих само две чаши.

— Кой поръчваше напитките?

— Тя.

— На маса ли седяхте или на бара?

— На бара.

— Вечеряхте ли?

— Да.

— И после?

— Продължихме да пием.

— Къде?

— Отново на бара.

— Кой поръчваше?

— Тя.

— Вие какво правехте, докато тя пиеше?

— Ами... отпихах по малко от чашата си, после дойде онзи тип, на когото тя даваше аванси, и започна да я черпи.



— А на вас обърнаха гръб, така ли?

— В известен смисъл — да.

— В колко часа излязохте?

— В осем.

— В колко часа се прибрахте?

— Не знам точно — около десет.

— Танцувахте ли?

— Да.

— Само веднъж?

— Не.

— Преди да започне да флиртува с другия или след това?

— За бога, мистър Мейсън, не виждам защо трябва да бъда подложен на този разпит. Аз ви разказах историята. Майка ми ми вярва. Мистър Бартслър ми вярва. Не виждам защо трябва да се оправдавам пред вас.

— През този кратък период от два часа — посочи адвокатът — двамата сте излезли, отишли сте до „Кораловата лагуна“, вечеряли сте, танцували сте, на два пъти сте били на бара, момичето се е напило и вие сте се прибрали.

— Какво лошо намирате в това?

— Доста сгъстена програма — отбеляза Мейсън. — Исках просто да съм наясно.

— Всичко е ясно — тросна се раздражено Карл.

— Тя пристигна вкъщи почти веднага след вас, така ли?

— Не съм казал такова нещо. Разбира се, че не.

— Но нали ви е заварила в стаята си, когато сте оставяли чантата?

— Не. Видях я отново чак когато влязохме с мама в стаята й.

— Отидохте там, за да й върнете чантата ли?

— Да.

— Защо я отворихте?

— За да преброя колко пари има. Току-виж, й хрумнало, че й липсват пари и че аз съм ги откраднал.

— Значи открихте чантата й веднага след като паркирахте колата?

— Да.

— И веднага я занесохте в стаята й?

— Да.

— И намерихте диамантения медальон?

— Точно така.

— И веднага след това отидохте при майка си?

— Да.

Мейсън се обърна към мисис Бартслър:

— Когато синът ви донесе диамантения медальон, дълго ли се бавихте, преди да отидете в стаята на момичето?

— Не, отидохме почти веднага.

— Хайде да бъдем по-точни. Отидохте в стаята на Даяна Риджис, да кажем, около пет минути след като вашият син ви показва диамантения медальон, така ли?

— Толкова, не повече — отсъди мисис Бартслър хладно.

Карл Фреч леко се намръщи.

— Струва ми се, вие заявихте — припомни му неочаквано Мейсън, — че сте отишли в стаята на майка си веднага щом сте намерили диамантения медальон в чантата?

— Не си спомням съвсем точно — загуби търпение Фреч. — Тогава не предполагах, че ще бъда подложен на такова унижение.

— Но вие заявихте, че сте намерили чантата веднага щом сте паркирали колата, че сте я занесли в стаята на момичето веднага щом сте я намерили, че сте открили диамантения медальон и веднага сте отишли при майка си. След това двамата заедно веднага сте влезли в стаята на Даяна, където сте я заварили само по пенъоар. Това означава, че тя трябва да е тръгнала от „Кораловата лагуна“ преди вас, за да може да се прибере и да свърши всичко това...

— Не е изключено да съм допуснала известна грешка по отношение на времето — намеси се мисис Бартслър с хладно достойнство. — Всъщност сигурна съм, че съм сгрешила. Сега си спомням: никак не можех да повярвам, че някой в тази къща ще стигне до кражба, и започнах подробно да разпитвам Карл какво момиче е мис Риджис, как се е държала по време на вечерята. Това, което чух, не говореше много добре за нея.

— Така че е минало известно време?

— Да. Като си помисля, наистина мина известно време.

— Около петнайсет минути?

— Не съм в състояние да определя точно, мистър Мейсън.

— Би ли могло да бъде половин час?

— Възможно е.

Мейсън кимна към Джейсън Бартслър.

— Това е всичко.

— Колко искате, Мейсън?

— Първо, дрехите на мис Риджис, заплатата ѝ до днес и за още две седмици, а що се отнася до останалото, ще трябва да говоря с нея, а вие най-добре се посъветвайте с адвоката си.

— Ако ѝ дадеш и цент — нахвърли се мисис Бартслър върху съпруга си, — никога няма да ти простя! Този човек седи тук и подлага на съмнение буквално всяка дума на Карл.

Бартслър понечи да отговори, но се спря. Тогава Мейсън предложи:

— Разбира се, ако предпочитате да стигнем до съд и там свидетелите да разкажат всичко под клетва, а?, нямам нищо против.

— Оправяй се както намериш за добре, Джейсън — извъртя се мисис Бартслър. — Може би си струва да се оставим да ни изнудят и да се отървем от тази малка уличница. Без съмнение тя е замислила това още с влизането си в тази къща.

Мисис Бартслър напусна тържествено стаята. Карл стана, за да я последва.

— Един момент, Карл — задържа го мистър Бартслър. — Почакай за момент, моля те.

Младежът явно се поколеба. Сетне покорно сви рамене, обърна се и се придвижи грациозно до стола на пастрока си.

— Слушай, кучи сине — заговори Бартслър, без да повишава тон, — този номер с подставянето на диамантения медальон ти го изигра преди три години на прислужницата на майка ти. Тогава номерът ти мина, защото следобед майка ти се оплака, че медальонът и е изчезнал, вечерта ти излезе с прислужницата и на следващата сутрин украшението беше на обичайното си място. Просто като две и две четири. Но сега трябва аз да се разплащам. Няма нужда да признаваш пред майка си, но искам да знаеш, че ми е ясно какъв долен мошеник си. А сега се махай оттук!

Карл Фреч се поклони сякаш за да изрази достойно подчинение пред по-високопоставения, нежелание да участва в скандали и готовността на джентълмен по-скоро да се озове в неудобно и унижително положение, отколкото дори за момент да загуби контрол върху себе си.

Вратата се затвори.

— Колко? — попита Бартслър Мейсън.

— Не мога да определя сумата, мистър Бартслър. Дойдох да прибера нещата на момичето и да видя кой е отговорен за всичко

това...

Бартслър стана, отиде до сейфа и набра комбинацията. Франк Гленмор се обади:

— Аз ѝ отворих, когато се прибра вкъщи, Джейсън. Тя ме помоли да върна парите на жената, която ѝ беше платила таксито.

— Пияна ли беше? — попита Бартслър през рамо.

— Не.

— С насинено око?

— Не.

Бартслър дръпна вратата на сейфа, отключи следващата, както и едно чекмедже, и извади пачка нови шумолящи стодоларови банкноти. Преброи десет, поколеба се, сетне реши:

— Даяна е добро момиче. — И преброи още пет. Хвърли замислен поглед към Мейсън и добави:

— Ето и за вашия хонорар. — Той сложи пет банкноти до първата купчина.

— Общо две хиляди долара. Хиляда и петстотин за нея и петстотин за вас и искам документ за освобождаване от отговорност, който включва изнасилване, тежка телесна повреда, клевета, физическо насилие и каквото още може да се измисли.

— Не съм в състояние да приема каквато и да е спогодба в този момент — възрази Мейсън.

— Свържете се по телефона с вашата клиентка — подкани го Бартслър. — Хайде да уредим въпроса веднъж завинаги.

Мейсън се поколеба, после вдигна телефонната слушалка и позвъни в дома на Дела Стрийт. След миг чу гласа ѝ.

— Здравей, Дела. Как е пострадалата?

— Много по-добре.

— Как са дрехите? Стават ли ѝ?

— Като че са правени за нея. Тя е малко по-ниска, но иначе всичко е наред.

— Дела, аз съм в дома на Джейсън Бартслър. Той предлага две хиляди долара, за да се спогодят и да не се стига до съд. Моят хонорар е включен в тази сума. Попитай мис Риджис как ѝ се струва това.

— Момент — извини се секретарката и до слуха на Мейсън достигна приглушеният, неразбираем шум от припрения ѝ разговор с Даяна Риджис.

Дела Стрийт отново проговори в слушалката:

— Нали никой не слуша, шефе?

— Не.

— Според нея предложението е чудесно.

— Добре, ще му дам разписка — реши адвокатът. — Мистър Бартслър ще нареди да опаковат багажа на клиентката ни и аз ще го взема. Довиждане.

Мейсън затвори телефона. Бартслър се обърна към Гленмор:

— Франк, напиши разписка на Мейсън като адвокат на Даяна Риджис. Ти познаваш Карл, маниерите му са чудесни, но методите му са груби. Напиши разписката така, че да покрива целия наказателен кодекс.

Гленмор се усмихна и мълчаливо отиде в другата стая.

— Е, мисля, че въпросът е приключен — отдъхна си Бартслър.

Мейсън само се усмихна.

— Смятате, че не е ли? — пак настръхна Бартслър.

— Не знам.

— Какво не знаете, мистър Мейсън?

— Доста неща — защо изобщо взехте на работа миг Риджис и защо държите тя да не напусне. Предупреждавам ви, Бартслър, че когато при изпълнение на професионалните си задължения се натъкна на някоя загадка, не я оставям, докато не я разплета докрай. Ако предпочитате сам да им разкажете всичко, утре в десет часа ще бъда в кантората си.

Бартслър поглади брадата си и се предаде:

— Ще бъда там в десет и петнайсет. С удоволствие ще ви разкажа цялата история — ако имате желание да я чуете.

### 3

Топлият южен вятър лениво влачеше по небето ниски облаци. Под тях земята, напукана през шестте месеца без капка дъжд, очакваше със затаен дъх края на сушата.

Пери Мейсън се спря да купи вестник и забеляза, че часът е почти десет. Погледна към надвисналите облаци и каза на продавача:

— Изглежда, че ще завали.

— Да, най-сетне.

Мейсън кимна и мушна сгънатия вестник под мишница.

— Не мога да свикна с тукашния климат. Половин година суша,

половин година дъжд — взе да се оплаква продавачът. — В Източните щати, откъдето съм, тревата е зелена цяло лято. Тука бързо-бързо става кафява като препечена филия.

— Как е у вас, на изток, през зимата? — подметка Мейсън.  
Мъжът се засмя.

— Нали от нея бягам, мистър Мейсън. Адвокатът се отпрати към асансьора и две минути по-късно отключи вратата на частната си кантора.

— Здравей, Дела. Нещо ново?

— Джейсън Бартслър.

— Подранил е.

— Изглежда разтревожен.

Мейсън хвърли вестника на бюрото, закачи шапката си и заяви:

— Готов съм да го приема, Дела. Секретарката въведе Джейсън Бартслър.

— Малко съм подранил — промърмори той.

— Виждам.

— Не можах да мигна, Мейсън. Как, по дяволите, разбрахте, че имам някаква скрита причина да взема Даяна Риджис на работа?

Мейсън се усмихна.

— Един преуспяващ бизнесмен се обажда на една съвършено непозната радиоактриса с предложение да живее в къщата му и да му чете. Хайде, хайде, Бартслър, и вие се пишете скептик!

Бартслър се ухили смутено.

— Погледнато така, не е...

— Продължавайте — подкани го Мейсън. Бартслър се размърда нервно на стола.

— Този брак ми е втори. Първата ми съпруга почина. От нея имах син — Робърт. Той загина на седми декември хиляда деветстотин четирийсет и първа — на двацет и шест години — при Пърл Харбър. Дори не можах да идентифицират трупа му.

Погледът на Мейсън изразяваше съчувствие. След миг Бартслър поде отново:

— Животът е много по-сложен, отколкото си мислим, и само когато погледнем назад от висотата на житейския си опит, можем да прозрем смисъла му, но тогава вече е твърде късно. И не се заблуждавайте, мистър Мейсън, прозрението идва само за миг.

Бартслър замълча за няколко секунди и пак заговори:

— Около година преди смъртта си Робърт се ожени. За момиче,

което не можах да възприема. Не одобрявах нито произхода, нито средата ѝ.

— И нея ли не харесвахте? — попита Мейсън.

— Като си помисля сега, осъзнавам, че не съм изправил ни най-малкото усилие да я опозная. Бях толкова предубеден, че бе невъзможно да придобия реална представа за тази жена. Всеки път, когато я погледнех, виждах образа, който си бях създал за нея преди още да сме се запознали.

— И какво ѝ е лошото?

— Може би нищо. По професия е циркова артистка. Израснала е в цирка и е била акробатка на трапец.

— Колко е годишна?

— Двайсет и четири. Тоест сега е на дваайсет и четири. Беше на около дваайсет, когато се омъжи за сина ми.

— Или когато той се ожени за нея — поправи го Мейсън с лека усмивка.

— Е... да.

— Продължавайте. Да чуем всичко докрай.

— Когато синът ми се запознал с нея, вече не работела в цирка. Паднала от трапеца, първото ѝ сериозно падане, но получила тежка травма в таза и вече не можела да играе. Трапецът бил единственото, с което можела да си изкарва прехраната, а ето че в един миг ѝ бил отнет завинаги. Съвсем естествено е било да си направи сметката, че Робърт е доста изгодна партия. Аз негодувах срещу този брак и това създаде пропаст помежду ни. След смъртта на моя син снаха ми Хелън започна да проявява открито своята неприязън, а пък аз съвсем недвусмислено ѝ показах, че доколкото е имала някаква връзка със семейството посредством женитбата си, то тя за мен е приключила.

— Предполагам — подсети го Мейсън, — че всичко това е свързано с Даяна Риджис?

— Съвсем определено.

— Тогава най-добре ще е да ми обясните каква точно е връзката.

— Още една малка подробност, мистър Мейсън, за да разберете цялото положение. Аз дори не се бях виждал с Хелън, хм, допреди четири седмици.

— Тя ли ви потърси?

— Не, аз я потърсих. Мейсън леко повдигна вежди.

— Защо?

Бартслър се размърда смутено на стола.

— Имам основание да вярвам, че след смъртта на сина ми се е родил мой внук, през март хиляда деветстотин четирийсет и втора. И — добави той с дълбоко огорчение — че тя умишлено е скрила този факт от мен. Внук, син на Робърт. Аз...

Гласът на Бартслър се задави от вълнение. Изминаха няколко секунди, преди той да е в състояние отново да говори. Мейсън отбеляза:

— Една сметкаджийка едва ли би постъпила по този начин, Бартслър.

— И аз го осъзнавам... сега.

— Как разбрахте за внука си?

— Преди месец получих анонимно писмо, в кое го се намекваше, че за мен би било интересно да прелистя регистъра за раждане в Сан Франциско през март хиляда деветстотин четирийсет и втора.

— Какво направихте?

— Изхвърлих писмото. Бях сигурен, че това е просто началото на някакъв план за изнудване. Сетне по-размислих, проверих регистъра и... Мистър Мейсън, ето го черно на бяло — акт за раждане. Това е надлежно заверено копие.

Бартслър го подаде на Мейсън, който го прочете внимателно и рече:

— Изглежда, не може да има съмнение. Явно става въпрос за дете от мъжки пол на Робърт и Хелън Бартслър, родено на петнайсети март хиляда деветстотин четирийсет и втора година. Предполагам, че сте говорили с лекаря, присъствал на раждането?

— Да.

— Е?

— Той също го потвърди.

— Тогава посетихте вдовицата на Робърт, така ли?

— Да. Тя живее в долината Сан Фернандо, където има малка птицеферма.

— И какво разбрахте от нея?

— Абсолютно нищо.

— Как ви прие тя?

— Изсмя ми се и без да отрече или да потвърди раждането, ме обвини, че никога не съм бил истински баща на Робърт и че съм се отнасял към нея като към последната отрепка на света. Накарал съм я месеци наред да живее с надеждата, че ще дойде ден да ми отмъсти, и



тя не можела да си представи, че ще искам внук, чиято кръв е омърсена с нейната.

— Изглежда, за нея това е било голям ден — отбеляза Мейсън.

— Точно така.

— И после?

— Наех детектив.

— Постигнахте ли нещо?

— Не, поне нищо по същество.

— А именно?

— При Хелън се появи едно младо русо момиче, което, изглежда, беше вътре в играта. Мой детектив инсценира леко автомобилно сблъскване с нея и от шофьорската ѝ книжка взе името, номера на колата и тъй нататък.

— Името?

— Даяна Риджис.

— И?

— Но това не беше Даяна. Разбрах го едва когато Тя дойде да работи при мен. Коя беше другата? Може би момичето, с което живеят в един апартамент — Милдред Данвил.

Мейсън отметна глава и се намръщи.

— Твърде необичайна ситуация от правна гледна точка.

Обикновено делата се водят от майки, които Искат да осигурят издръжка на децата си. А в този случай майката преспокойно си гледа работата и твърди, че никога не е имала дете. Или поне отказва да признае това.

— Но съществува акт за раждане.

— А проверихте ли в службата по демографска статистика дали няма и смъртен акт?

— Разбира се. Много се страхувам, мистър Мейсън, направо полудявам, като си помисля, че Хелън може просто да е оставила детето някъде за осиновяване. Не е искала да си създава грижи с него, нито да ми достави радостта да узная, че имам внук. Представете си, мистър Мейсън. Моята плът и кръв! Син на Робърт, момче, което сигурно е наследило чара на баща си, неговата непринуденост, неговото магнетично присъствие. Господи, мистър Мейсън, не мога да го понеса! От адвокатата — продължи с горчивина Бартслър, след като се овладя, — който се занимава с делата на корпорацията ми, разбрах, че нямам никакво законно основание за намеса, че когато бащата на детето е мъртъв, майката има право да даде детето за

осиновяване, и толкоз. Всички документи относно такова дете са поверителни. Всъщност разбрах, че като изключим декларацията на майката, в някои бюра ги изгарят — по този начин веригата се прекъсва и е абсолютно невъзможно да се издири детето.

Дългите силни пръсти на Мейсън барабанеха по ръба на писалището.

— Какъв интересен и необичаен юридически проблем — промълви той.

— Моите адвокати ме уверяват, че всичко е загубено, че ако детето е било оставено за осиновяване, нищо не може да се направи, че Хелън има законното право да откаже да отговаря на въпроси, че просто няма начин да открия къде се намира детето в момента.

Мейсън сви устни.

— Когато установя, че определена концепция за дадено дело е безнадеждна, започвам да се ровя наоколо и да търся някоя друга. В крайна сметка много зависи от каква гледна точка ще подходиш при решаване на делото, тоест от това, което юристите наричат теоретична основа на правораздаването.

— Какво общо има тя?

— Понякога много. Адвокатът се нуждае от въображение. Когато тръгнеш по някой празен път, който се оказва задънен, трябва да се върнеш и да тръгнеш по друг.

— Но в това дело няма друг път. Адвокатите ми са вдигнали ръце.

Мейсън запали цигара и запуши замислено.

— Може би има.

— Какво има?

— Друг път.

— Страхувам се, че няма, Мейсън. Дори адвокат с вашата находчивост няма да намери изход от този безнадежден случай.

— Струва ми се, че мога да ви демонстрирам ролята на теорията в правораздаването — възрази Мейсън търпеливо. — Формално погледнато, синът ви се води безследно изчезнал, нали?

— Формално погледнато — да, тъй като тялото не бе намерено. Но няма никакво съмнение какво се е случило.

— Именно. И ако при разглеждане на делото изхождаме от такава позиция, попадаме в задънена улица.

— Така или иначе, сме в задънена улица.

— Но — настоя Мейсън — нека да допуснем, че е възможно

синът ви да е жив.

— За това не съществува ни най-малка вероятност.

— Официално той се води изчезнал.

— Това има ли някакво значение?

— Огромно. Човек трябва да се води изчезнал в продължение на седем години, за да се приеме, че е мъртъв.

— Но ако той наистина е мъртъв, не виждам какво можем да спечелим, като чакаме седем години.

— Не разбирате ли, че при такава постановка на случая синът ви просто ще е изчезнал. Ще бъде необходимо да се чака седем години, преди да се приеме, че е мъртъв. През тези седем години е необходимо съгласието на двамата родители, за да се даде детето за осиновяване.

Бартслър изведнъж проумя и лицето му грейна.

— Боже мой, мистър Мейсън! Вие решихте проблема! Вие успяхте!

Силно развълнуван, той стана от стола.

— Делото ни е в кърпа вързано. Ще я извикаме пред съда. Ще премахнем всякаква опасност детето да бъде дадено за осиновяване. Боже мой, защо на никой друг не му дойде наум за това?

— Аз не съм достатъчно запознат с фактите, мистър Бартслър — предупреди го Мейсън. — Просто ви предлагам един нов подход. Може би си струва да го обсъдите с адвокатите си.

— Адвокати ли? — възкликна Бартслър. — Нямам време за губене с някакви си некадърни адвокати... Господи, мистър Мейсън, вие не сте адвокат, вие сте вълшебник! Изпратете ми сметката. Не, по дяволите, никаква сметка! Аз ще ви изпратя чек!

Бартслър се обърна към вратата и изхвърча от кантората.

Мейсън погледна към Дела Стрийт и се усмихна.

— Закъде се е забързал така? — понита тя.

— Навярно за една птицеферма в долината Сав Фернандо — отвърна Мейсън.

В три и половина следобед Мейсън получи препоръчано писмо. В плика имаше чек за хиляда долара, подписан от Джейсън Бартслър, и надраскана с молив бележка: „Вие победихте!“

В пет без петнайсет Даяна Риджис се обади по телефона и развълнувано поиска да говори с Пери Мейсън по въпрос от изключителна важност. Адвокатът вдигна слушалката и чу:

— Мистър Мейсън! Случи се нещо ужасно. Някой ми е откраднал чантата с... Ох, всичко беше в нея. Вие знаете — всичко!

— Какво имате предвид под всичко? — попита Мейсън.

— Парите.

— Парите, които получихте като обезщетение от Джейсън Бартслър ли?

— Да.

— Всичките?

— Да.

— Хайде — подкани я Мейсън, — разкажете ми какво точно се случи. Къде стана това?

— В апартамента ми. Бях ужасно уморена и все не можех да се наспя. Станах сутринта, закусих и излязох да купя някои неща за ядене. Върнах се къщи, послушах малко радио и пак започна да ме унася. Съблякох си роклята, легнах и съм потънала в мъртвешки сън. Събудих се преди половин час и чантата ми я нямаше.

— Къде я бяхте оставили?

— Мисля, че на масата в хола — измънка извинително Даяна.

— Отнесли сте се доста небрежно с чанта, в коя го има хиляда и петстотин долара в брой.

— Сега си давам сметка за това. Но всичко стана доста странно. Искях да прибера в килера продуктите, които бях напазарувала, затова оставих чантата си на масата, свърших още някои други дреболии и ме налегна такава тежка дрямка, че не помислих нито за парите, нито за каквото и да е друго.

— Има ли някакви следи от опит за разбиване на вратата?

— Не, мистър Мейсън. Аз... почти се бях успокоила, че съквартирантката ми, Милдред Данвил, е взела чантата, само че... само че в пепелника на масата, където я бях оставила, има угарка от пура.

— Къде е съквартирантката ви?

— Не знам, мистър Мейсън. Нещо не е в ред. Няма и следи от нея. Тя също е радиоактриса. Макар в момента да не е ангажирана, обикновено поддържа постоянна връзка със студиото, а вече два-три дни не се е връщала у дома. Опитвам се да я намеря...

— Какво става с колата ви? — попита Мейсън.

— Какво да става?

— Къде я държите?

— В частен гараж.

— Някой друг има ли ключ от гаража?

— Ами да... Милдред.

— Слезте долу. Огледайте добре гаража. Вижте дали колата ви е там. Не пипайте нищо на масата в случай, че решите да извикате полиция.

— Да извикам полиция? О, мистър Мейсън, не бих могла да направя това!

— Защо?

— Ами... има известни усложнения. Не бих искала полицията изобщо да се намесва.

— Тогава защо ми се обадохте?

— Не знам, мистър Мейсън, вие винаги сте пълен с идеи и...

— Идете и погледнете в гаража, където държите колата си — повтори адвокатът. — Аз няма да съм тук, но мис Стрийт ще ви заведе в съседната детективска агенция. Ще помоля шефа, Пол Дрейк, да изпрати някой от най-добрите си специалисти да огледа апартамента ви.

— О, това е чудесно, мистър Мейсън. Аз... Ох!

— Какво има?

— Всичките ми ключове са в чантата. Нямам ключ от гаража и ще трябва да оставя жилището отключено, за да мога да се прибера. Няма резервен ключ... Почакайте! Спомних си, че всъщност има. В чекмеджето на бюрото е.

— Можете ли да разберете дали колата е в гаража, макар че е заключено? — попита Мейсън. — Има ли някакъв начин да надникнете през прозорец или...

— Да, има прозорец отзад. Изобщо не се сетих за него. Колко глупаво от моя страна. Добре, мистър Мейсън, веднага идвам, само да се облека.

— Дела Стрийт ще ви чака тук до пет и половина — приключи Мейсън и се обърна към секретарката си: — Дела, ще чакаш тук до пет и половина. Отскочи до Пол Дрейк и му предай, че на една от клиентките ми ѝ е изчезнала чантата и ще му бъда благодарен, ако възложи случая на опитен човек. Нека да потърси някаква следа. Ако намери; тогава да се заеме с Милдред Данаил. Ако Даяна пак е останала без цент, дай ѝ някой и друг долар.

— Колко?

— Колкото ѝ трябват — петдесет или сто. Е, Дела, аз тръгвам.

Мейсън взе асансьора и когато излезе на улицата, забеляза, че небето се е смръщило още по-застрашително. Той се отби в клуба си, изпи един коктейл, при-, бра се у дома, изкъпа се, преоблече се и тъкмо излизаше да вечеря, когато телефонът иззвъня. Адвокатът, вдигна слушалката и чу гласа на Дела Стрийт.

— Здравей, шефе. Извинявай, че те безпокоя. Знам, че не би се заинтересувал от подобно нещо, и отначало отказах на Даяна, но после, като поразмислих, реших, че е най-добре да ти се обадя.

— Какво се е случило? — попита Мейсън. — Нещо свързано с чантата ли?

— Не, тя се намери.

— Къде?

— В Милдред Данвил. Изглежда, е било фалшива тревога.

— Какво друго се е случило?

— Милдред иска да се срещнат с Даяна в дома на мисис Робърт Бартслър на булевард Сан Фелипе номер шест хиляди седемстотин и петдесет. Намира се извън града в долината Сан Фернандо. Тя настоява Даяна да се опита да заведе и теб. Очевидно се подготвя юридическа схватка.

— По какъв проблем?

— По същия, за който говори днес с мистър Бартслър.

— Какво общо има с него Милдред Данвил?

— Не знам.

— Не искам да ме замесват в тази история — отсече Мейсън.

— И аз така предполагам.

— Каж ми какво стана с чантата.

— Ами Даяна дойде. Заведох я при Пол Дрейк и там я чакаше един детектив. Двамата отидоха в апартамента ѝ, където още от вратата ги посрещнал звънът на телефона. Обадила се Милдред Данвил и на детектива сигурно му е дошло до гуша да ги слуша как си говорят цели петнайсет минути. Даяна разказала всичките си патила и паднал голям смях за чантата, после станало дума за работата при Бартслър и насиненото око. Накрая детективът загубил търпение, прекъснал разговора им и заявил на Даяна, че щом си е намерила чантата, той си тръгва. Тя помолила Милдред Да ѝ се обади отново по-късно и надълго и нашироко благодарил на детектива и обещала да му плати веднага щом си получи парите. При следващото

обаждане на Милдред обаче явно е имало ново развитие. Във всеки случай Даяна се появи тук силно развълнувана. Изглежда, синината ѝ има някаква връзка, но каква точно, нямам представа. Както и да е, Милдред иска От Даяна да те склони да идеш в дома на Хелън Бартслър в Сан Фернандо.

— Кога? — попита Мейсън.

— Довечера в десет.

— Къде е Даяна сега?

— Току-що си тръгна. Ще се върне в девет и половина, за да разбере дали приемаш молбата ѝ. Навярно си забелязал, че започва да вали. Чувам капките по покрива.

— Тъкмо излизах да вечерям. Искаш ли да отидем да хапнем нещо?

— Благодаря, шефе, но вече ядох.

— Добре, радвам се, че Даяна си е намерила чантата.

— Дадох ѝ двайсет и пет долара да ѝ се намират — добави Дела Стрийт. — Каза, че ще дойде утре да ги върне. Извинявай за безпокойството, шефе, но ме загризаха съмнения, че може би ще искаш да си в течение.

— Правилно — похвали я Мейсън. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш да пиеш едно кафе или бренди?

— Не, благодаря. Очаквам Даяна в девет и половина и...

— Хайде, ела — настоя адвокатът. — Ще те закарам у вас в девет и половина.

Дела Стрийт се поколеба.

— Хайде. Няма нужда да се преобличаш. Ела както си и ще отидем в ресторантчето, където правят унгарски гулаш, ще пийнем вино и...

— Добре — засмя се Дела. — Но не успях да се преоблека след работа, а в този дъжд сега не ми се ще да се издокарвам.

— Добре, идвам след десет минути.

Мейсън затвори телефона и чу как тежкото трополене на дъждовните капки по навеса над балкона премина в зъл, дрезгав тътен.

Мейсън спря пред жилището на Дела Стрийт. Не беше преставало да вали през цялото време, докато двамата вечеряха и разговаряха в ресторанта.

— Колко е часът, Дела?

— Точно девет и двайсет и шест.

— Имаме още четири минути. Кажете на момичето, че не мога да си играя на гоненица из предградията с непознати клиентки. Освен това не съм в състояние да взема страна, която е в противоречие с интересите на Джейсън Бартслър. От неговата бележка разбрах, че той е уредил всичко със снаха си. Ех, че дъжд! Чуй как бие по покрива на колата... Напомня ми за нещо. За какво, по дяволите?

Дела Стрийт, която се бе приготвила да отвори вратата, се спря и попита разтревожено:

— Нещо свързано с работата ли?

— Не. Нещо приятно, нещо, което — да, сещам се. Напомня ми за поройния дъжд, който се излива върху покрива на едно заведение в тропически стил. Приблизително на всеки десет минути там сякаш настъпва потоп. Искате ли да те заведа да потанцуваме, Дела?

— Да, но какво ще правим с Даяна?

— Ще я почакаме тук, в колата — реши адвокатът. — Тя трябва да се появи през следващите четири-пет минути.

Мейсън извади табакерата си, двамата взеха цигари и запалиха. После се отпуснаха на седалките и запушиха мълчаливо, заслушани в барабаненето на дъжда върху покрива на колата и потънали в безмълвието на пълното разбирателство.

Мейсън протегна ръка и прегърна Дела. Тя се сгуши до него и отпусна глава на рамото му.

— Странен случай — проговори адвокатът. — Обикновено жената вижда в детето си връзката, която я сближава с родителите на съпруга и. То я прави част от семейството — (един от най-важните му членове. А тук положението е точно обратното.

— Хелън Бартслър сигурно много мрази Джейсън — заключи Дела.

Мейсън дръпна дълбоко от цигарата си и огънчето ѝ проблесна.

— Няма друго обяснение. Чудя се какво ли е направил, след като си тръгна от кантората. Интересно защо ми изпрати този чек.

— Сигурно е отишъл при Хелън и е използвал новата трактовка на случая, която ти му предостави, за да я накара да му каже къде е детето.



— Сигурно.

Отново настъпи тишина. Изведнъж Дела погледна часовника си.

— Боже мой, шефе! Десет без петнайсет е.

Мейсън посегна към ключа.

— Няма да чакаме повече, Дела.

— Горкото момиче — въздъхна секретарката. — Надявам се, че не сме я изпуснали. Дано не сме се разминали.

— Чудя се какво толкова важно става в дома на Хелън Бартслър — замисли се Мейсън. — Слушай, Дела. Ще се отбием при нея. Ще стигнем там малко след десет, ще разберем каква е работата и отиваме да танцуваме.

— Така би било най-добре — отдъхна си Дела Стрийт. — Има нещо в Даяна, което не мога да забравя. Имам чувството, че животът ѝ е нанесъл няколко силни удара и тя едва сега започва да се изправя на крака.

Мейсън включи колата на скорост.

— Добре, Дела, тръгваме.

Те се движеха бързо въпреки поройния дъжд, който поотслабна, когато навлязоха в долината Сан Фернандо.

— Ако продължава така, водата ще залее пътя. Земята не може да я попие толкова бързо. Мисля, че булевард Сан Фелипе започва някъде тук отдясно... Да, ето го. Кажи ми пак номера.

— Шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Трябва да е най-много на километър. Птицефермата заема площ от дванайсет декара. Странно е, че номерират къщите по булевард, край който земята е разделена на парцели от четири до двайсет декара, но това е Южна Калифорния и...

— Ето я! — възкликна Дела Стрийт. — Ето там вдясно.

Мейсън спря колата.

— Никъде не свети — отбеляза секретарката.

— Според Даяна Милдред трябваше да бъде тук в десет часа, нали?

— Да.

— Разбира се, възможно е да са отменили срещата — допусна неуверено адвокатът. — Това обяснява защо Даяна не дойде. Очевидно това местенце на Хелън Бартслър е доста приятно.

— Каква е тази цистерна отстрани на къщата? — попита Дела.

— За дъждовна вода — отвърна Мейсън. — Преди човек можеше да види много такива цистерни, но откакто

водоснабдяването в града се подобри, те излязоха от мода. Тази сигурно си е била открай време тук.

— Вярно — засмя се Дела, — няма по-добра вода за миене на коса от дъждовната, но сега жените от тукашните ферми ходят във фризьорски салони.

— Ще почукам на вратата — обяви Мейсън, — за да проверя дали има някой въщи. Дела, подай ми, моля те, фенерчето от жабката.

Дела Стрийт му подаде фенерчето и каза:

— И аз ще дойда с теб.

Те прекосиха тясната циментова пътечка, изкачиха се по дървената стълба до верандата пред входа и с помощта на фенерчето намериха звънеца. Мейсън натисна бутона. В къщата глухо иззвъня.

След този пръв кратък зов адвокатът се вслуша в безмълвния покой, царящ вътре, после натисна с палец бутона и го задържа дълго и настойчиво, завършвайки с три отривисти позвънявания.

Вътре беше тихо като в гробница. Мейсън опита внимателно бравата.

— Недей, опасно е — предупреди го Дела. Вратата беше заключена.

— Имам чувството, че ще задействаме някакъв капан — призна неочаквано секретарката.

— Аз също — сподели адвокатът. — Все пак ще хвърля един поглед наоколо, Дела.

Те тръгнаха по пътечката, която завиваше около къщата и водеше към задния вход, изкачиха се по стълбите, почукаха на вратата и след това натиснаха бравата. И тук беше заключено.

Зад къщата теренът беше наклонен и образуваше малка долчинка. В светлия кръг от фенерчето на Мейсън най-напред изникнаха кокошарниците, накацали по високото около падинката, сетне се мярна дъното ала лъчът се стрелна обратно, спря за миг и пак се спусна Долу, шарейки напред-назад.

Някаква сгърчена фигура се чернееше неподвижна и безмълвна на земята. По русата ѝ коса се стичаха студени капки дъжд.

Мейсън чу как Дела Стрийт шумно пое дъх.

— Спокойно, Дела. Не се стряскай.

— Шефе, недей да ходиш долу.

— Само малко ще се приближа, Дела. Трябва да видя дали е жива.

— Недей! Ох, моля те, шефе, недей! Това е...

— Спокойно — повтори Мейсън, хвана я под ръка и я поведе по поставената на стръмния склон дъска с наковани напречно летви за стъпала.

Облечените в ръкавица пръсти на Дела Стрийт се впиха в ръката на Мейсън.

Адвокатът движеше непрестанно осветлението, изучавайки обстановката, и тихо, но напрегнато коментираше:

— Застреляна в тила... Навярно при опит да избяга... Виж, Дела, как лявата ръка се е вкопчила в калта. Обърни внимание на дългите бразди, които пръстите ѝ са изкопали по насипа — трябва да имат към шейсет сантиметра. В калта положително са останали някакви следи от стъпки. Хайде да огледаме... Да, явно само нейните и на още една жена. Ето оттук е паднала... Хлъзнала се е около половин метър и... Какво е това?

Мейсън рязко изгаси фенерчето.

— Слушай!

В далечината, приглушен до едва доловимо стенание от поривистия вятър и шибация дъжд, се чу вой на сирена.

Дела Стрийт изписка уплашено. Мейсън здраво я стисна за лакътя.

— Да си вървим.

Те заизкачваха стръмната стълба. Мокрото дърво, хлъзгаво и коварно, им пречеше да напредват бързо. Най-после стигнаха до равното. Фенерчето на Мейсън освети настланата с цимент пътека.

— Хайде, Дела, ти първа. Побързай!

Сирената отново нададе вой. Този път бе толкова близко, че след пронизителния писък ясно се доловя дрезгавото ѝ бръмчене, след което заглъхна.

Дела Стрийт вече беше стигнала до колата и протягаше ръка към нея, когато от една пресечка на пътя изскочиха светлини от фарове. Колата излезе от пряката, като поднесе на острия завой.

Мейсън сграбчи Дела Стрийт за китката, издържа я назад и прошепна:

— Закъсняхме. Прави се, че току-що сме пристигнали.

Кървавочервен прожектор лумна ярко и заля Мейсън и Дела Стрийт със зловещата си светлина. Полицейската кола сви рязко и спря точно зад колата на Мейсън. Отвътре изскочиха двама души, почти неразличими зад заслепяващия блясък на прожектора.

— По какъв случай е този шум? — подвижна Мейсън.

— Дявол да го вземе, това е Мейсън, адвокатът! — изропта мъжки глас.

Полицайте изгасиха прожектора и макар фаровете на колата все още да светеха, бяха насочени настрани и не заслепяваха.

— Хванахме ви на местопрестъплението, а? — обади се лейтенант Траг.

— Следяхте ли ме? — попита го Мейсън.

Въпросът веднага породи поредица от логични асоциации в съзнанието на полицаия.

— Откога сте тук? — взе да разпитва той.

— Би трябвало да ви е известно.

— Какво търсите?

— Една клиентка.

— Има ли някой в къщата?

— Хайде да видим.

— Откъде минахте?

— По булевард Сан Фелипе... Но каква е тази работа — вие защо сте тук?

— Повикаха ни по телефона. Та значи имахте среща с някого тук, а?

— С една клиентка. И моля за извинение, лейтенанте, но аз все още много искам да се срещна с нея.

Без да чака повече, Мейсън тръгна по пътеката и се изкачи по дървените стъпала до верандата. Траг и двамата цивилни полицаи го следваха от двете му страни. Адвокатът натисна с палец звънеца. Още веднъж печалният самотен зов отекна във вътрешността на тъмната смълчана къща.

Внезапно Траг изблъска Мейсън настрана, задумка с юмрук по вратата, ритна я с крак и натисна бравата. После се обърна към един от полицаите:

— Бил, моля те, огледай отзад къщата.

— Веднага.

Стъпките на полицаия зашляпаха в калта и не след Дълго от задната страна се задумка с юмрук, а дръжката на вратата шумно се затресе.

— Явно вътре няма никой — отбеляза Мейсън и добави: — Странно.

— С кого трябваше да се срещнете тук? — продължи да

разпитва Траг.

— Името е на пощенската кутия.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Напротив.

— Защо си толкова ужасно потаен?

— Защо си толкова ужасно любопитен?

— Стига глупости! — ядоса се Траг — Както винаги извърташ.

— Би ли бил така любезен — на свой ред се заинтересува

Мейсън — да ми кажеш какво те води тебе тук? Ти си от отдел „Убийства“. Да не би да имаш сведения, че...

Траг отново задумка по вратата, натисна бравата, после внимателно огледа фасадата на къщата, осветявайки я с мощно фенерче.

— Прозорците са затворени, щорите спуснати — мърмореше той. — Аз...

Прекъсна го шум от стъпки на бягащ по пътеката човек.

Полицаят, който се връщаше от задния двор, извика:

— Насам, лейтенанте. Тук, отзад е.

Траг насочи светлината по стълбите и устремено поведе малката процесия покрай къщата. Ярките лъчи на фенерчето пробиха пропития с влага мрак и откरोиха неподвижната фигура, просната по очи в калта на дъното на издълбаната като чаша падина.

— Вие двамата стойте тук! — кресна строго Траг на Мейсън и Дела Стрийт. — И никакво мърдане!

Лейтенантът и останалите полицаи заслизаха по хлъзгавата дъсчена стълба, като наместваха внимателно краката си върху напречните летви. Когато се приближиха до трупа, те събраха глави и си зашепнаха.

Мейсън прегърна Дела Стрийт и я притисна до себе си.

— Цялата трепериш, Дела. Стегни се!

— Не мога. Боже, колко е студено, шефе! Мейсън я притисна още по-силно.

— Спокойно.

Те стояха и чакаха в дъжда. Някакъв странен клокочещ шум зад тях привлече вниманието на адвоката. Той извърна глава.

— Какво има? — сепна се Дела.

— Кранът на цистерната е отворен — обясни Мейсън. — Дъждовната вода не се задържа в нея, а веднага изтича навън. Аз...

Неочаквано фенерчето на Траг преряза очите на Мейсън и

лейтенантът нареди:

— Я вие двамата най-добре си идете в колата.

— Коя е жертвата? — попита Мейсън.

Никой не му отговори. Траг поръча на един от хората си:

— Вземи фотоапарат. Да направим няколко снимки, преди да пипаме трупа. Тук в калта има следи.

Едрата фигура на облечен в дъждобран полицаи се заизкачва по дъсчената стълба и по мократа мушама заискриха отразените лъчи от фенерчето на Траг. След това лейтенантът отново проговори:

— Ти остани тук Бил. Аз ще отида горе и ще помогна да извадят фотоапарата. Не се приближавай повече до трупа, докато не направим снимките. Чакай тук.

Траг с мъка се изкатери по хлъзгавата дъска. С прегракнал от команди глас той нареди на Мейсън и Дела Стрийт:

— Вие двамата елате с мен!

Сетне ги отведе до колата на Мейсън и отвори вратата откъм тротоара.

— Къде е ключът? — попита лейтенантът.

— На таблото.

Светлината от фенерчето се разходи из вътрешността на колата. Траг намери ключа, завъртя го и провери дали колата е още загрята.

— Хм! — изсумтя той, като видя, че уредът показва температура като след скорошна работа на двигателя, и продължи разпита: — С кого искахте да се срещнете?

— Името е на пощенската кутия — мисис Робърт Бартслър.

— Ваша клиентка ли е?

— Не.

— Тогава за какво я търсехте?

— Мисля, че е свидетелка.

— Малко необичайно време за посещение при свидетели, нали?

— Научих, че ще бъде вкъщи.

— Тя очакваше ли ви?

— Не.

— Не се ли опитахте първо да й телефонирате?

— Не.

— Виждали ли сте я някога?

— Не.

— Говорили ли сте по телефона?

— Не.

— Откъде разбрахте, че е свидетелка?

— Едно птиче ми каза.

— На какво е свидетелка? Какво знае?

— Ще трябва да я попитам. Затова съм тук.

Траг посочи към колата.

— Влезте вътре с мие Стрийт, седнете и чакайте. И без фокуси... Един момент!

Лейтенантът се допря с мокрия, си шлифер до адвоката, пресегна се към таблото, угаси мотора и извади ключа.

— За по-сигурно — изръмжа той.

Мейсън и Дела Стрийт се сгушиха на предната седалка на автомобила. Траг затръшна вратата.

— Дела, ако не се лъжа, в жабката има уиски — ободри се адвокатът.

— Ако наистина има, аз съм спасена.

Тя порови из жабката и извади малка бутилка.

— Пийни си — подкани я Мейсън.

Тя отпи глътка и му подаде бутилката.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той и също надигна уискито.

— Много помага. Най-сериозно, както казват в Холивуд. Няма ли отопление в колата?

— Има, разбира се, но не може да работи при изключен двигател. Ей сега ще го пусна.

Той извади от портфейла си резервния ключ, запали мотора и включи отоплението. Не след дълго спасителната струя задуха в краката им и, ги сгря. Дела Стрийт престана да трепери и се отпусна на рамото на Мейсън.

— Горката Даяна — изпъшка тя и попита с недоумение: — Как ли е попаднала там?

— Тъкмо над този въпрос и Траг ще започне да си блъска главата след малко.

— Навярно убиецът я е докарал тук.

— Възможно е... Но къде се е дянала мисис Бартслър?

— Разбира се, ако тя... Боже мой, шефе! Какво беше това?

Мейсън я потупа по рамото.

— Спокойно, Дела. Просто светкавица на фотоапарат.

Лейтенант Траг прави снимки и използва светкавица.

Те помълчаха няколко секунди, през които светкавицата

продължаваше често-често да бълва зловещия си неестествен блясък. Неочаквано Дела Стрийт подскочи на седалката.

— Погледни, шефе!

— Какво?

— Ей там, на тротоара. Когато Траг светне отново, погледни към тротоара, точно до къщата. Точно... Ето... Видя ли?

— Да, нещо тъмно.

— Прилича на дамска чанта — заяви Дела и протегна ръка към дръжката на вратата.

Мейсън я задържа.

— Недей.

— Защо?

— Ако това не е вещественно доказателство, то не ни трябва. Ако е доказателство, не бива да го докосваме. Лейтенант Траг има неприятния навик да се появява в най-неочаквания момент и...

И сякаш за потвърждение в този миг иззад ъгъла на къщата изскочи ослепителният сноп от фенерчето на Траг, разряза като с нож тъмнината, освети предницата на колата на Мейсън и се задържа върху нея, заливайки я с ярка бяла светлина, докато лейтенантът се приближаваше. После светлината се спусна към земята и вратата се отвори.

— Хм — изсумтя Траг, — топличко ви е тук.

— Отоплението работи — рече Мейсън.

— Как сте го пуснали? — Фенерчето на Траг се насочи към таблото. — Дявол да го вземе! — възкликна той и върна конфискувания ключ.

— Влез вътре — покани го адвокатът. — Дела, ела насам да направим място.

Дела се отмести към Пери Мейсън. Траг влезе и затвори вратата.

— Какво знаеш за трупа, Пери?

— Нищо.

— Познаваш ли тази жена?

— Не можах да видя лицето ѝ.

— Но мислиш, че знаеш коя е?

— Не мога да установя самоличността ѝ, докато не съм огледал трупа.

— Не те карам да установиш самоличността ѝ. Питам те коя мислиш, че е.

— Старая се да не мисля нищо, преди да имам сериозни



основания да правя изводи.

Светкавицата на апарата отново раздра мрака.

— Какво е това? — попита Траг, сочейки нещо.

— Кое? — недоумяваше Мейсън.

Лейтенантът вдигна фенерчето и се опита да освети улицата през предното стъкло, но капките дъжд заблестяха ослепително и преградиха пътя на лъча.

— Има нещо на тротоара — заяви Траг. — Видях го, когато правиха последната снимка.

Той отвори вратата и се измъкна от колата. Светлината от фенерчето му се стрелна към тротоара и спря върху една дамска чанта.

— Хм! — Лейтенантът тръгна към тротоара, шляпайки в локвите.

— Видя ли? — обърна се Мейсън към секретарката си. — Тъкмо щяхме да сме взели чантата и да се връщаме към колата, когато Траг щеше да се появи и да ни хване на местопрестъплението.

Полицаят стигна до чантата, наведе се, клекна и зашари с фенерчето си. После се запъти към колата, но внезапно се отклони към верандата. Под навеса ѝ провери съдържанието на чантата, върна се с пухтене при колата и пак отвори вратата. Дела Стрийт отново се отмести и Траг седна до нея. Той понечи да каже нещо, но се спря и подуши въздуха. Дела Стрийт се засмя:

— На уиски ли ви мирише?

— Искаш ли малко? — предложи Мейсън.

— Забранено е по време на дежурство — отвърна Траг неохотно — и някое от момчетата може да се разприказва, освен ако няма достатъчно за всички.

— Няма — разочарова го Мейсън.

— Нямам късмет. Коя е Даяна Риджис?

— Моя клиентка.

— Опиши я.

— Около двайсет и две-три годишна, руса, навярно малко над метър и шейсет и не повече от петдесет килограма...

— Достатъчно, това е трупът. Клиентка ли ти беше?

— Да.

— Ангажирала те е съвсем наскоро, така ли?

— Да.

— За какво?

— За едно дело.

— Дело срещу мисис Робърт Бартслър?

— Не.

— Чакай да ти покажа как сам си се хванал н капана, виж собствената си разписка.

Лейтенантът отвори намерената чанта и извади разписка с подпис: „Дела Стрийт от името на Пери Мейсън“. С нея се удостоверяваше, че е получено възнаграждение в брой за всички услуги при разрешаване на спора с Бартслър.

— Това вашият подпис ли е? — поиска Траг потвърждение от Дела Стрийт.

— Да.

— Следователно тя е предявила иск срещу мисис Бартслър, така ли?

— Не.

Полицаят взе да губи търпение.

— Ето го тук черно на бяло... Аха, срещу съпруга, така ли?

— Не, съпругът е починал.

— Срещу някой друг от семейството?

— Възможно е.

— Страшно много ми помагаш, няма що!

— Не ми харесва подходът ти.

— Колко беше обезщетението?

— Не си спомням.

— В чантата има хиляда и петстотин — настоя Траг.

Мейсън замълча.

— Тя е мъртва — натърти лейтенантът грубо. — Искаш да разбереш кой я е убил, нали?

— Убийство ли е?

— Явно убийство. Дупка от куршум точно в тила на малката й руса главица.

— Естествено, че бихме искали да помогнем с каквото е по силите ни — рече Мейсън.

Траг въздъхна, изчерпал окончателно търпението си:

— Ех, вие двамата! Хайде, изчезвайте. Може би ще ви потърся по-късно. Междувременно не се мотайте наоколо. Още ли сте тук?!

Мейсън обърна колата и пое обратно по булевард Сан Фелипе. Беше мълчалив и замислен и Дела, съобразявайки се с настроението му, се въздържа да по — пита или да каже нещо. Дъждът се беше усилил и пред фаровете лъсна мократа бетонова лента на безлюдния булевард.

Мейсън заговори едва когато стигнаха улицата, където живееше Дела Стрийт.

— Горкото момиче! Може би, ако бяхме отишли е нея...

Адвокатът не може да си позволи да се държи отвисоко, Дела. Не трябва никога да забравя, че е част; от механизма, чрез който се раздава правосъдие. Когато става въпрос за справедливост и несправедливост, няма големи и малки неща. Несправедливостта е социално зло. Господи, защо не се съгласих да отида о момичето?!

— Тогава ти можеше да се окажеш на нейно място, шефе — с лице в калта.

— Така е, но бях длъжен да поема този риск. Стигнеш ли дотам да играеш само на сигурно и да те е страх да рискуваш, значи те е страх да живееш.

— Лека нощ, шефе. — Лека. Аз...

От отсрещната страна на улицата неистово изсвири клаксон, после вратата на една кола се отвори, някаква фигура изскочи и стремглаво се втурна през проливния дъжд.

— Я по-добре тръгвай, шефе — подкани го Дела Стрийт. — Сигурно е някой клиент, който ме е търсил и...

— Права си. Довиждане.

— Довиждане, шефе.

Мейсън затръшна вратата и подкара колата. Приближаващата се жена спря наред улицата, тревожно: замаха с ръка и се обърна. Фаровете осветиха лицето ѝ и откриха синината около дясното ѝ око.

Мейсън отби обратно към тротоара, загаси фаровете и мотора, отвори вратата и Даяна Риджис се завтече към него.

— Ох, най-сетне ми олекна! Така се радвам да ви видя. Мистър Мейсън, ужасно се страхувах, че няма да дойдете. Чакам ви толкова отдавна. Но ми казаха, че мис Стрийт е излязла, а тя ми беше обещала, да се срещнем тук и... Ами вижте какво... Макар че сигурно е много късно. Нямам представа колко е часът. Часовникът ми се е намокрил и е спрял.

— За какво всъщност ви трябва, Даяна? — попита Мейсън, хвърляйки многозначителен поглед към Дела.

— Бих искала, ако е възможно, да дойдете с мен.

— Къде отивате?

— На булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Сама ли?

— Имам среща с Милдред Данвил там.

— В колко часа?

— Срещата ни беше в десет и половина, но Милдред обикновено закъснява...

— Не ми ли казахте десет? — прекъсна я Дела Стрийт.

Даяна се втренчи замислено в нея.

— Боже мой! Да не би да беше десет!

— Не трябваше ли да сте тук в девет и половина? — обади се Мейсън.

— Опитах се да дойда, но дъждът ми попречи. Отидох да взема колата си, а трамваите бяха съвсем нередовни. Пристигнах тук в... предполагам, че беше десет без петнайсет.

— Значи от десет без петнайсет досега чакате тук, така ли?

— Да. Така мисля.

— Хайде да отидем в апартамента на Дела и да не стоим на дъжда — предложи Мейсън.

Секретарката извади ключа от чантата си и отвори външната врата. Тримата се качиха с асансьора и влязоха в апартамента. Дела запали лампите, съблече мокрия си шлифер и се отправи към кухничката да включи чайника.

— Ще направя горещ пунш — заяви тя.

— Добре — съгласи се Мейсън. — И моля те, след като приготиш всичко, ела тук, докато водата заври.

Даяна Риджис се настани в едно кресло, кръстоса крака и като видя, че Мейсън внимателно разглежда прогизналите ѝ от дъжда обувки и чорапи, отбеляза о усмивка:

— Май не съм обула много подходящо за такъв пороен дъжд.

— Как се свързахте с Милдред Данвил? — заинтересува се Мейсън.

— Тя ми позвъни, когато се върнах вкъщи с детектива.

— Какво каза?

— Че имала неприятности. Взела колата ми за малко и един

полицай я спрял за някакво нарушение на правилника. Поискал шофьорската ѝ книжка, а Милдред няма такава. Преди известно време ѝ я отнеха, но ние сме връстнички, пък и по фигура и външност много си приличаме, така че тя използва моята шофьорска книжка. Полицаят я придружил до квартирата, защото тя го излъгала, че си е забравила чантата. Отворила вратата, убедена, че никога няма да се измъкне от тази каша, и изведнъж на масата отсреща съзряла моята чанта. Милдред веднага я грабнала. Това обяснява угарката от пура в пепелника. Полицаят пушел.

Мейсън стрелна поглед към Дела.

— И вие ѝ разказахте за преживелиците си?

— Разказах ѝ ги по телефона. Когато е взела чантата, аз съм спяла.

— И се оплакахте за окото?

— Да, и за него. Тогава детективът на Пол Дрейк реши да си тръгне и аз помолих Милдред да се обади пак по-късно. Но мина доста дълго време, докато позвъни. Когато най-сетне се чухме, тя беше много развълнувана. Накара ме да ѝ повтора историята за насиненото око и ме помоли да се срещнем на Сан Фелипе и да направя всичко възможно да доведе и вас.

Дела Стрийт отиде в кухнята и след малко извика:

— Пуншът е готов.

Мейсън пъргаво скочи и махна на Даяна Риджис.

— Не ставайте! Аз ще го донеса.

Адвокатът влезе в кухничката, прегърна Дела Стрийт през кръста и я отведе до хладилника, далече от вратата.

— Има ли заден, вход тук?

— Да, през кухненския балкон.

— Чудесно, тогава излез оттам и отиди до входната врата.

Започни да думкаш настойчиво като полицай, само че не вдигай много шум, да не привлечеш вниманието на съседите.

— Веднага ли?

— Щом сервираш пунша. Пийни една-две глътки, извини се, че трябва да свършиш нещо в кухнята, и тръгвай.

— Ясно, шефе.

Мейсън се върна с два пунша и подаде единия на Даяна Риджис. Дела Стрийт застана до вратата на кухнята, държейки чашата си, от която се вдигаше пара.

— За ваше здраве! — каза Мейсън. Те бавно отпиха.

— Прекрасен пунш! — възкликна Даяна Риджис. — Наистина чудесен! Много добре ми дойде.

— Ръката ви трепери — отбеляза Мейсън.

— Ужасно съм нервна тази вечер.

— Е, пуншът ще ви помогне — ободри я Дела и добави небрежно: — Имам малко работа в кухнята. Ей сега се връщам.

Тя затвори вратата след себе си.

— Познато ли ви беше името Бартслър, преди да отидете да работите при него? — заразително клиентката си.

— Не.

— Знаете ли кой живее на Сан Фелипе?

— Не. Някаква приятелка на Милдред. Моля ви, мистър Мейсън, нека да отидем там. Ужасно късно е. Срещата беше за десет часа.

— След малко. Ако Милдред, е чакала досега, ще почака още.

— А ако не е чакала?

— Тогавя няма смисъл да ходим. Даяна прехапа устни.

Минутите бавно течаха в мълчание и изведнъж някой задумка с юмрук по входната врата.

— Сигурно е полиция. Какво ли пък става сега? — промърмори Мейсън.

Чашата се изплъзна от студените треперещи пръсти на Даяна Риджис, разби се на пода и горещият пунш се разля по килима.

— Хайде да се измъкнем, искате ли? — предложи Мейсън.

Тя бе онемяла от страх и само кимна с глава. Той я сграбчи за китката.

— Елате, оттук.

Адвокатът поведе изплашената млада жена през кухнята към външната стълба.

— Наведете се — прошепна той, — прозорците светят и полицията ще ни види. Бързо, снишете се и вървете така.

Приведени, те се прокрадваха по балкона в сянката и се спуснаха по железната стълба, мокра и студена под стихващия дъжд. Стигнаха долу, измъкнаха се през изхода и се скриха на сухо под една стряха.

— А сега — проговори Мейсън със заплашителен тон — кажете ми истината.

— Тръгнах си от апартамента на мис Стрийт — промълви Даяна стреснато — и се запътих към центъра. После съобразих, че времето

ми е малко и ще закъснея за Сан Фелипе, ако се върна обратно тук, пък и не очаквах, че ще дойдете. Секретарката ви не ми даде голяма надежда.

— И какво направихте?

— Отидох с такси до Сан Фелипе. Трябваше да платя двойно, за да ме закара толкова далече.

— После?

— Видях колата си паркирана пред къщата и си помислих, че всичко е наред, че Милдред вече е дошла и разговаря вътре. Платих на шофьора и го освободих. Отначало той не искаше да си тръгне — настояваше да ме чака. Но аз го убедих, че всичко е наред, и го отпратих.

— И после?

— Изкачих се по стълбите на верандата и позвъних, но никой не отвори. Това малко ме озадачи, заобиколих къщата, отидох до задната врата и почуках, но тя беше заключена. Не можех да разбера защо колата ми е там, а Милдред я няма.

— И какво направихте?

— Бях мокра до кости, а валеше като из ведро. Отидох до колата си, влязох вътре и поседях доста дълго.

След това ми стана студено, разтреперих се и реших, че нещо се е случило. В жабката си имам фенерче. Взех го, обиколих къщата отново и тогава... тогава...

— Видяхте трупа?

— Да.

— Приблжихте ли се до него?

Тя кимна.

— Докоснахте ли го?

— Да.

— Милдред ли беше?

— Да.

— И след това? — подкани я адвокатът.

— Качих се в колата — ключът беше оставен на таблото — и потеглих. Известно време не знаех какво да правя, но сетне ми дойде наум да се върна при мис Стрийт. Като разбрах, че е излязла, си помислих, че може би... може би... Взех, че съчиних една лъжа, повредих часовника си и се опитах да ви заблудя.

— Сега истината ли казвате?

— Честна дума — това е истината.

Близо до къщата се чува стъпки. Една неясна сянка се плъзна по алеята, спря и се чу тихо изсвирване.

— Насам, Дела — прошепна Мейсън.

— Ох! — Гласът ѝ издаваше облекчение.

— Какво става?

— Трябва да поговоря с теб, шефе.

— Момент — извини се Мейсън на Даяна, хвана Дела под ръка и двамата се отдалечиха на няколко метра, където можеха да разговарят, без да бъдат чути.

— Случи се нещо, което, страхувам се, коренно променя нещата — обясни секретарката.

— Какво?

— Заудрях по вратата точно както ми нареди...

— И това помогна — прекъсна я Мейсън. — Тя се изплаши и ми каза истината.

— Да — отвърна Дела Стрийт, — така си и помислих. Забавих се, за да имате достатъчно време да излезете, после отворих вратата на апартамента, влязох и седнах да ви чакам.

— Продължавай — не се стърпя Мейсън.

— Едва успях да се настаня удобно, и по вратата се зачука силно и настойчиво.

— И какво?

— Стоях, без да мърдам. Не знаех кой е и не исках да рискувам.

— И?

— Почука се още два-три пъти. Сетне лейтенант Траг извика: „Отворете или ще разбия вратата!“

— Ти отговори ли?

— Не, нито звук.

— А той?

— Отиде си.

Мейсън се позамисли.

— Това променя ли нещата? — разтревожи се секретарката.

— И още как! Благодарение на лейтенант Траг малката сцена, която разиграх пред Даяна Риджис, за да я накарам да каже истината, се превърна в бумеранг.

— Нима тя си въобразява, че си ѝ помогнал да избяга...

— Точно така. Ако някога разкаже за това, ще излезе, че съм ѝ съучастник. Никой няма да повярва на нашата версия — вече не.

— Могат ли да я обвинят в убийство?



— Защо не? Оставила е толкова следи, че не са нужни повече доказателства.

— Не мога ли да свидетелствам в съда, че нарочна сме я подвели, за да...

— Изключено — отсече Мейсън. — Знаеш колко пъти сме ги изигравали, Дела. Те просто ще си помислят, че пак им погаждаме номер, за да се измъкнем. Чудесно, къде ли е сега Траг?

— Кой знае.

— Сигурен съм, че е забелязал колата ми отпред и ме дебне да се появя. А и колата на Даяна е там.

Дела Стрийт измънка колебливо:

— Моята кола е тук в гаража...

— Изкарай я.

— Сега?

— Да. У теб ли са ключовете?

— Да.

— Добре, изкарай я.

Мейсън се върна обратно при Даяна Риджис и каза:

— Мис Стрийт ще вземе колата си и ще ви закара у дома.

— У дома? — учуди се Даяна.

— Да, някъде, където засега ще сте на сигурно място.

Зад тях изщрака ключалка и вратата на гаража се отвори.

Моторът забръмча и колата на Дела Стрийт излезе на заден ход от гаража. Адвокатът помогна на Даяна да се качи.

— Накъде? — попита секретарката. I Мейсън огледа уличката.

— Вероятно наблюдават този изход. — Той махна с ръка към булеварда. — Единственият ви шанс е да се измъкнете в обратна посока.

— Не смяташ ли, че и нататък наблюдават? — поколеба се Дела.

— След няколко минути ще е сигурно, но засега имаме известен шанс.

— Ами ако ни хванат?

— Много сме зле. Сега ще се върна в твоя апартамент. Вие с Даяна се повъртете с колата. Не спирайте никъде. Не я пускай да слиза. Телефонирай ми след двайсет минути, ако сте се измъкнали. И още нещо. — Мейсън извади бележник и автоматична писалка от джоба си и ги подаде на Дела Стрийт. — Пиши: „Шефе, може малко да закъснея. Ключът е в пощенската кутия. Влез и се чувствай като у дома си. Дела“

Дела Стрийт написа бележката и върна бележника и писалката на Мейсън. Той откъсна листа, а тя му подаде ключа от апартамента.

— Хайде, Дела, карай.

Колата потегли стремително. Адвокатът почака десетина секунди и се върна в апартамента по желязната стълба. Едва се беше настанил с цигара и книга в Ръка, когато тежък юмрук задумка по вратата. Той пъкна пръст между страниците и с книгата в ръка отиде да отвори.

— А, здравей, лейтенанте. Не очаквах да те видя толкова скоро.

Траг погледна през рамото на Мейсън и отвърна троснато:

— Здравей. Търся твоята превъзходна секретарка — Дела Стрийт.

— Няма я.

— Ти тук ли живееш сега?

— Имаме уговорка да вечеряме в нощно заведение с наши приятели — обясни с усмивка Мейсън. — Не знам къде е Дела. Намерих тази бележка, когато дойдох. Така че взех ключа и влязох.

Траг внимателно огледа бележката, която Мейсън му подаде, понечи да я върне, но нещо привлече вниманието му и той я задържа. Погледа още миг, после кимна, върна бележката и предложи:

— Ако нямаш нищо против, можем да почакаме заедно.

Всъщност може би ти ще ми дадеш сведенията, които ми трябва.

— За какво става въпрос?

— За услугите, които си извършил в полза на Даяна Риджис — поясни Траг. — Естествено, ти беше твърде сдържан, но аз бих искал да науча нещо повече.

— Заповядай, седни, лейтенанте. Възможно ли е да си паднал толкова ниско, че да се мъчиш, да измъкнеш от Дела Стрийт сведения, които не можеш да получиш от мен?

— Съвсем не, Мейсън, не се тревожи за това. Разбрах, че Даяна Риджис е била при Дела Стрийт рано тази вечер. Искам да проверя кога точно. И тъй като те заварвам тук, не виждам защо да не ти задам няколко въпроса.

— Много мило от твоя страна. Моля те, разположи се удобно. Мисля, че в кухнята има уиски. Да се опитам ли да откроя някоя бутилка?

— Не пия по време на дежурство.

— Толкова ли са строги началниците ти?

— Не ми е толкова заради тях, но ако потрябва да Призова мис

Стрийт като свидетел, не бих искал да се разбере, че съм пил от уискито ѝ.

— Има логика в това. И защо Дела ще става свидетел?

— По ред причини. Преди няколко минути почуках на вратата, Мейсън.

— А, ти ли беше?. Тъкмо телефонирах и извиках да почакаш. Предполагам, че не си ме чул.

— Възможно е.

— И после, когато отворих вратата, нямаше никой.

— Интересно! Сигурно тогава съм проверявал колите пред къщата. Ти вероятно мислиш, че трупът е на Даяна Риджис?

— Не е ли така?

— Не.

— А на кого е?

— На Милдред Данвил, която живее заедно с Даяна и прилича много на нея.

— Така ли? А какво е положението на Даяна тогава?

— Никак не е розово.

— Много мило от твоя страна, че ми го съобщаваш. — И още имам с какво да те зарадвам. Ще трябва да се позамислиш над туй-онуй, Мейсън.

— Например?

— Както изглежда, убийството е извършено около час — час и половина след като е заваляло. Дъждът беше много силен още от самото начало.

Адвокатът кимна.

— Жената е бягала от убицеца. Повалил я е куршум, изстрелян отблизо — от около шест-седем метра. Валяло е дълго и земята е била разкаляна. При падането жертвата се е вкопчила в пръстта и по ръцете ѝ е полепнала кал. Все още личат браздите, изкопани от пръстите ѝ, а под ноктите ѝ има кал.

— Защо смятате, че убийството не е извършено два или повече часа след като е започнало да вали?

— Поради общото състояние на трупа — обясни Траг. — Разбира се, засега имаме само резултати от предварителните изследвания.

— Чудесен дъжд — отбеляза Мейсън.

— Фермерите обичат такъв дъжд. Кога ще се върне Дела?

— И аз знам колкото и ти. Нали видя бележката?

— Да, Мейсън, твърде любопитна бележка.

— Защо?

— Изглежда, че е била написана набързо.

— Изглежда... Навярно на излизане Дела се е спряла пред пощенската кутия, извадила е автоматичната си писалка и я е надраскала.

— Само че с твоята писалка и в твой бележник! Листът е перфориран също като страниците на твой бележник. И — продължи Траг сухо — предполагам, че забелязваш как подписът в края на бележката е замазан, явно някой е докоснал още мокрото мастило.

— Да, виждам.

— А случайно да си забелязал, че имаш мастило по десния си палец?

— Не, не забелязах — призна Мейсън, като вдигна ръка към очите си.

— Така си и помислих.

Последва пауза. Двата мъже пушеха. Накрая Траг се обади:

— Като че ли събрахме необходимите доказателства срещу Даяна Риджис.

— Нима? — удиви се адвокатът.

— Да.

— Само защото намерихте чантата ѝ на тротоара ли?

— Не ставай смешен. Милдред Данвил избягва с колата и парите на Даяна. Естествено, Даяна е хукнала да си ги търси.

Телефонът иззвъня.

— Ако нямаш нищо против, Мейсън, аз ще се обадя. Сигурно е за мен. Казах им да ме търсят тук, ако има нещо.

Мейсън светкавично заобиколи масата и се изпречи между Траг и телефона.

— Чудесно, лейтенанте, но аз също чакам да ме потърсят и съм дал този номер.

Мейсън вдигна слушалката. Траг застана зад него враждебно навъсен.

— Ало — започна адвокатът и добави: — Внимавай какво ще говориш.

Чу се груб мъжки глас:

— Търся лейтенант Траг. Защо, по дяволите, трябва да внимавам?

Мейсън любезно отстъпи слушалката.

— Печелиш, лейтенанте.

Траг я пое, представи се и след като послуша няколко секунди, приключи разговора:

— Добре, вземете свидетелски показания. Това е. Довиждане.

Сетне затвори телефона и се вторачи намръщено в остатъка от цигарата си.

— Нещо ново? — заинтересува се Мейсън.

— Някакъв шофьор на такси закарал на булевард Сан Фелипе русо момиче с насинено око и по описанието прилича на Даяна Риджис. Пред къщата била паркирана кола. Изглежда, вътре нямало никой, но това изобщо не обезпокоило пътничката. Тя освободила шофьора. Той се повъртял наоколо, като си мислел, че ако се окаже прав, ще я върне обратно в града.

— Уточнихте ли часа? — попита адвокатът.

— Около час след като е започнало да вали. Мейсън се прозя.

— Това, което ме заинтригува — продължи Траг, — е, че при пристигането на таксито пред къщата е имало паркирана кола. Когато ние дойдохме, там нямаше друга кола освен вашата. Възможно е да сте били там по-рано вечерта и после да сте си тръгнали... Не, не бихте останали толкова дълго... Вероятно Даяна е натиснала спуська и е избягала със собствената си кола, която сега е паркирана тук отпред.

— Не си ли прекалено откровен с мен? Траг го погледна в очите.

— Целта ми, Мейсън — натърти той, — е да ти покажа колко сериозни улики имаме срещу твоята клиентка, така че ако Дела Стрийт я укрива по твое указание, да нямаш впоследствие извинение пред съда, че не си знаел какви са фактите по делото. Ако си я измъкнал под носа ми, цялата отговорност пада върху теб. Даяна Риджис ми трябва, и то като главен свидетел. Възможно е да ми потрябва и като заподозряна в убийство. И аз, мистър Пери Мейсън, се постарах най-подробно да те осведомя точно какви улики имам срещу нея и защо я търся.

— Много мило, лейтенант Траг — не му остана дължен Мейсън.

В последвалата напрегната тишина телефонният звън прозвуча като експлозия. Траг се спусна към слушалката, но по пътя си среща рамото на адвоката.

— Вече те търсиха, лейтенанте — отбеляза той. — Не си ли спомняш?

Траг не можа да измисли какво да отговори.

— Ало, говори тихо — обади се Мейсън.

— Добре. Какво да правя сега? — чу се гласът на Дела.

— Затруднение — отвърна той.

— Затруднение ли? — озадачи се тя.

— Вкъщи.

Дела Стрийт помисли няколко секунди и попита:

— Затруднение, което не ти се нрави, шефе?

— Именно.

— Не можеш ли да го избегнеш?

— Не.

— Затруднение — повтори секретарката замислено. — Искаш да кажеш, че се налага да се плаща?

— Точно така.

— За Даяна ли се отнася?

— И за тримата.

— Трябва ли да я доведа при теб?

— Да.

— Трябва ли да говори, когато дойде?

— Не.

— Искаш да не казва абсолютно нищо, така ли?

— Да.

— Ако има нещо, което може да обясни, да се опита ли?

— Не.

— Разбрано — заяви Дела Стрийт, — тръгваме.

— До скоро виждане.

Мейсън затвори телефона.

Лейтенант Траг изсумтя, пресегна се през рамото на адвоката, все слушалката веднага щом той я остави, и набра някакъв номер.

— Ало, дайте ми радиосвързочния отдел... Ало, радио? Тук лейтенант Трат. Вече можете да спрете онази кола... Да, същата, в която Даяна Риджис и Дела Стрийт обикалят наоколо... Точно така. Добре, предайте на радиоколата да се приближи и да ги спре.

Траг въздъхна и взе шапката си.

— Е, Мейсън, желая ти сполука следващия път.

— Капанът не подейства, вали? — ухили се Мейсън.

Траг поклати глава.

— Помислих, че този път ще си сложиш главата в торбата, но ти се въздържа. Може би прояви интуиция. Може би аз преиграх. Е, човек трябва да преглъща горчивите хапове. Но ако продължаваш да

си позволяваш своеволия със закона, Мейсън, ще дойде ден да те пипна в небрано лозе.

— Защо си тръгваш толкова рано, лейтенанте? — загрижи се Мейсън.

— Трябва да бъда в Управлението, когато доведат Даяна Риджис, и да се опитам да измъкна нещо от нея. Предполагам, че няма да успея.

— Ще я подведете ли под отговорност?

— Зависи. Ти ли ще я представляваш в съда?

— Все още не знам.

— Е, лека нощ, умнико.

— Лека нощ — отвърна Мейсън със същия тон.

Двамата мъже се разделиха с широки усмивки а Траг тръгна бързо по коридора.

Мейсън се върна обратно в апартамента, намери бутилката уиски в кухнята на Дела, наля си и седна да чака. След десетина минути телефонът иззвъня. Той го видиша и чу Дела, която му заговори, задъхана от вълнение:

— Шефе, хванаха я. Предполагам, че са ни следили. Една полицейска кола ни препречи пътя, взеха Даяна със себе си, задържаха колата ми, а мен оставиха на улицата.

— Можеш ли да намериш такси?

— Малко вероятно по това време на нощта. Къде ся?

Дела Стрийт му даде адреса.

— Чакай там — нареди Мейсън, — ще дойда да те взема. Май ще трябва да отидем в кантората да напишем молба. Даяна Риджис да бъде призована пред съда.

## 7

Мейсън сложи шлифера и шапката си, изгаси лампите в апартамента на Дела Стрийт и се спря за маг с ръка върху бравата.

Сетне рязко се обърна, запали лампата, отиде до телефона и набра номера на Пол Дрейк. Отговори му нощната телефонистка.

— Обажда се Мейсън — каза адвокатът. — Намерете Пол Дрейк, ако е свободен. Ако не, издирете най-добрия детектив, който може веднага да тръгне. Даяна Риджис и Милдред Данвил живеят заедно в един апартамент на Палм Виста. Не зная номера, но

детективът може да го открие в указателя на сградата. Цялата работа обаче трябва да се пипа с кадифени ръкавици. Опасно е. Полицията ще бъде там вероятно след около час. Искам от този момент до пристигането ѝ апартаментът да се постави под наблюдение.

— А след това да се наблюдава ли? — попита телефонистката.

— След това — отвърна Мейсън — вече няма да има смисъл. Но дотогава искам да знам всичко, което става там, кой влиза и излиза или дори само звъни на вратата. За по-сигурно ще трябва най-малко двама, може би и трима добри специалисти. Всеки от тях да бъде с кола. Но не чакайте да съберете и тримата — изпратете някой, който в момента е свободен и...

— Тук в кантората има един. Тръгва веднага, а до десет минути ще изпратя още двама.

— Отлично — рече Мейсън. — Аз се прибирам кантората си. Ще намина към вас след около час да видя какви сведения сте получили. Непременно да се проследи всеки, който прояви интерес към апартамента. И още нещо. Изпратете няколко опитни детективи пред дома на Джейсън Бартслър, на Пасифик Хайтс Драйв две хиляди осемстотин и шестнайсет. Дръжте къщата под наблюдение. Там живеят Джейсън Бартслър — около петдесет и шест годишен, Франк Гленмор — около трийсет и осем, мисис Бартслър — млада, хубава и зла; и Карл Фреч — двайсет и две годишен. Забележете кой кога се прибира и излиза.

— Не мога да намеря достатъчно детективи да следят всички, мистър Мейсън — обясни телефонистката. — Мога да изпратя един човек, който да ни държи в течение относно апартамента, както и детективи за тамошните посетители, но при сегашното положение...

— Добре — прекъсна я адвокатът. — Наблюдавайте апартамента, проследете посетителите и само ми съобщете какво става в дома на Бартслър. Апартаментът е по-важен. Първо се заловете с него.

Мейсън затвори телефона, загаси лампите и се отправи под студения непреставаш дъжд към колата си. Дори не се опита да разбере дали го следят, или не, а тръгна към нощната аптека, където Дела му бе казала, че ще го чака.

Изправена пред прозореца, секретарката забеляза пристигането на шефа си и тутакси притича.

Мейсън се взря в лицето ѝ, докато тя сядаше до него, и изражението ѝ го накара да се засмее.



— Никога през живота си не съм била така ядосана и отвратена от себе си! — изфуча Дела Стрийт.

— Не мисли за това — опита се да я успокои Мейсън.

— И най-големият глупак би се сетил да провери дали го следят! — укори се Дела.

— Не се трови. Това беше клопка.

— Няма значение. Трябваше да ми е ясно, че ни следят. През цялото време в аптеката не можах да си намеря място — искаше ми се да умра!

— Нищо не можеше да направиш, Дела. Преди още да дойде в апартамента ти, Траг е знаел, че Даяна Риджис е там. Колата ѝ е била отпред. Затова е оставил някъде наблизо друга кола да ви проследи в случай, че излезете след неговото влизане. Нямахме никакъв изход, бяхме обречени на провал от самото начало. Каквото и да направеше, не можеше да избягаш от полицията, а и те щяха да те принудят да спреш в момента, в който се опиташ да им се измъкнеш.

— Така е — поуспокои се Дела, — но поне трябваше да имам достатъчно мозък да се сетя, че ме следят. А аз дори не подозирах, че някой е подире ни. Разбира, се, предполагам, че повечето време са карали без светлини. Усетих нещо чак когато колата изфуча отзад, като че ли искаше да ни задмине, и след това ни притисна до бордюра. И какво да видя — патрулна кола и двама огромни полицаи; ухилени като маймуни.

— Заръча ли на Даяна да мълчи?

— Да.

— Мислиш ли, че ще те послуша?

— Не знам, шефе. Предадох ѝ думите ти и ѝ втълпих колко е важно да следва съвсем точно указанията ти.

— Полицайте казаха ли нещо?

— Попитаха я дали е Даяна Риджис.

— Тя какво отговори?

— Потвърди.

— Какво стана после?

— Попитаха я дали онази кола е нейна.

— Тя какво им отвърна?

— Да видят в документите ѝ.

— А те?

— Съобщиха ми, че ще ме закарат обратно до аптеката, откъдето ти бях телефонирала преди. Там съм Можела да сляза,

защото те отивали в Управлението и Щели да вземат Даяна и колата ми. Разбира се, веднага щом ми споменаха аптеката, разбрах, че са ме следили.

— Радиотелефонът е голяма работа — рече Мейсън.

— И ти смяташ, че е било клопка?

— Разбира се. И най-неприятното е, че за малко Щях да вляза в нея.

— Как?

— Траг много внимателно ми обясни какви са уликите срещу Даяна Риджис и причините, поради кои я търси. След като вече знаех, че искат да я разпитат като свидетел по убийството и че има косвени доказателства за нейната вина, щях много добре да се наредя, ако се опитам да я укривя от полицията. А, разбира се, изкушението да го направя беше много голямо.

— И мислиш, че това е причината Траг да ти каже всичко?

— Естествено.

— Какво е целил с това?

— Да ме хване като съучастник или поне да се добере до нещо, което може да се представи пред Дисциплинарната комисия на адвокатската колегия.

— А ти се оказва твърде умен, за да влезеш в клопката?

— Не кой знае колко умен — каза Мейсън замислено. — Не съм особено блестящ тази вечер.

— Напротив, чудесен си — развълнува се Дела Стрийт. — Не се остави Траг да те хване в капана. Аз съм тази, която се държа глупаво. Сега какво ще правим?

— Отиваме в кантората да напишем молба за разпореждане Даяна Риджис да бъде призована пред съда. Ще ги принудим да направят едно от двете — или да повдигнат обвинение, или да я освободят. Само че не можем да намерим съдия, който да го издаде по-рано от утре сутринта, а това означава, че Даяна ще е в ръцете на полицията цяла нощ. Много неща могат да се постигнат за толкова време.

— Накарах Даяна да ми даде ключа от апартамента си — съобщи Дела Стрийт.

Мейсън бързо извърна глава.

— Какво да ти даде?

— Ключа от апартамента, в който живеят с Милдред. Помислих, че може би ще намерим някои доказателства там. Или поне ще искаш

да хвърлиш един поглед.

— Браво! — похвали я Мейсън. — Не се сетих за това.

— Ще отидеш ли?

— Не, Дела. Опасно е. Ще ни хванат, а, дявол да го вземе, не знаем достатъчно за Даяна Риджис. Ако се опитат да я обвинят в убийство... Не, Дела, по-добре да отидем и да напишем молбата.

Те стигнаха до сградата, където се намираше кантората на адвокатата. От детективската агенция на Дрейк която работеше денонощно, се процеждаше светлина в коридора. Мейсън се отби първо там.

— Има ли някакви известия? — попита той нощната телефонистка.

Тя се засмя и поклати глава.

— Изпратих един опитен човек. Шейсет секунди след като телефонирахте, той вече беше тръгнал. После заминаха още двама.

— Чудесно — кимна Мейсън. — Обадете се в кантората ми, ако нещо се случи.

Адвокатът и секретарката минаха покрай редицата от врати и стъпките им отекнаха по коридора. Мейсън отключи частната си кантора и запали лампите. Дела Стрийт свали шапката и палтото си, седна зад секретарското бюро и постави листове и индиго на пишещата машина.

Мейсън започна да диктува направо, без чернова, молба от името на Даяна Риджис по повод незаконното ѝ задържане от полицията, без да е повдигнато обвинение срещу нея, което съставлява посегателство върху гражданските ѝ права и ѝ дава основание да моли за разпореждане да бъде призована пред съда. Същото да бъде официално внесено в съда и гореспоменатата Даяна Риджис да бъде освободена под гаранция от двеста и петдесет долара до разглеждането на делото въз основа на гореспоменатото разпореждане.

Мейсън тъкмо приключи да диктува, а бързите пръсти на Дела Стрийт зачаткаха по клавиатурата с все по-изумителна скорост края на последното изречение, когато телефонът иззвъня. Адвокатът вдигна слушалката. Беше нощната телефонистка на Дрейк.

— Има новости около апартамента. Детектива, изпратен пръв там, вече го нямало, когато другите двама пристигнали. Сигурно е надушил нещо.

Мейсън възкликна развълнуван:

— Това е чудесно! Съобщете ми веднага щом се обади.

Адвокатът затвори телефона, извади цигара от табакерата, запали я и се обърна към секретарката си.

— Изглежда, че сме попаднали на следа, Дела.

— Каква?

— Единия от детективите, изпратен на Палм Виста, го няма — първия, който отишъл там. Няма го, когато другите двама пристигнали.

— Полицията там ли е?

— Още не. Сигурно са заети с разпита на Даяна. Дела Стрийт раздели оригинала и копията на молбата на спретнати купчинки, покри пишещата машина и я остави на мястото ѝ на секретарското бюро.

— Какво ли може да е станало? — замисли се тя.

— Всичко е възможно — може да е бил някой приятел, който се опитва да се свърже с нея. Или пък някой, който търси Милдред Данвил, а може и да е нещо наистина важно.

— Например?

— Например Хелън Бартслър. Очите на Дела Стрийт светнаха.

— Мислиш ли, че е възможно?

— Не знам — отвърна Мейсън. — Дотук късметът все не беше на наша страна. Може пък сега да се обърне в наша полза.

— Нищо не ни пречи поне да се надяваме.

— Права си.

— Шефе, да предположим, че обвинят Даяна Риджис в убийство, ще я защитавах ли?

— При нормални обстоятелства бих изчакал да видя доказателствата, но тъй като тя е убедена, че съм я измъкнал от апартамента ти, когато Траг почука — нямам избор. Не бих искал това да се разчуе — нито пред полицията, нито пред някой друг адвокат.

— Чудя се само каква е ролята на Милдред Данвил в тази история — промълви Дела.

Мейсън започна да разсъждава на глас:

— Даяна разказва на Милдред за насиненото око и Милдред силно се развълнува. Навярно не я е разтревожило това, че Карл е виновникът, а по-скоро фактът, че е бил в стаята на Даяна.

— Звучи логично — подкрепи го Дела.

— Да продължим по-нататък — предложи Мейсън. Защо

влизането на Карл в стаята на Даяна е разтревожило така Милдред.

— Не виждам никаква причина.

— Откъде Карл е взел ключа, Дела?

— От чантата на Даяна.

— И какво друго е имало в тази чанта?

— Ами... не знам.

— Нещо, заради което Милдред е изпаднала в паника, когато е разбрала, че Карл Фреч е бъркал в чантата.

Зениците на Дела Стрийт се разшириха.

— Разбира се! — възкликна тя. — Знаем какво е!

— Да чуем.

— Мястото, където държат детето — извика Дела. — Това трябва да е било. Имало е нещо в чантата...

— Почакай — прекъсна я Мейсън. — Ако е имало нещо в чантата на Даяна, от което се разбира къде е детето, как се е озовало там?

Дела Стрийт забърза възбудено:

— Нали Милдред Данвил е взела чантата на заем? Не си ли спомняш? Тя я е взела...

— Не тогава — възрази Мейсън. — Услужила си е само с шофьорската книжка на Даяна и ключовете от колата. Всъщност чантата не е била у нея до момента, в който Даяна се е върнала от дома на Бартслър — поне доколкото знаем. Разбира се, може да я е взимала и преди, но това не ни е известно.

Телефонът иззвъня. Мейсън направо сграбчи слушалката.

— Да, да. Ало, какво става?

Нощната телефонистка от агенцията на Дрейк заговори отривисто и компетентно:

— Първият детектив се обади, мистър Мейсън. Следял е една кола. Лицето, което шофирало, отишло до вратата на апартамента и се опитало да влезе, а също надникнало и в пощенската кутия.

— Кой е номерът на колата?

— Проверихме го вече. Регистриран е на името на Хелън Ч. Бартслър, булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Кой е бил зад волана? — попита Мейсън.

— Една доста елегантна руса дама.

— Къде е тя сега? Изпуснал ли я е? Той...

— Не, проследил я е до Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет. Жената паркирала пред едноетажна къща и влязла вътре.

Колата си стои на улицата. Наблизо нямало телефон, затуй детективът взел палеца на разпределителя, за да не може жената да запали и да изчезне, и изтичал да се обади и да ни докладва. Пита какво да прави.

— Кажи му, че за днес си е свършил работата, си отива вкъщи и да не мисли повече за това.

— Какво да прави с палеца на разпределителя?

— Да го хвърли в реката! — Мейсън затвори телефона и се обърна към Дела Стрийт: — Сложи си шапката. Тръгваме.

Те се спуснаха стремглаво към вратата на кантората, изгасиха лампите, изтичаха по коридора, нетърпеливо изчакаха асансьора, слязоха мълчаливо и се вмъкнаха в колата на Мейсън.

Студеният дъжд продължаваше да се лее непрекъснато и монотонно, поради което сухата топла струя, излъчвана от отоплението, беше още по-приятна. Гумите свистяха по безлюдните улици.

С широк завой Мейсън пое по Олив Крест Драйв и включи на втора скорост, тъй като пътят залъкатуши по стръмния склон на един хълм, преди да навлезе в равна живописна местност. Светлините на града проблеснаха за миг в подножието, сетне гледката изчезна зад редица от къщи, покрай които Мейсън профуча, устремен към търсения адрес.

Пред номер 2312 беше паркирана кола и някаква жена седеше в нея. Мейсън се приближи и я огледа доколкото можа при оскъдното осветление на таблото.

После спря колата до нейната и се зае да наблюдава напразните ѝ опити да запали мотора.

— Неприятности ли имате? — попита той. Тя го стрелна с подозрение, но като видя Дела Стрийт до него, кимна ѝ се усмихна. Мейсън паркира колата си отпред, излезе, заобиколи и застана до нейната врата.

— Повредено ли е нещо?

— Не знам. Просто не ще да запали.

— Да имате случайно фенерче?

— Нямам.

— Няма значение, аз имам.

Той се върна до колата си и извади фенерчето.

— Хайде да вдигнем капака и да погледнем... Ще прекъсна една от тези жици и ще я приближа до свещта. Сега натиснете педала и

включете — да видим дали дава искра.

— Повредата е в електрическата система — заяви Мейсън след малко. — Не се получава искра. Може би е попаднала вода в разпределителя.

Мейсън свали капачката на разпределителя, сетне я постави обратно на мястото ѝ и се обърна отново към младата жена, която го посрещна с настойчив въпрос в очите.

— Да нямате разпавии вкъщи? — засмя се адвокатът.

— Какво искате да кажете? — настръхна тя.

— Някой нарочно е повредил колата ви. Палецът на разпределителя е свален. Докато не го подмените, няма да можете да тръгнете, освен ако не ви теглят.

Лицето на жената се разкриви в гримаса на раздразнение.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — предложи Мейсън.

— Имате ли въже за теглене?

— Да, но ще ви бъде доста трудно по нанадолнището при тези хлъзгави пътища. Трябва да умеете да карате зад друга кола. Теглили ли са ви друг път?

— — Не.

— Мога да ви закарам където искате, но първо трябва да задам някой друг въпрос на хората тук. Кой беше номерът, Дела?

— Две хиляди триста и дванайсет — отвърна тя.

— Ще взема фенерчето да проверя — заяви Мейсън. — Трябва да е някоя от тези къщи.

— Точно пред нея сте — рече жената.

— А, така ли?

— Ако не е тайна, кого искате да разпитате в тази къща?

По лицето на Мейсън се изписа учудване.

— Случайно излизам оттам — продължи жената.

— Нима! Позволете ми да ви се представя. Казвам се Мейсън.

Адвокат съм и...

— Да не сте Пери Мейсън?

— Същият.

— О!

— Разследвам един случай по поръчение на мой клиент.

Разбрах, че мога да открия следа, и то много важна, на този адрес.

Младата жена явно се развълнува.

— Бихте ли ми казали... за какво се отнася случаят?

— Защо не — отвърна той. — Разследвам изчезването на едно

дете. Едно...

— Мистър Мейсън, как открихте този адрес?

— Това е нещо, което нямам право да кажа.

— Да не сте ангажиран от... от един човек, чието първо име е Джейсън?

— Изглежда, че знаете нещо по въпроса — усмихна се адвокатът.

— Права ли съм? — настоя тя.

— Е, откровено казано — призна Мейсън, — има вероятност мистър Джейсън Бартслър да ме ангажира за проучването на някои факти във връзка със сина му и евентуално с внука му, но засега още не го е направил. В момента съм зает с разследването на определена хипотеза относно едно убийство.

— Убийство?

— Да.

— Но, мистър Мейсън, аз... Кой е убит?

— Една млада жена на име Милдред Данвил.

Настъпи кратка тишина, после жената в колата заяви:

— Аз съм Хелън Честър Бартслър. Бях омъжена за Робърт Бартслър.

— Аха! — възкликна Мейсън.

— Предполагам, че сте тук, за да разпитате Ела Броктън?

Тя успя да зададе въпроса си с подкупващ тон, сякаш не разпитваше, а приканваше събеседника си да сподели с нея тайна. Мейсън остана безмълвен.

— Мисля, че няма да имате голяма полза от разговор с Ела точно сега, мистър Мейсън. Тя е разтревожена... Пък и не знае нищо... Мистър Мейсън, сигурен ли сте, че Милдред Данвил е убита?

— Полицията мисли така.

— Къде?

— На булевард Сан Фелипе. Май номерът беше шест хиляди седемстотин и петдесет.

— Боже господи, мистър Мейсън, та там живея аз.

— Наистина ли? — учуди се Мейсън и добави след миг: — Сигурно бихте искали да присъствате, когато разпитвам Ела Броктън.

Хелън Бартслър се измъкна от колата, стъпи на тротоара и затръшна вратата.

— Щом настоявате за разпит в този час, разбира се, че искам да присъствам.



— Хайде, Дела — каза Мейсън.

Тримата се отправиха под студения дъжд към малката едноетажна къща. Хелън Бартслър позвъни и почти веднага вратата се отвори от шейсетгодишна жена, висока, с приведени рамена, широка уста с тънки устни и разтревожени черни очи.

— Ела — заговори Хелън Бартслър, — това е мистър Пери Мейсън, адвокат... Не успях да разбера името на лицето, което е с вас, мистър Мейсън.

— Дела Стрийт, секретарката ми.

— Искат нещо да те питат, Ела — обясни Хелън Бартслър.

— Мене? Да ме питат? — повтори жената с уморен, равен тон, който с нищо не издаваше душевното ѝ състояние.

— Да. Във връзка с...

— Момент — прекъсна я Мейсън. — Бих предпочел аз да задавам въпросите, мисис Бартслър, без да уточнявам какво ме интересува, преди да съм чул отговорите.

Хелън Бартслър се поколеба и се съгласи неохотно:

— Добре, щом настоявате.

— Влезте — покани ги Ела Броктън със същия равен, безизразен глас.

Влязоха в една стая, където пламъкът на газта гореше над изкуствените пънове и хвърляше весели отблясъци.

— Съблечете се. Ще закача палтата ви в антрето. Седнете — покани ги мисис Броктън.

— Дай да ти помогна, Ела — предложи Хелън Бартслър, взимайки шлифера на Дела Стрийт.

— Всички ще помогнем — намеси се Мейсън. — И моля ви, мисис Бартслър, не забравяйте, че държа да разпитам мисис Броктън, преди да е узнала каквото и Да било за случая.

— Вие не сте от полицията — възнегодува Хелън Бартслър. — Струва ми се, че мога да кажа на мисис Броктън каквото пожелае. Щом е извършено убийство, тя има право...

— Убийство! — възкликна жената и замръзна с ръка върху дръжката на вратата към антрето.

— Милдред Данвил — заяви Хелън Бартслър предизвикателно.

— Така ѝ се пада! — откликна жената.

— Изглежда, сметнахте за необходимо да съобщите това на мисис Броктън — отбеляза Мейсън. — Предполагам, че имате причина.

— Не виждам защо изобщо трябва да се съобразявам с вас, мистър Мейсън.

— Чудесно! — отвърна адвокатът. — Сега всичко е ясно. Вие сте на едната, страна, а аз съм на другата.

— Точно така! — сопна се Хелън Бартслър. — Виж какво, Ела, този човек няма никакво право да ти задава въпроси и ти не си длъжна да му отговаряш.

— Абсолютно вярно — съгласи се Мейсън, — И нещо повече, трябва да ви предупредя и двете, че моите интереси може да са в разрез с интересите на мисис Бартслър и че тя присъства на този разговор по свое желание. Предлагам ѝ да си отиде и да си намери адвокат, който да я представлява в случай, че тя има намерение да води борба.

— За какво да водя борба? — попита Хелън Бартслър.

— Укривали сте от хората дете, нали?

— Просто държах в неведение Джейсън Бартслър, че има внук — отвърна тя. — Не знам как е разбрал.

— А защо?

— Защото беше безкрайно жесток, злобен и непочтен. Не искам детето ми да бъде изложено на такова влияние. Запознах се с настоящата мисис Бартслър и сина ѝ Карл — това са хора на място. А Джейсън ме смяташе за по-долна от прахта под краката му, за проститутка, която се интересува само от парите му. Както и да е, сега сметките ни са уредени... Май се разприказвах повече, отколкото трябва.

— Да, във ваш интерес е да мълчите — каза Мейсън. — Ще попитам мисис Броктън някои неща.

— А ти не си длъжна да му отговаряш — предупреди я Хелън Бартслър.

Те влязоха в хола и седнаха. Мейсън се държеше съвсем свободно — отвори табакерата си, предложи цигари на останалите, разположи се на стола и се обърна към мисис Броктън:

— Предполагам, че не възразявате. Виждам, че има пепелници наоколо.

— Моля, пушете.

— Какво знаете за малкия Робърт Бартслър? — заразитва адвокатът.

Ела Броктън хвърли бърз поглед към мисис Бартслър.

— Тя се грижеше за него — намеси се Хелън Бартслър. — До

момента, в който Милдред го отвлече.

— Вижте какво, мисис Бартслър, мисля, че ще е по-добре да не отговаряте на въпросите вие. В края на краищата аз се опитвам да разпитам мисис Броктън.

— Нямате никакво право да ми нареждате какво да правя и какво да не правя.

— Как е била убита Милдред Данвил? — заинтересува се Ела Броктън.

— Някой я е застрелял в тила.

Черните очи на възрастната жена проблеснаха.

— Сама си е виновна.

— Ела? — възкликна Хелън Бартслър.

— Така е — настоя жената със същия упорит, безизразен глас.

Изведнъж Хелън Бартслър реши:

— Мисля, че е по-добре н двете да си мълчим, Ела.

— Откога не сте виждали детето? — обърна се Мейсън към Ела Броктън.

— Откакто Милдред Данвил го отведе. — Този път в гласа на жената прозвуча горчивина. — Предупредих мисис Бартслър какво може да се случи. Стана ми ясно веднага щом видях израза на лицето ѝ онзи ден, когато дойде да вземе детето.

— Достатъчно, Ела — отсече Хелън Бартслър.

Мейсън се облегна назад и запуши мълчаливо.

Хелън Бартслър впи в него студения си пронизателен поглед. Под бялорусите ѝ, почти невидими вежди очите ѝ се взираха, без да мигнат.

— Добре — заяви Мейсън. — Мога да получа тези сведения от другаде. Хайде, Дела, да тръгваме.

Двамата бяха на половината път към изхода, когато Хелън Бартслър се обади:

— Как разбрахте за Робърт?

— Изглежда, този въпрос много ви тревожи — засмя се Мейсън.

— Честно казано — да.

— Мисля, че ще е най-добре да се посъветвате с адвокат.

— Вече го направих! — Очите ѝ светнаха тържествуващо. —  
Знам правата си.

— Като вдовица на Робърт Бартслър?

— Да, и като вдовица на човек, който е изчезнал по време на военни действия. Ако искате да знаете, мистър Мейсън, с Джейсън

Бартслър успяхме да постигнем пълна спогодба по въпроса.

— В брой ли?

— Не съм казала такова нещо.

— Спогодбата подписана ли е?

— Ще бъде веднага щом... По-добре да ви оставя сам да разберете това, като сте толкова умен.

— Благодаря, така и ще направя. Хайде, Дела, да вървим.

Хелън Бартслър последва Мейсън и Дела Стрийт до вратата.

— Не зададохте никакви въпроси за подробностите около убийството — отбеляза Мейсън с усмивка. Пропуснахте ли?

— Какво искате да кажете?

— Ами кога и къде е бил Намерен трупът и тъй нататък. Хората понякога задават такива въпроси, ако бъде намерен труп близо до дома им.

— Вас не бих попитала!

— Забелязах това. Лека нощ. Вратата се затръшна с негодувание.

Мейсън помогна на Дела Стрийт да се качи в колата, зави обратно и се спусна стремглаво по стръмния склон, за да спечели време. После спря пред една денонощна закусвалня и поръча на секретарката си:

— Дела, обади се по телефона в отдел „Убийства“. Поздрави лейтенант Траг от мен и му кажи, че Хелън Бартслър, която живее в къщата на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет, може да бъде намерена на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет, но ще трябва да побързат.

— Нещо друго? — попита Дела.

— Ами — поде Мейсън шеговито — можеш да му предадеш моите почитания и да го попиташ, дали възнамерява да ни поставя нови клопки.

## 8

Колата на адвокатата спря пред жилището на секретарката му. Мейсън я притисна към себе си и нежно ѝ пожела:

— Лека нощ.

Тя затвори очи и подаде устни. След няколко секунди Мейсън я пусна, излезе от колата, заобиколи и отвори вратата откъм нейната

страна.

— Уморена ли си? — попита той.

— Малко.

— Поспи по до късно сутринта. Между другото — добави той с пресилена небрежност — нали спомена, че си взела ключовете на Даяна. Я по-добре ми ги дай.

Дела Стрийт затършува из чантата си и извади ключовете от апартамента, както и малкия ключ от пощенската кутия, който беше прикачен към тях.

— Хайде, влизай в колата — рече тя. — И изобщо не си въобразявай, че с този изкуствен небрежен тон си ме заблудил. Ако възнамеряваш да ходиш там, идвам и аз.

— Студено е, вали, а и...

— Нито ми е студено, нито ще ми стане нещо от малко дъжд. Изсуших се и се загорях като препечена филийка. Хайде. Няма начин да ме разубедиш.

Мейсън се поколеба.

— Знаеш, че не разполагаме с много време — напомни му Дела Стрийт. — Полицайте не са чак толкова тъпи.

Мейсън се върна в колата, включи мотора и фаровете и потегли.

— Какво ще стане — запита Дела, — ако полицайте ни хванат в апартамента?

— Няма да ни хванат, защото няма да влезем. Правил съм всякакви щуротии, но чак толкова луд не съм.

— Тогава защо отиваме?

— Заради пощенската кутия. Спомняш ли си, че Хелън Бартслър се е завъртяла край нея? Надали е ходила до апартамента на Милдред само за да позвъни и да си отиде. Просто не ми се вярва.

— А, сега разбирам. Помислих, че искаш да се качиш горе.

Мейсън зави и паркира точно пред сградата Палм Виста. Отвори вратата и изскочи в студения дъжд, който продължаваше да се лее.

— Шефе, в дъното на уличката е паркирана кола — забеляза Дела Стрийт.

— Това е човекът на Пол Дрейк.

— Да, вярно. Бях забравила, че си оставил хора да наблюдават.

Мейсън запали клечка кибрит и я задържа между шепите си, така че детективът на Дрейк да види лицето му и да го познае.

— Не ми се ще да си губят времето и да ни следят, Дела — обясни той. — Стой тук и не мърдай, ей сега се връщам. Само ще

погледна в пощенската кутия.

Мейсън изтича по стълбите, пъкна ключа в ключалката, отвори металната вратичка и извади плик, на който с молив беше надраскано името и адреса на Даяна. Мушна писмото в джоба си, затвори вратичката и се върна обратно.

— Явно е написано набързо. — Мейсън извади плика от джоба си, повъртя го в ръцете си, разгледа го на светлината на таблото и се зае внимателно да го разпечатва с помощта на молив. — Не е добре залепен. Ще се отвори и без да се разкъса.

— Тук ли ще го прочетем? — попита Дела Стрийт.

— Не. По-добре да тръгваме. Полицията може да се появи всеки момент.

Мейсън запали мотора, измина няколко преки, светна лампичката в колата и постави писмото така, че да могат двамата с Дела да го прочетат.

Мила Даяна,

Много е трудно да ти обясня какво се случи Един: полицаи не хвана, че съм паркирала колата за по-дълго от позволеното време и нямам книжка. Казах му, че съм се отбила до магазина за около час да напазарувам и съм забравила чантата си вкъщи. Той заяви, че ще ме придружи да си я взема. Какъв ужас! Налагаше се да продължа играта докрай. Качихме се горе, отворих вратата и що да видя — ти си спиш, миличка, по бельо в спалнята, а чантата ти лежи на масата. Грабнах я и преди полицаят да те е забелязал, измъкнах шофьорската ти книжка и го накарах да зяпне от учудване. Използвах момента, докато той я разглеждаше, да затворя вратата на спалнята. Бях ужасно закъсняла за една работа и бързах да тръгна, а не можех да оставя чантата пред очите на полицаи, та се принудих да я влача със себе си през цялото време. След около час я отворих отново — миличка, ти сигурно си обрала банки!

Ще ти я върна веднага щом мога. Опитах се да ти се обадя, но те нямаше. Пиша ти набързо, докато чакам — чакам като обезумяла развръзката на най-важното нещо в живота ми. Ще ти се обадя пак по-късно. Мила, ако нещо се случи с мен, искам да вземеш всички мои вещи и непременно да погледнеш в кутията от бисквити на най-горната полица в килера. Там съм описала живота си, а и част от твоя — периода, за който предпочиташ хората да не знаят. Ще донеса чантата довечера. Междувременно ще ти звъня всеки път, когато съм

близо до телефон. С обич и благодарност,  
твоя  
Милдред Данвил

Мейсън прочете писмото, намръщи се и го завъртя в ръката си.  
— От другата страна има надраскан някакъв номер — три хиляди деветстотин шейсет и две игрек зет.

— Какво ли означава? — зачуди се Дела.

— Не знам. Сега нямаме време за разсъждения.

— Искаш да кажеш, че си решил да отидеш за дневника?

— Точно така.

— Полицията ще...

— Дори цялата полиция в града да се събере, пак няма да се откажа. Чакай тук и ако аз...

Дела Стрийт отвори вратата.

— Не ставай глупав! Мислиш ли, че ще те оставя Да отидеш там без мен?

— Ти нищо не можеш да направиш, Дела, и...

— Само си губиш времето — отбеляза Дела и изскочи навън в дъжда. — Да вървим.

Те тръгнаха бързо по мокрия тротоар и спряха до една от паркираните в малката уличка коли. Мейсън се приближи до шофьора.

— Здравейте, мистър Мейсън — прошепна детективът на Дрейк.

— Полицията още ли не е дошла? — осведоми се Мейсън предпазливо.

— Не е.

— Нищо не разбирам. Ние отиваме в апартамента. Ако някой се появи, натисни клаксона. Два пъти, ако е неизвестно лице, три пъти, ако е полицията. В такъв случай запали колата и тръгни веднага щом дадеш сигнала, ясно?

— Ясно.

— Ще отскочим съвсем за кратко. Мисля, че ще успеем. Няма да се бавим повече от пет минути.

— Добре. Ние ще наблюдаваме.

Мейсън и Дела Стрийт прекосиха улицата. Ключът на Даяна леко отключи входната врата.

— Качваме се пеша — нареди Мейсън. — На втория етаж е. Запомни, Дела, при нужда аз ще давам обяснения, а ти само ще

мълчиш.

Стигнаха до вратата на апартамента. Мейсън отключи и запали лампата.

— Не бива да се прикриваме, Дела. Играем си с огъня и ако не го правим смело, сигурно е, че ще се опарим... Да видим къде е килерът. Май е тук. Потърси кутията от бисквити, а аз ще отида в спалнята ще хвърля само един поглед... Не си сваляй ръкавиците. Сигурно ще търсят отпечатащи от пръсти, когато дойдат.

Дела Стрийт отвори вратата към малката кухничка и запали осветлението. Мейсън отиде в спалнята, натисна ключа на лампата и внимателно огледа леглата. И двете бяха застлани, но едното беше измачкано, като че ли някой бе спал върху покривката. Имаше два скрина и една тоалетка. Мейсън погледна към вратата на банята. Приблужи се до нея и тъкмо сложи ръка на бравата, когато от улицата прозвуча остро изсвирване на клаксон. След миг клаксонът се чу още веднъж. Мейсън почака, но трети сигнал не последва.

Той се втурна към спалнята, пресегна се да загаси лампата, не можа да намери ключа, тръшна вратата, хвърли се към изхода, изгаси осветлението и извика:

— Хайде, Дела.

Дела Стрийт отвърна ядосано от килера:

— Не мога да намеря тази проклета кутия от бисквити!

Мейсън загаси лампата в кухнята и изтича при секретарката си.

— Някой идва. Вече няма къде да мърдаме. Я, какво е това горе... Леле, леле!

По коридора се чува стъпки и той млъкна.

Адвокатът се скри в тъмната кухня, Дела Стрийт угаси светлината в килерчето. Стъпките се спряха пред вратата на апартамента.

Звукът от допир на метал в метал беше почти недоловим, а ключът се завъртя така предпазливо, че бравата едва изщрака, когато се отключи.

Вратата бавно се отвори.

В продължение на две-три безкрайни секунди нищо не се случи. Този, който беше отворил, стоеше на прага и се ослушваше; слабата светлина, която идваше от коридора зад него, очертаваше зловеща сянка върху изтъркания килим.

Сянката се раздвижи.

Неканеният посетител прекрачи безшумно в стаята и се обърна



да затвори вратата. Движението му беше мълниеносно и светлинната от коридора изчезна, преди Мейсън или Дела Стрийт да успеят да го огледат. Превърнат в мъглява фигура, той прекоси на пръсти стаята и клекна пред откренатата врата на спалнята.

Мейсън бутна Дела Стрийт назад, леко и внимателно премина през кухнята и застана до вратата, откъдето можеше да наблюдава спалнята. След малко усети как Дела се притиска до рамото му.

Ивицата светлина, която се процеждаше през откренатата врата на спалнята, изчезна зад мъжката фигура.

Сантиметър по сантиметър човекът избута вратата на осветената спалня и постепенно силуетът му се отвори.

— Това Карл Фреч ли е? — прошепна Дела Стрийт. Стискайки ръката ѝ, Мейсън я предупреди да мълчи.

— Да. Карл е.

— Връщам се в килера — прошепна Дела и се влезна бързо и безшумно през кухнята.

Адвокатът продължаваше да наблюдава Карл Фреч.

Младият човек остана на прага на спалнята няколко секунди и след това явно реши, че този, който е оставил лампата да свети, е в банята.

С котешки стъпки той се прокрадна до банята, натисна дръжката, отвори предпазливо и направо се изуми, когато откри, че там няма никой.

На улицата изсвири клаксон, после още веднъж и още веднъж и в същия миг някаква кола потегли по булеварда.

Карл Фреч замръзна стъписан на мястото си, после тихичко се отправи към Мейсън, който стоеше невидим в тъмнината.

Изведнъж от стълбището долетя шум — няколко души се изкачваха, трополейки силно.

Карл Фреч застана в напрегнато очакване. За момент се ослуша, после се върна обратно и застана на прага на спалнята.

Стъпките стигнаха до площадката на стълбището и се спряха пред вратата на апартамента. Някой нехайно почука и почти веднага ключът изщрака в ключалката.

Карл Фреч мигновено изчезна, като затвори себе си вратата на спалнята.

Входната врата се отвори и трима мъже нахълтаха в апартамента. Единият от тях запали лампите.

— Добър вечер, сержант Холкъм — поздрави Мейсън с известно

безгрижие в гласа си.

Лицето на сержанта помръкна.

— Пак ли ти?!

— Пак аз.

Холкъм килна шапката ла главата си.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Тъкмо се канех да направя инвентаризация — отвърна Мейсън и когато Дела Стрийт се приближи към него, добави: — С помощта на секретарката си.

— А за мен си крадец, влязъл с взлом — тросна се Холкъм.

— Надявах се, че си преодолял навика си да правиш прибързани изводи.

— Дрънкай колкото си щещ, умнико! Заради теб ме преместиха от отдел „Убийства“. Послушах те, ти ме направи на маймуна. Вече не слушам, а действам.

— Твоя работа. Двамата цивилни полицаи, които придружаваха сержанта, вдигнаха към него очи в очакване на заповеди.

— Как влезе? — заразпитва Холкъм.

— Моята клиентка Даяна Риджис ми даде ключа от апартамента си с молба за една услуга.

— Хм! — изсумтя Холкъм. — Нейния ключ ли?!

— Точно така — отвърна Мейсън, — а предполагам, че вие сте взели ключа от Милдред Данвил и сте дошли да направите оглед.

— От колко време сте тук?

— Не знам. Може би от пет-десет минути. Защо не огледате апартамента, сержанте?

— Точно това правя. Намерихте ли нещо?

— Нищо съществено.

— Не ми харесва, че ви заварвам тук. Откъде да знам, че ключът ти е даден от твоята клиентка с молба да дойдеш тук?

— Щом аз ти казвам.

— Ами — Холкъм се поколеба за миг — не разбра ли, че вече не ти вярвам?

— Тогава престани да задаваш въпроси — тросна се Мейсън.

Холкъм изви глава към спалнята.

— Огледайте наоколо, момчета. Аз ще се занимая с тези.

Двамата полицаи отидоха до спалнята и отвориха вратата. След миг единият извика:

— Сержанте, прозорците към аварийния изход са отворени. Май

някой слиза... Хей, ти! Ела тук! Стой или ще стрелям!

Холкъм се спусна към спалнята.

— Един младеж току-що слезе по аварийната стълба — викна полицаят — и избяга по уличката.

— Не стойте тук като заковани — изрева Холкъм, — тичайте да го хванете. Какво, по дяволите, сте зяпнали?

Двамата полицаи се втурнаха през хола, излязоха от апартамента и се спуснаха по стълбището.

— Сядай тук и никакво мърдане! — нареди Холкъм На Мейсън.

— Да не би случайно да искаш да ме арестуваш? — осведоми се адвокатът.

— Още не знам — отвърна Холкъм. — Само че бъда сигурен, на твоите въдици повече не се хващам. Какво има в джобовете ти?

— Лични вещи.

— Кой се измъкна, през аварийния изход? Твоят човек, Пол Дрейк ли?

Мейсън замълча.

— Бива си те, Пери Мейсън, обикаляш с твоя детектив, ровиш за доказателства, преди да е дошла полицията, и се мъчиш да ни попречиш да се доберем до фактите. А сега слушай внимателно, умнико. Ако ти или Пол Дрейк сте измъкнали нещо оттук, ще те обвиня в кражба. Разбра ли? Ще те тикна в затвора.

Мейсън запали цигара и се обърна към Дела:

— Моля те, седни. Страхувам се, че сержантът е доста войнствено настроен.

Откъм стълбището се чува тежки стъпки. Един от полицаите, изтичал навън, се върна.

— Избяга, сержанте.

— По-живо, вземете колата! — ревна Холкъм ядосано.

— Джим вече тръгна. Обикаля улиците наоколо. Помислих, че може би тук имате нужда от помощ.

— Добре, наблюдавай тези двамата — нареди Холкъм. — Аз ще огледам наоколо.

Сержант Холкъм започна да претърсва апартамента, като отваряше чекмеджетата и шкафовете. Мейсън пушеше мълчаливо. Холкъм отново се върна при Мейсън.

— Подразбрахме, че Милдред Данвил е оставила някакъв дневник.

— Така ли? — учуди се адвокатът.

— А този дневник — продължи сержант Холкъм — може да се окаже доказателство.

— За какво?

— За някаква следа, която ще ни насочи към убиеца.

— Разбира се, сержанте — изтъкна Мейсън, — никой от нас не знае какво има в дневника, ако приемем, че изобщо го има.

— Не знам какво има в него, но може би ти знаеш — намръщи се Холкъм.

Мейсън повдигна вежди.

— Ще постъпя като джентълмен — обяви Холкъм. Няма да претърсваме мис Стрийт, ако ми даде честната си дума, че не е взела нищо от апартамента. Теб ще претърсим, Мейсън. Ако не открием у теб предмети, които могат да послужат като доказателствен материал, ще те пуснем.

— Ще ме претърсите? Мен? — не можа да повярва Мейсън.

— Точно така.

— Без заповед?

— Да.

— Няма да стане — каза Мейсън спокойно.

— Почакай да дойде Джим — закани се Холкъм. — Досега си се измъквал безнаказано, Мейсън, но оттук нататък всеки път, щом се сблъскаш с мен, здравата ще си патиш.

— Опитай се да ме претърсиш без заповед и гледай ти да не си изпатиш.

Измина малко повече от минута и по стълбището отново се разнесе шум от стъпки, после в стаята влезе третият полицай.

— Нищо не направихме с онзи, дето се измъкна през аварийния изход, сержанте — обясни той, — но една кола е паркирана близо до ъгъла. Регистрирана е на името на Джейсън Бартслър. По-надолу по уличката е спряла още една кола и един мъж седи в нея. Накараха го да си покаже шофьорската книжка. Детективът е от агенцията на Дрейк, изпратен със задача да наблюдава мястото. Повече нищо не каза.

— Джейсън Бартслър — промърмори сержант Холкъм. — Добре, момчета, задръжете колата. Притиснете детектива. Ако Дрейк го е пратил тук да наблюдава, той е видял човека, който избяга през аварийния изход. Накарайте го да го опише. Кажете му, че става въпрос за кражба с взлом, и ако откаже да даде показания пред полицията, ще му отнемем разрешителното и ще отровим живота на

целия екип. Франк, отведи тези двамата със себе си.

— Мога ли да попитам какво възнамеряваш да правиш? — заинтересува се Мейсън.

— Ами питай, умнико — рече сержант Холкъм, — защото бездруго щях да ти кажа. Арестуван си за нарушаване неприкосновеността на чуждо жилище, както и за укриване на улики и спъване на съдебното разследване. Ще те изпратя в затвора. Дела Стрийт също. Ще ви задържим като заподозрени. За нищо на света няма да ви претърсим без заповед. Всички задържани в затвора обаче се претърсват. Взимат им се вещите срещу разписка. Щом не искаш с добро, ще стане с лошо. Нямам нищо против. Хайде, приятелче, води ги.

## 9

Голяма силна крушка с бял порцеланов рефлексор хвърляше ярка светлина от тавана. Чиновникът, приемащ вещите на задържаните, седеше в ъгъла на стаята, преградена с решетки. Пред погледа на арестувания се издигаше тесен проход, препречен с решетка зад гърба му стоманена врата го отделяше от по-широк коридор.

Пери Мейсън, с побеляло от гняв лице, стоеше безмълвен в безсилието си, стиснал устни в тънка линия, разрязваща лицето му. Очите му пламтяха, но той мълчеше.

Сержант Холкъм, с килната назад шапка, се ухили на двамата плещести полицаи, застанали до бюрото на чиновника.

— Това ли е всичко, момчета?

— Това е — отговори единият от тях.

— Ще запазим писмото, в което се споменава дневникът като доказателство — заяви Холкъм. — Изглежда, че са го откраднали от апартамента. Дневникът не е в Мейсън, така че вероятно е в секретарката. Обадете се на началничката на женския отдел. Ако не е и в мис Стрийт, то е само защото не са успели да го вземат, преди да се появим. Сега си спомням, че когато пристигнахме, Мейсън стоеше до вратата на кухнята. Предполагам, че секретарката му е била в килера.

Холкъм плъзна по бюрото един тежък плик към Мейсън.

— Арестуван си за спъване на съдебното разследване —

параграф сто трийсет и пет от Наказателния кодекс, а също и за нарушаване неприкосновеността на чуждо жилище. Можеш да си излезеш под гаранция. Ще си получиш вещите обратно, като подпишеш тази разписка на гърба на плика — тук е всичко с изключение на писмото. То е доказателство. Областният прокурор ще те уведоми кога ще бъдеш призован пред съда.

— Предполагам, че ти е ясно колко нередно е всичко това? — Гласът на Мейсън беше одрезгавял от потискания гняв.

— Как може на мен да ми е ясно! — ухили се сержант Холкъм. — Аз съм само едно тъпо ченге. Ти си умникът. Ако намираш нещо нередно, оплачи се на съответните власти. Междувременно, Мейсън, не си въобразявай, че ще си играем на криеница с доказателствата по това дело. Имаме начин да получим каквото искаме.

Мейсън замълча.

— Разбира се — продължи Холкъм, — ако държиш да се явиш пред съдията и да го накараш да те освободи под гаранция, ще трябва да почакаш до утре сутринта, но в такъв случай ще преспииш в килията. Макар че можеш и в момента да си излезеш. От теб се иска само да се подпишеш. По някое време все ще трябва да си сложиш подписа и да си отидеш, така че по-добре го направи сега и си спести една нощ в затвора. Но ако настояваш всичко да стане както му е редът, а не да бъдеш освободен по незаконен начин, Ще трябва да почакаш, докато излезеш оттук със заповед От съда. Това мен хич не ме засяга. Ето я вратата.

Мейсън взе автоматичната писалка, която беше описана като част от вещите му, и се разписа на гърба на плика. Чиновникът, приемащ вещите на задържаните, откъсна незалепената част на плика заедно с Разписката и описа на съдържанието и ги постави в картотеката. Цялата тази история го беше изпълнила с безкрайно отегчение и той не се опитваше да го прикрива.

Сержант Холкъм се обърна към пазача при стоманената врата:

— Хайде, отваряй. Освободен е под гаранция. Мейсън излезе. Зад него сержант Холкъм се изкиска звучно:

— Дявол да го вземе! Какъвто си буквоед и искаш всичко да е според закона, си помислих, че ще останеш в затвора, докато съдията те освободи. Довиждане, скъпи!

Мейсън прекоси чакалнята, също оградена с решетки, изкачи няколко стъпала до друга стоманена врата, където пазачът завъртя голям пиринчен ключ, дръпна резето и пусна адвоката да излезе

навън, далеч от неприятната сладникава миризма на дезинфекционни средства, в изпълнената с прохлада нощ.

Там го чакаше Дела Стрийт. Само с един бърз поглед към лицето на Пери Мейсън тя разбра всичко. Приблужи се до него и го хвана под ръка.

Двамата се отправиха бавно под дъжда към паркинга, където адвокатът беше оставил колата си. С побеляло от гняв лице той влезе и завъртя ключа.

— Сега знам как се чувстват хората, когато извършват убийство — продума Дела Стрийт.

— Претърсиха ли те? — попита Мейсън.

— Една полицайка ме съблече съвсем гола и ме претърси от глава до пети.

— Какво направиха с дневника?

— Нямах дневник.

Мейсън отмести погледа си от арматурното табло, обърна се и впи очи в лицето на Дела Стрийт.

— Не го ли взе?

— Разбира се, че го взех. Но когато чух сигнала, че идва полицията, забелязах на една полица половинка хляб. Издълбах средата и мушнах дневника вътре, натъпках обратно средата и хвърлих хляба в кофата за боклук. След това дойдох при теб до вратата, където ме видя сержант Холкъм.

По лицето на Мейсън постепенно се изписа облекчение.

— Bravo! — похвали я той.

Адвокатът изкара колата на заден ход от паркинга, тръгна бавно напред и зави по мократа от дъжда улица, после даде газ, превключи скоростите и полетя.

— Ще се опиташ ли да го вземеш? — поиска да узнае Дела.

— Не. Веднага щом сержант Холкъм разбере от полицайката, че дневникът не е бил в теб, ще зачака да направим точно това.

— Искаш да кажеш, че ще ни следят?

— Не нас. Ще поставят хора около апартамента да го наблюдават. Ще ни оставят да влезем и на излизане ще ни арестуват отново.

— Имат ли право да го направят?

— Не.

— Шефе, що се отнася до мен, аз... Как ненавиждам този човек! Мейсън замълча.

— Това тъпо животно — продължи Дела Стрийт с горчивина. — Преместиха го от отдел „Убийства“, защото ти го направи за посмешище, а сега той действа от позицията на силата. Дали няма да намерят дневника в кофата за боклук?

— Възможно е да не го намерят. Спомни си, че Карл Фреч се измъкна през аварийния изход. Отначало сержант Холкъм няма да знае какво да мисли, после, преди да му дойде наум, че си скрила дневника някъде из апартамента, ще си спомни за мъжа, който избяга. Ще стигне до извода, че дневникът е в него.

— А после?

— Трудно е да се каже. Може да реши, че там е бил някой от хората на Пол Дрейк, и да се опита да притисне Пол до стената. Може да измъкне Джейсън Бартслър от леглото му. А може и да попадне на следа, водеща към Карл Фреч.

Последва дълго мълчание.

— Къде отиваме? — запита Дела Стрийт.

— Вкъщи.

— Ще предприемеш ли нещо спрямо Карл?

— Не.

— Дали Карл е разбрал, че бяхме там?

— Може да се е забавил достатъчно дълго и е чул част от разговора ни със сержант Холкъм.

— Смяташ ли, че знае за дневника?

— Нямам представа.

— Какво търсеше?

— И за това нищо не мога да кажа.

— Тръпки ме побиха, когато го видях как се приближава на пръсти към спалнята. Не бих искала да ме намери заспала вътре. Във вида му имаше нещо толкова застрашително... Шефе, а той откъде е имал ключ от апартамента?

— Когато чантата на Даяна Риджис е била в него — предположи Мейсън, — той без съмнение е взел отпечатъци от всички ключове и си е извадил дубликати.

— А защо?

— Може просто от желание да продължи любовната гонитба или пък заради нещо друго.

Отново замълчаха. Колата се движеше по пустите улици и накрая спря пред апартамента на Дела Стрийт.

— Лека нощ — пожела адвокатът.



Дела го погледна загрижено.

— Шефе, моля те, преодолей го.

— Кое?

— Гнева, който потискаш.

Мейсън се насили да се усмихне.

Дела понечи да излезе от колата, но се спря и го погледна. Обви с ръце врата му и привлече главата му към своята. Устните им се сляха в дълга целувка, после изведнъж тя се освободи от прегръдката на адвоката.

— Така! А сега трябва да престанеш да мислиш за сержант Холкъм. Не забравяй да изтриеш червилото от устните си. Лека нощ, шефе.

## 10

Утринното слънце ярко грееше над окъпаните от дъжда сгради на града. По синьото небе нямаше и следа от облаче. През източните прозорци в кантората на Мейсън струеше мощен сноп от лъчи и плискаше овално езеро от злато върху бюрото, което Дела Стрийт внимателно избърса от прахта и после спусна щорите така, че слънцето да не блести.

В този момент Мейсън отключи вратата на частната си кантора.

— Здравей, Дела, успя ли да поспиш?

— Малко. А ти?

Адвокатът се засмя и поклати глава.

— Така бях побеснял, че не можах да мигна. Дела, ако обичаш, обади се на Пол Дрейк и го помоли да дойде веднага.

Секретарката пхна парцала за прах в едно от чекмеджетата на бюрото си, вдигна телефона и се свърза с Пол Дрейк. Мейсън отиде да остави шапката и пардесюто си в гардероба. Дела Стрийт приключи разговора и съобщи:

— Идва веднага.

Адвокатът кимна, понечи да седне на бюрото си, промени решението си и закрачи напред-назад. — Не можеш ли да го обвиниш в незаконен арест или нещо от този род? — попита Дела Стрийт.

— Ако взема да се обаждам, ще стана за смях на целия град — всички ще разберат какво се е случило. Неведнъж съм ги навил на луди, та не върви сега да се разхленча, че не ме гладят с перо, но все

някой ден това животно ще ми падне в ръцете. Лейтенант Траг е опасен, защото е умен. А Холкъм е просто един самонадеян, нагъл, тъй полицаи, който се мисли за много отракан. Той...

Дрейк почука по уговорения начин на вратата и Дела стана да му отвори.

— Здравей, Дела — поздрави Дрейк и се усмихна на Пери Мейсън. — Какви ги вършите вие двамата?

— Защо?

— Не можах да спя дълга нощ.

— Аз също — съобщи Мейсън.

— Твоят стар приятел сержант Холкъм нещо пак се е развилнял, дори по-страшно отпреди. Мислех, че са го преместили.

— Явно е успял да спечели благоволенията на началниците си — обясни Мейсън. — Какво искаше от теб, Пол?

— Доиде и ме измъкна от леглото, за да ми каже, че един от детективите ми укрива от него някакъв дневник. После ме обвини, че съм бил в апартамента на Даяна Риджис с теб, откраднал съм дневника и съм избягал през аварийния изход.

— Ти какво му отговори?

— Бях така смаян, че дори не можах да се ядосам. Струва ми се, че в крайна сметка ми повярва, но бях ужасно изненадан и започнах, да се защитавам. Позвъних на детектива, който е наблюдавал — апартамента, и го попитах какво е станало. Той видял как една кола, собственост на Джейсън Бартслър, се приближила и спряла пред сградата, после някакъв млад мъж отишъл до входната врата, отключил я съвсем самоуверено и влязъл. Естествено, Детективът предположил, че човекът живее там, но тъй като онзи надникнал в пощенската кутия на Даяна, моят човек за всеки случай взел номера на колата. Другият детектив ти сигнализираше, като натиснал два пъти клаксона.

— Видял ли е мъжа да слиза през аварийния изход? — попита Мейсън.

— Не. Изходът е откъм уличката и моят човек не е могъл да го наблюдава от мястото, където бил паркирал. Полицията пристигнала веднага, след като въпросното лице влязло вътре. Другият детектив запалил колата, сигнализираше ти според уговорката и се измъкнал оттам, а онзи избягал. Холкъм се държал грубо и се опитал да измъкне нещо от детектива. Но той се направил на глупак и казал, че това било най-обикновена задача — трябвало да проследи една руса

жена с насинено око, когато излезе от къщата, и не обърнал особено внимание на хората, които влизали. Детективът ми е умен — много по-умен от Холкъм, така че успял да го убеди.

— А ти как се справи с Холкъм?

— След като се намърмори, че не сме съдействали на полицията, аз се разсъних и се ядосах достатъчно, за да му отвърна както трябва. Така се отървах от него и мисля, че дори го сплаших малко.

— А после, Пол?

— Веднага щом разбрах, че колата е на Джейсън Бартслър, отидох до кантората и взех всички доклади от детективите, наблюдавали дома на Бартслър. Научих, че един мъж — явно Карл Фреч, доведеният син на Джейсън Бартслър, е излязъл с кола, а се е прибрал вкъщи по малките часове с такси.

— Предаде ли тази информация на сержант Холкъм?

— Не — отвърна Дрейк. — Холкъм дори не знае, че сме наблюдавали дома на Джейсън Бартслър. Той забелязал моя човек пред вратата на Даяна Риджис така че трябваше да му Обясня защо е там. За всичко останало си мълчах.

— Случило ли се е нещо друго в дома на Бартслър?

Дрейк се засмя.

— Тази сутрин на разсъмване сержант Холкъм и още няколко полицаи отишли там и разбудили всички. Лампите светили доста дълго, след което полицаите със сурови лица извели Карл Фреч и го закарали в Управлението. По моя преценка той е все още там.

Мейсън сви лакти, мушна палци под мишниците на жилетката на костюма си, закрачи из стаята и започна да обмисля получената информация.

— Сержант Холкъм се разприказва, та разбрах, че си имал доста тежка нощ, Пери.

Мейсън стисна решително устни.

— Някой ден ще го накарам да ме запомни, горилата му с горила!

— А какво стана с изчезналия дневник?. — заинтересува се Дрейк.

— Все още го няма.

— Току-що ми дойде наум, че полицията ще вземе строги мерки спрямо всеки, който го укрива.

— Да правят каквото искат.

— Предполагам, че в дневника има нещо за миналото на Даяна

Риджис — нещо, което много ще им помогне при разследването.

— Ами! — възрази Мейсън. — Очакват да намерят нещо в ущърб на Даяна й да го разгласят чрез вестниците. Каквото и да е, то няма да бъде признато за доказателство и те го знаят, затова разчитат на репортерите. Когато момичето се яви пред съда, съдебните заседатели ще си спомнят какво са, прочели за нея. Това е стар полицейски трик — по този начин заседателите узнават факти, които не биха могли да бъдат представени като доказателства.

— Е, аз не познавам законите, Пери, но няма ли някакъв закон, според който е подсъдно да се укриват доказателства?

Мейсън кимна.

— Просто ти казвам — продължи Дрейк, — че Холкъм наистина е взел тази история много присърце, има чувството, че дневникът му се е изплъзнал изпод носа като по чудо, така че ще вдигне голяма пара около него. Ако дневникът е в теб или знаеш къде е, моят съвет е да се погрижиш за собствената си безопасност.

— По дяволите сержант Холкъм! — изруга Мейсън. — Ако в миналото на моята клиентка има нещо тъмно, то положително няма връзка с това убийство.

— Откъде знаеш?

— Защото не е възможно.

— То може да подсказе мотива.

— Не ставай смешен. Да предположим, че наистина е имало дневник, воден от Милдред. А Милдред и Даяна са стари приятелки и живеят заедно. Защо изведнъж Даяна ще поиска да убие Милдред за това, че знае нещо?

— Защо изобщо би искала да я убие? — учуди се Дрейк.

— Тя не я е убила.

— Полицията мисли, че е.

— Глупости! Пол, според последното писмо, което Милдред е изпратила на Даяна, а то може би е последното нещо, което тя е писала, Милдред е взела чантата на Даяна, защото един полицай я хванал за някакво дребно нарушение и поискал да провери шофьорската й книжка. Тя няма книжка и затова използвала изтърканата лъжа, че я е забравила в къщи, а полицаят решил да отиде с нея в апартамента и да провери. Искам да открия този полицай.

— Имаш ли някаква представа по кое време се е случило това?

— Може би някъде рано следобед.

— Вчера ли?

— Да.

— И сигурно не знаеш къде?

— Вероятно на една-две пресечки от жилището, защото

Милдред е казала на полицаия, че е отскочила да напазарува набързо и е забравила да си вземе чантата. Полицаят отишъл с нея в апартамента и тя, естествено, е трябвало да вземе със себе си чантата на Даяна, заради шофьорската ѝ книжка, и да се представи за приятелката си.

— Ще се опитам да го открия. — В гласа на Дрейк се долавяше съмнение.

— Искам пълен списък на всички, които са влизали и излизали От къщата на Бартслър.

— Не забравяй, Пери — напомня му Дрейк, — че моите хора са отишли там едва към полунощ. Повечето неща са просто догадки. По всяка вероятност мисис Бартслър е излязла към два и половина следобед. Нямамо я цялата вечер и се прибрала към единайсет. Бартслър излязъл към пет часа и се прибрал към десет. Карл Фреч излязъл в шест, върнал се в десет и четирийсет и пет, останал е вкъщи само петнайсет минути, след това — в единайсет — заминал някъде с колата на Бартслър и се прибрал с такси в два без десет. Съдружникът на Бартслър, Гленмор, е излязъл около обяд, върнал се е в девет и половина и повече не е ходил никъде.

— С кола ли е бил? — попита Мейсън.

— Да, с личната си кола.

— Доста оживено е било през цялото време.

— Вярно.

— Пол, знаеш ли в колко часа започна да вали снощи?

— Според официалните данни е завалило в седем и четирийсет и седем минути. В хипотезата на полицията за убийството дъждът играе важна роля, както сигурно знаеш, Пери. Положението на трупа и следите по земята показват, че смъртта е настъпила известно време след започването на дъжда.

Мейсън се замисли и примижа.

— Колко време след това, Пол?

— Ами някъде около час — час и половина. Полицията смята, че смъртта е настъпила между осем и девет часа.

— Точно какви улики имат срещу Даяна?

— Твърде рано е да се каже. По-голямата част от информацията

Ми дава един мой приятел журналист, конто получава сведения направо от полицията. Но мога да те уверя, Пери, че доказателствата, които имат срещу нея, са доста солидни. Анализът на калта по обувките на Даяна например показва, че тя е от същото място, където е намерен трупът. Около трупа са останали следи от стъпки, които са се запазили така Добре, че при пристигането си полицията е могла без колебание да установи, че са на Даяна. Тези доказателства не са достатъчни, но разследването продължава и сигурно ще се открият нови. Теорията на полицията е; че Милдред Данвил побягва, когато разбира, че приятелката ѝ иска да я убие, Даяна отваря чантата си, изважда пистолета и стреля, при което изпуска чантата. После се приближава до трупа, навежда се и взема нещо — това, заради което извършва убийството. На полицията ѝ се ще да вярва, че това нещо е Дневникът. Сега ти е ясно защо писмото, което си намерил, е твърде важно, нали?

— Знаеш ли какво пише в това писмо?

— Разбира се, пълното му съдържание ще бъде отпечатано във вечерните вестници.

— Проклетият му Холкъм! — възмути се Мейсън.

— За него писмото е доказателство — напомни му Дрейк.

Мейсън отново закрачи из стаята.

— Ако пък им хрумне — продължи детективът, — че писмото е подправено, има много неща в тяхна подкрепа — фактът, че е намерено в теб, а не в пощенската кутия, че си адвокат на Даяна, и още други този род.

— Така е — съгласи се Мейсън, — но щом веднъж успеем да докажем, че Милдред е взела чантата на Даяна, полицията ще трябва да докаже, че собственичката си я е получила обратно. Залавай се за работа и виж дали можеш да откриеш онзи полицай.

Дрейк се надигна от мекото кресло, в което се беше разположил.

— Добре, ще пратя хора — дано успеят да го намерят.

— Ако го намериш — предупреди го Мейсън, — карай го да даде показания; Нека да документират истината, преди Холкъм да го е объркал и предубедил.

— Мислиш ли, че Холкъм би направил подобно нещо?

— Точно така мисля, дявол да го вземе! Готов е на всичко, само и само да осъди Даяна, защото е лично заинтересован.

— Тръгвам — заяви Дрейк. — Трябва ли все още да се наблюдава къщата на Бартселър?

— Да.

— Малко трудно е при сегашното развитие на нещата. Могат да ги забележат.

— Ако ги забележат, ще решат, че са от полицията. Нека да продължат наблюдението при Бартслър, както и на апартамента на Милдред и Даяна. Искам да зная какво става там.

— Ще те държа в течение — обеща Дрейк и излезе.

— Много ми се ще да знам какво е казал Карл в полицията — обади се Дела.

— И на мен. Както си го знам, Холкъм земята ще продъни, но ще намери дневника. Ще иска чрез вестниците да опетни Даяна. Само гледай как ще се раздуха историята със синината.

— Защо?

— Защото просто не можеш да свържеш насинено око с представата за почтена жена. За голяма част от читателите жена с насинено око е напълно способна да извърши убийство. Това, което не ми е ясно, е защо Милдред се е развълнувала така, когато е чула за синината на Даяна. Може би защото Карл Фреч е преровил чантата ѝ. Ако Милдред и друг път я е взимала на заем, можем да се досетим какво я е разтревожило. Но да предположим, че има някаква друга причина. Да предположим, че не Карл, а...

Извън телефонът с нерегистрирания номер, известен най-много на пет-шест души в града.

— Да. Ало. Какво има? — обади се Мейсън.

По жицата прозвуча сухият, лаконичен глас на Пол Дрейк:

— Май губиш, Пери.

— Защо?

— Полицията е открила оръжието, с което е извършено убийството.

— Къде?

— В апартамента на Даяна Риджис, на дъното на коша с дрехите за пране.

— Тогава нарочно е било подхвърлено там — ядоса се Мейсън.

— Ето какво е правил Карл Фреч, когато...

— Спокойно, Пери, спокойно. Все още не си чул всичко.

— Казвай тогава.

— По него има отпечатьци от пръстите на Даяна. И това са единствените намерени отпечатьци.

— Друго има ли?

— Не ти ли стига?

— Стига ми с излишък! — Мейсън затвори телефона.

11

Даяна Риджис седеше от другата страна на гъстака метална мрежа, която разделяше масата между затворниците и посетителите. От едната страна се навърташе надзирателката, а от другата един полицаи внимателно наблюдаваше някой да не се опита да предаде нещо през мрежата.

Мейсън беше доближил ухо към преградата, а Даяна, чието пострадало око бе придобило тъмnozеленикав оттенък, се беше навела към него и шепнеше.

— Какво има в миналото ви, което искате да скриете? — попита адвокатът.

— Какво да има — нищо.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Разведена ли сте?

— Да.

— По ваша вина или по негова?

— По негова, заради жестокостта му.

— По дяволите — ядоса се Мейсън, — през цялото време се опитвате да скриете нещо от мен. Не можете ли да разберете, че сама си вредите, като криете фактите от адвоката си.

— Май трябваше да ви кажа за пистолета — призна на тя унило.

— Може би си заслужаваше да го споменете — заяви Мейсън саркастично, — ако държахте да се отнасяте честно към адвоката си.

— Мистър Мейсън, моля ви, недейте.

— За мен вече е невъзможно да се откажа от този случай — продължи Мейсън, — а вие ме разигравате. Хайде, разкажете ми за пистолета и се постарайте да говорите истината.

— Мистър Мейсън, никога не съм ви лъгала, само за пистолета не ви споменах, защото мислех, че е на Милдред и че тя се готви да извърши нещо отчаяно.

— Откъде знаете, че е на приятелката ви?

— Виждала съм го в нея.

— Кога?



— През последните две-три седмици. Тя... Тя носеше пистолет със себе си.

— Защо?

— Не знам.

— Кога открихте пистолета?

— Снощи.

— Кога точно?

— Още първия път, когато се върнах от апартамента на мис Стрийт. Реших, че ще отида вкъщи да видя дали има някаква бележка от Милдред. Взех такси.

— В колко часа стигнахте?

— Не знам.

— Приблизително колко време след като си тръгнахте от апартамента на мис Стрийт?

— Не повече от петнайсет минути.

— Валеше ли?

— Да, дъждът беше започнал, може би преди двайсетина минути.

— Къде беше пистолетът?

— Отгоре на тоалетката.

— И какво направихте?

— Естествено, почудих се какво търси там. Взех го и го разгледах, след това го сложих в чекмеджето на тоалетката, после си помислих, че може би... Не исках някой да го види отгоре, отидох до коша с прането и го мушнах вътре.

— Защо?

— Не знам. Просто се тревожех за Милдред. Боях се, че се е забъркала в някаква неприятна история. Беше ми казала, че се готви за някаква отчаяна постъпка.

— И после?

— Тръгнах отново към апартамента на мис Стрийт, но валеше, а и освен това се тревожех да не би на Милдред да се случи нещо лошо, затова взех такси и отидох направо на булевард Сан Фелипе.

— За колко време стигнахте?

— Доста пътувах. Сигурно към двайсет и пет — трийсет минути.

— А колко беше часът, имате ли представа?

— Трябва да е било около осем и половина или Девет без четвърт.

— И какво направихте?

— Точно това, което ви разказах и преди, мистър Мейсън.

Известно време се озъртах, после влязох в колата си и зачаках, след това излязох, заобиколих къщата и тогава открих трупа на Милдред, после се качих в колата и се върнах обратно, за да се опитам да намеря мис Стрийт, но нея я нямаше и... Това е чистата истина.

— А сега слушайте, Даяна — започна Мейсън, — да си говорим честно. Трупът на Милдред беше открит с лице, заровено в калта. Имаше бразди, изкопани от пръстите ѝ, когато се е вкопчвала в калта. Вашата история просто не може да бъде вярна, защото, ако убийството е извършено с този пистолет, то \_трябва да е било извършено след започването\_ на дъжда.

— Какво да правя? Това е истината, мистър Мейсън.

— Какво разказахте на полицията?

Тя отмести поглед.

— Боже мой! — разсърди се Мейсън. — Не можете ли да говорите откровенно с мен? Какво казахте на полицията?

Очите на Даяна се напълниха със сълзи.

— Казах им всичко.

— Наредих ви да си държите устата затворена.

— Знам, но те — ох, всичко беше наред, докато не намериха пистолета. След това се държаха толкова злобно и подигравателно, така тържествуваха... направо ме измъчиха с натяквания за отпечатъците от пръстите ми върху пистолета. Тогава им казах истината.

— Но — разгневи се Мейсън — това не може да бъде истината. Милдред е била убита едва след като е започнало да вали.

Даяна замълча.

— Вижте какво — настоя Мейсън, — опитвате се да прикриете някого. Намерили сте този пистолет известно време след като сте видели трупа, не преди това. Скрили сте го и...

— Не, мистър Мейсън, честна дума. Заклевам се.

— Как — попита твърдо адвокатът — е възможно този пистолет да бъде използван при убийството, то е извършено след началото на дъжда... Един момент!

Мейсън смръщи вежди и заговори развълнувано:

— Вижте какво, Даяна, трябва да ми кажете самата истина. Не бива да се отдалечавате от нея дори на косъм.

— Това е истината, мистър Мейсън. Неочаквано адвокатът стана

от стола и даде знак на надзирателката, че разговорът е приключил.

— Добре — кимна той на Даяна. — Залавям се за работа. Но ако лъжете, мислете му — ще ви лепнат най-тежката присъда: за предумишлено убийство.

Мейсън излезе от затвора и отиде до колата, дето го чакаше Дела Стрийт.

— Е? — попита тя.

— Твърди, че е видяла пистолета, преди да отиде до Сан Фелипе — обясни Мейсън. — Това означава, че го е намерила съвсем скоро след като е заваляло.

— Но не е възможно убийството да е било извършено тогава — възрази Дела Стрийт. — Следите, които пръстите са изкопали в калта, показват, че жертвата е била убита едва след като е заваляло.

Мейсън бавно кимна.

— Значи тя лъже — отбеляза секретарката с горчивина.

— Не — отвърна Мейсън, — има една малка възможност, една почти невероятна хипотеза, която би могла да ни помогне. Може би момичето казва истината.

— Не ми се вярва.

— Какво се прави с цистерната за дъждовна вода в края на сухия сезон, Дела? — запита Мейсън.

— Не знам, защо? Каква връзка има това?

— Изпразва се старата вода, останала в цистерната. След това се оставя дъждът да измие мръсотията от покрива и кранът на цистерната се затваря, за да се събере нов запас от дъждовна вода.

— Е, и какво от това?

— Вчера, когато е станало ясно, че ще завали, съвсем естествено е било човек да отвори крана на цистерната и да остави старата вода да изтече. И, разбира се, тази вода е изтекла в падинката в задния двор, там, където беше намерен трупът, така че е възможно убийството да е било извършено, преди дъждът да е започнал, и там да е имало кал, по която са останали следите от пръстите.

— Шефе! — възкликна Дела Стрийт. — Сега си спомням. Когато бяхме там, ти каза, че кранът е отворен.

Мейсън кимна.

— Въпросът е дали можем да го докажем.

— Аз мога ли да бъда свидетел?

— Забеляза ли водата да изтича през крана?

Тя намръщи чело и се замисли, след малко призна:

— Не. Спомням си забележката ти, че кранът е отворен, но всъщност не се обърнах да погледна.

— Ето, видя ли? — натърти Мейсън.

— Ами ти? Ти не можеш ли да бъдеш свидетел?

— Не, щом съм адвокат на подсъдимата. А дори и да стана свидетел, мислиш ли, че съдебните заседатели биха ми повярвали? Не, Дела, ще трябва да разчитаме на снимките на полицията. На тях би трябвало да личи, че през крана на цистерната изтича вода.

— Каза ли това на Даяна?

Мейсън поклати глава.

— Защо? Това би дало на момичето известна надежда, нещо, за което да се хване, нещо...

— И полицията да разбере, че тя се надява на нещо, и да я обработват, докато открият какво е то, и ние да загубим още преди да сме започнали. Не, Дела, единствената надежда да използваме тази теория е да оставим прокурора да изгради обвинението си върху предположението, че убийството е било извършено около час след като е започнало да вали, и после да го стъписаме с нашата теория и да му покажем, че е възможно Милдред да е била убита преди това. Това е единственият начин да обясним как е възможно пистолетът да е бил намерен преди убийството.

Дела Стрийт се вкопчи в ръката му.

— Господи, шефе! Толкова съм развълнувана! Дано да успеем!

Мейсън запали колата и изрече мрачно:

— По дяволите, трябва да успеем. Има някаква здрава връзка между Даяна и Милдред, поради която Даяна е била дълбоко, фанатично предана на приятелката си. Видяла е пистолета на Милдред и го е скрила, без да ми каже. Открила е трупа на Милдред и без да съобщава на никого, се опита да ме накара да отида там с нея. Това не е случайно, тука има нещо по-дълбоко.

— Попита ли я какви неприятности е преживяла в миналото?

— Не.

— Защо?

— Страхувах се, че щом веднъж ми разкаже всичко, ще й стане по-лесно да заговори и втори път — пред полицията. Накарах й се, че крие факти от мене и си тръгнах. Сега тя ще скърца със зъби и ще мълчи пред полицаите до второ пришествие — поне се надявам, че ще мълчи.

На предварителното заседание по делото срещу Даяна Риджис прокурорът се подсмиваше самодоволно — признак, че смята победата си в кърпа вързана. След няколко позорни поражения, нанесени му от Пери Мейсън, за Клод Дръм, предводителя на обвинението, беше истински празник най-после да му падне такъв сигурен случай, дето дори да искаш, да не можеш да загубиш.

Хладнокръвно, тържествуващо, със замах, Дръм започна да представя фактите, ефектно подчертавайки всяко доказателство и нанасяйки ударите си точно и самоуверено, все едно забиваше пирони в ешафода, на който щяха да обесят Даяна Риджис.

За да може по-пълно да се наслади на неминуемата си победа, той представяше доказателствата така педантично и внимателно, сякаш говореше не на предварително разглеждане, а пред съдебни заседатели, като, естествено, си даваше сметка, че зад него репортерите от вестниците водят бележки върху показанията на всеки свидетел и ги подкрепят със снимки от коридорите на съдебната палата след оттеглянето на съда.

Първо Дръм призова домоуправителката, която потвърди, че обвиняемата Даяна Риджис е съквартирантка на Милдред Данвил и че Милдред Данвил е мъртва. Свидетелката видяла трупа в моргата и познала без всякакво съмнение съквартирантката на Даяна Риджис.

След това Дръм представи дежурния от щатската метеорологична служба, който заяви, че през целия ден на убийството времето било мрачно, но заваляло едва в седем и четирийсет и седем. Първите три минути поръмяло леко, сетне се излял необикновено силен пороен дъжд, който продължил около два часа и впоследствие понамалял, макар че количеството на падналия валеж в резултат на бурята — разразила се според официалния бюлетин в седем и четирийсет и седем и приключила в шест и трийсет и две сутринта — Достигнало до седемдесет и два милиметра.

Д-р Джордж З. Пърлън, лекарят, извършил аутопсията, даде показания, че е приел трупа към един часа след полунощ. Смъртта била причинена от трийсет и осем калибров куршум, който пробил тила над шиповидния прешлен и проникнал нагоре в главата. По негово мнение, съдейки по състоянието на трупа при предаването,

смъртта била настъпила четири до пет часа по-рано. Заключениеето му се основавало на температурата на тялото, както и на „други фактори“.

— Имате думата за въпроси — обяви Клод Дръм.

— Докторе, според вас смъртта е настъпила само четири часа преди вашия преглед, така ли? — попита любезно Мейсън.

— Да.

— С други думи, в девет часа предишната вечер?

— Да.

— И смятате, че не е възможно да е настъпила повече от пет часа преди прегледа?

Лекарят се поколеба.

— Е, за определяне условните граници на времето, в което е настъпила смъртта, разбира се, трябва да се вземат предвид някои променливи фактори...

— В състояние ли сте да отговорите на въпроса, докторе?

— Разбира се. Точно това правя в момента.

— Не съвсем. Дайте ми точен отговор. Възможно ли е смъртта да е настъпила повече от пет часа преди прегледа?

— Да, има такава възможност — отговори лекарят раздражено.

— Аз ви обяснявам кога имам основание да смятам, че е настъпила смъртта. Ако желаете да се впуснем в областта на безпочвените предположения, границите могат да се разширят и до осем-девет часа. Само че този срок е много малко вероятен, да не кажа направо фантастичен.

— Не ме интересува личното ви мнение, докторе, а преценката ви, произтичаща от установените от вас факти. Правилно ли ви разбрах, че е възможно смъртта да е настъпила осем-девет часа преди да видите трупа?

— Да, може да се приеме, но е почти невероятно.

— Кои са най-широките граници, в които смятате, че е възможно да е настъпила смъртта?

— Ами най-късно в десет и половина и най-рано в шест часа предната вечер, ако държите да стигаме до абсурдни и крайни предположения.

— В шест предишната вечер ще рече седем часа преди да прегледате трупа?

— Да.

— Като казахте девет часа, всъщност не бяхте напълно убеден,

че това е възможно, нали, докторе?

— Това е крайната граница на най-невероятната възможност.

— Но макар и малка, все пак съществува вероятност смъртта да е настъпила осем часа преди момента на прегледа.

— Ако ще стигаме до крайности при тълкуването на доказателствата по делото — да, съществува.

— Медицинските доказателства ли подразбирате, докторе?

— Да.

— Тогава можем да приемем, че крайните граници на времето, в което е настъпила смъртта, са осем-девет часа преди прегледа в един часа след полунощ. Така ли е?

— Мм, да, ако затворим очи за вероятностите.

— Благодаря ви — приключи Мейсън, — това е всичко.

Клод Дръм продължи с разпита на лекаря.

— Вашите отговори на въпросите на мистър Мейсън — усмихна се той ободрително на д-р Пърлън — се отнасяха до крайните граници, нали?

— Напълно.

— Границите, в които е възможно смъртта да е настъпила при най-необичайните, най-невероятните от медицинска гледна точка обстоятелства?

— Точно така. Обстоятелства, които са невъзможни, едва ли не фантастични.

— Тогава, докторе, бихте ли определили в кой период най-вероятно е настъпила смъртта? Моля ви да изхождате не от мнението си, а от тълкуванието на медицинските факти.

— Смъртта най-вероятно е настъпила четири-пет часа преди момента, в който видях трупа.

— И на какво се основава това заключение, докторе?

— Отчасти на степента в развитието на *rigor mortis*\*.

[\* Трупно вкочаняване (лат.). — Б. пр.]

— И каква беше в случая тя, докторе?

Лекарят се поизпъчи на стола — бе се почувствал в свои води.

— *Rigor mortis* се проявява първо в челюстите, обикновено три до пет часа след смъртта. После се разпространява по мускулите надолу към врата, гръдния кош, ръцете, корема и краката. В трупа на убитата *rigor mortis* се наблюдаваше първоначално само в мускулите на челюстта, но преди да извърша по-подробна аутопсия, аз изчаках, за да преценя скоростта, с която се развива. Въз основа на това

смятам, че смъртта е настъпила четири до пет часа преди прегледа. С други думи, в периода между осем и девет предишната вечер.

— Благодаря ви — каза Дръм с тон на джентълмен, който се обръща към друг джентълмен. А усмивката му показваше както на съдията, така и на свидетеля, че опитите на един непочтен адвокат да внесе неяснота в ситуацията са били умело осуетени.

— Предполагам — приключи той, — че мистър Мейсън няма какво повече да пита.

— Имам един-единствен въпрос — заяви Мейсън нехайно.

— Чудесно — отсече Дръм.

Усмивката, с която Мейсън се обърна към лекаря, беше леденостудена.

— Възможно ли е смъртта да е настъпила до девет часа преди вие да прегледате трупа, докторе?

— Както заявих — отвърна лекарят тежко и с достойнство — състоянието на rigor mortis е определящият фактор. Rigor mortis има свойството да се развива в най-общи граници във времето...

— Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди вие да прегледате трупа? — прекъсна го Мейсън.

— Опитвам се да обясня, мистър Мейсън.

— Не искам обяснения, искам отговор. Отговорете на въпроса ми и ако желаете, можете да обясните след това, но настоявам да отговорите на моя въпрос. Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди да прегледате трупа?

За момент настъпи напрегнато мълчание.

— Да или не? — подкани адвокатът. — Възможно ли е смъртта да е настъпила девет часа преди да прегледате трупа?

— Да! — почти изкрещя измъченият лекар.

Мейсън се усмихна на него и на Дръм. Сдържано, за разлика от разгневения свидетел, той сложи край на разпита:

— Благодаря ви, докторе, това е всичко.

Лейтенант Траг застана на свидетелското място, описа служебното си положение и опит, спомена продължителността на стажа си в отдел „Убийства“. После разказа как късно вечерта на двацет и шести предишния месец, в деня на убийството, отишъл до жилището, което се намира на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петнайсет, където намерил трупа на Милдред Данвил, проснат зад къщата с лице в калта — валял дъжд вече от около три часа. На тротоара пред къщата лейтенантът намерил чанта, която



впоследствие обвиняемата разпознала като своя собственост. В чантата имало освен обичайните женски принадлежности към хиляда и петстотин долара в брой, както и шофьорска книжка на името на обвиняемата.

Дръм предложи свидетелят временно да бъде освободен, за да се покажат карти и скици на мястото на престъплението. Тъй като нямаше възражения от страна на защитата, съдът разреши съответният служител да заеме свидетелското място и да представи в карти разположението на двора на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет.

Траг се върна на свидетелското място и върху различните карти, които бяха приети като доказателства, отбеляза със знака „X“ местата, където са били намерени трупът и чантата. След това се спря на организираното от него щателно претърсване на апартамента, наеман от обвиняемата и покойната. В коша с дрехите за пране лейтенантът открил трийсет и осем калибров пистолет, по чието дуло направил някои скрити знаци, за да може да го разпознае. Прокурорът му подаде един пистолет и Траг заяви, че е същият, който е намерил.

Дръм помоли оръжието да бъде прието като веществено доказателство и увери съда, че именно с този пистолет, както ще потвърди експертът по балистика, е било извършено убийството. Обръщайки вниманието на съда върху факта, че е настъпил обичайният час за обедна почивка, той изрази желанието на обвинението заседанието да бъде прекъснато.

Съдията хвърли поглед към часовника, кимна с глава и разпусна съда до два часа следобед.

Пол Дрейк си проби път през препълнената зала и се приближи до Мейсън.

— Намерихме полицая, Пери.

— Онзи, който хванал Милдред Данвил в нарушение на правилника за уличното движение?

— Да, колата била паркирана за по-дълго от разрешеното време.

— Къде е той? — попита Мейсън развълнувано.

— В кантората ми, Пери. Много трудно го намерих. Дежурил като заместник един-единствен път в района през въпросния ден.

— Хайде да вървим при него — разбърза се Мейсън. — Как се казва?

— Филип С. Реймс.

— Що за човек е, Пол?

— Доста симпатичен. Разбира се, знаеш ги полицаите. Имат твърде разтеглива памет, щом стане въпрос за служба, и обикновено мразят да дават показания, които могат да разбият обвинението на пух и прах.

— Добре, хайде да поговорим с него. Ако можем, ще го накараме да даде показания.

— Как върви делото, Пери?

— Почти както очаквах. В момента градят основите. По дяволите, Пол, имам факти, върху които мога да построя защитата, но не знам дали ще успея да ги потвърдя. А ако не установя фактите чрез доказателства, съм загубен. Знаем едно — кранът на онази цистерна за вода беше отворен. Съвсем ясно си го спомням. Още не съм видял снимките на полицията, но се страхувам, че... Е, все нещо ще измисля, когато му дойде времето. Да вървим сега при Реймс.

13

Филип С. Реймс беше широкоплещест, добре сложен полицаи, около трийсетте, който гледаше на живота с недоумяващо неодобрение и като че ли се опитваше да схване нещо, което винаги се оказваше малко над умствените му възможности.

Когато Дрейк му представи Мейсън, той го изгледа смръщено.

— Искан да ви попитам за онази млада жена, която си забравила шофьорската книжка — подхвана Мейсън нехайно.

Реймс кимна.

— Спомняте ли си името ѝ?

— Не.

— Ще я познаете ли, ако я видите отново?

— Да. Мисля, че да.

— Можете ли да си спомните обстоятелствата, при които сте я задържали, мистър Реймс?

— Важно ли е? — настръхна полицаят.

— Един мой клиент се интересува извънредно много от подробностите около този случай — усмихна се Мейсън.

Реймс поглади тила си и се почеса зад ушите.

— Е, не я глобих. Не беше нещо сериозно. Беше останала по-дълго на място с ограничено време за паркиране и тъкмо се готвех да

й напиша квитанция за глоба, когато тя се появи. Обикалях района малко по-бързо от обикновено и не е изключено да е закъсняла, както тя навярно с право твърдеше, само с пет минути. Реших да проверя документите ѝ и когато ѝ ги поисках, тя реагира като човек, който кара без книжка. Нали знаете, обикновеното извинение — изтичала да напазарува набързо и забравила чантата си в апартамента, забелязала това едва след като тръгнала, и решила, че няма смисъл да се връща, защото в магазина имала кредитна сметка.

Мейсън размени бърз поглед с детектива.

— Продължавайте, Реймс. Какво направихте?

— Попитах я къде живее. Не беше много далече — на около пет-шест преки, затова реших да я изоблича. „Добре — рекох, — щом твърдите, че колата е престояла само пет минути повече от разрешеното, оставете я тук, а аз ще ви откарам до апартамента, за да вземете чантата си и да ми покажете шофьорската си книжка, после ще ви върна обратно.“

— Как го прие тя?

— Не много добре — отвърна Реймс. — Веднага разбрах, че съм я хванал натясно, или поне така ми се стори, а рядко греша.

— И какво стана?

— Ами качи се с мен в колата. Не ѝ се искаше, но или трябваше да го направи, или да плати глобата. Отидохме у дома ѝ, тя отключи вратата и представете си, чантата ѝ лежеше на масата. Отвори я и извади шофьорската си книжка.

— Проверихте ли отличителните белези?

— Разбира се, че проверих.

— И после?

— Почувствах се много глупаво — призна полицаят. — Много рядко правя такива тъпи грешки, така че я закарах обратно до колата ѝ, пошегувахме се малко и ѝ обясних, че след тази случка е по-добре винаги да носи шофьорската си книжка със себе си, формално погледнато, дори пет минути закъснение след разрешеното време за паркиране съставлява нарушение и макар този път да не я глобявам, да се пази да не я хвана отново. Премълчах, че работя по заместване и могат да минат два месеца, преди отново да дойда в този район.

— Спомняте ли си къде беше паркирана колата?

— Да. Случайно мога да ви покажа точното място — беше спряла само на сантиметър от един пожарен кран. Имате ли карта на града? Дайте да ви го посоча.

Дрейк разгъна голяма карта на града. Полицаят се наведе над нея, извади от джоба си малък химически молив, навлажни го, обиколи масата, за да се ориентира, и след това отбеляза малка точка върху картата.

— Точно тук. Ето го пожарния кран, а тя беше паркирала от тази страна. Престояла е поне час и пет минути, а може дори час и половина.

— В състояние ли сте да разпознаете младата жена?

— Мисля, че да. Доста хубава беше — руса, със синьо-зелени очи и облечена в синьо — много приятно момиче.

Мейсън отвори куфарчето си и извади оттам снимката на Милдред Данвил.

— Тази ли е?

— Изглежда позната. Трудно е само по снимка... Постоите, виждал съм тази снимка някъде. Хей, в какво ме забърквате вие?

— Просто се опитваме да ви накараме да разпознаете едно момиче по снимка — заяви Мейсън.

— Момент, момент. Снимката беше във вестниците. Я да я погледнем.

Реймс се обърна и взе един вестник от масата дъното на кантората на Дрейк.

— Дявол да го вземе! Не случайно снимката се видя позната. Разбира се, ето! Милдред Данвил, момичето, убито от русата си съквартирантка. Леле, леле, ама това може да се окаже много важно!

— Сигурен ли сте — настоя Мейсън, — че тази е младата жена, която ви заведе в апартамента си и ви показа шофьорската си книжка?

Реймс се усмихна.

— Е, мистър Мейсън, вие си гледайте вашата работа, аз ще си гледам моята. Редно е първо да докладвам в полицията, преди да давам повече сведения.

— Вашите показания са записани от стенографка, Реймс — обясни Мейсън, — и ще ви бъда благодарен, ако я почакаете да възпроизведе записките си, за да ги подпишете.

— Стенографка ли? Къде?

— В съседната стая и стенографира чрез системата за вътрешна връзка. Нали знаете, когато е на собственото си бюро, може много поточно да води бележки...

— Какво е това, клопка ли?

— Разбира се, че не — опита се да го успокои Мейсън. — Никой не е искал от вас нищо освен истината.

— Първо трябва да докладвам и няма да подпиша никакви показания, докато не получа разрешение от областния прокурор. Изпратете копие от записките си до него и...

— Направихте ли някакво изявление, което не отговаря на истината?

Реймс се ухили.

— Брей, че умен адвокат! Всичко е наред. Вие си гледайте вашата работа, аз ще си гледам моята. Довиждане, момчета.

— Спомняте ли си — продължи да разпитва Мейсън — приблизително по кое време се случи тази история?

Реймс се засмя, отвори вратата и излезе.

— Е — рече Мейсън, — това е то.

— Мислиш ли, че ще ти помогне? — загрижи се Дрейк.

Адвокатът се усмихна.

— Разбира се, че ще ми помогне, особено ако накараме стенографката ти да впише в официалния документ последната част от разговора. От нея личи, че Реймс е предубеден, и стига да може, не би направил нещо, което не е в интерес на обвинението. Какво става с апартамента, Пол? Полицията още ли го наблюдава?

— Съмняваш ли се? Сержант Холкъм го е оградил така, че и птиче не може да прехвъркне.

— Някой наблюдава ли входа?

— Не наблюдава входа, ами направо живее в апартамента и не мърда оттам по двацет и четири часа в денонощие. Носят му храна три пъти дневно. При сержант Холкъм няма празно — ще държи охраната до второто пришествие или поне докато осъдят Даяна Риджис.

— Значи Карл Фреч е успял да ги убеди, че не е взел онова, което Холкъм търси?

— Никой не знае какво е станало с Карл Фреч. Държали го в Управлението дванайсетина часа и го освободили. Предполагам, че добре са го обработили, но явно някак си се е оправил. Твърде хитър е.

— Холкъм няма никакво право да държи човек вътре в апартамента — намръщи се Мейсън. — Ако иска, може да постави пост пред вратата, но да прати човек да живее...

— Когато сержант Холкъм е решил да постигне нещо, не се

спира пред разни формалности. Кара си както си иска, пък другите да му мислят. Не би ли могъл да получиш нареждане от съда...

— Само да се опитам, и веднага ще се издам пред Холкъм, че онова нещо, което и двамата търсим, е все още в апартамента и аз се мъча да се отърва от неговия човек, за да го взема.

— Така е — съгласи се Дрейк.

— Слушай, Пол, накарай някой детектив да ги изиграе и...

— Няма начин — прекъсна го Дрейк, — няма никакъв начин при положение, че полицията пази.

— Ще бъде уж случайно, уж...

— В никакъв случай, Пери. Нито един частен детектив няма да поеме риска да измъкне нещо изпод носа на полицията. Прекалено опасно е. Ако го хванат, ще му отнемат разрешителното и ще остане без работа.

Мейсън свъси вежди и сведе очи към килима.

— По дяволите, Пол, трябва да измъкнем дневника от апартамента.

— Точно в този случай с нищо не мога да ти помогна, Пери. Полицаяте ще ме познаят. Ще познаят и теб, и Дела Стрийт, а на друг ти не би се доверил.

Пък и кой би се решил да свърши такава работа?! Помисли какво можеш да измъкнеш от полицаия, дето е бил с Милдред Данвил.

— По всяка вероятност ще ми запушат устата, като го накарат да даде твърде неясни показания. Дори Съм сигурен — той ще се закълне, че не е в състояние да разпознае чантата и да каже дали Милдред е взела своята или на Даяна. В никакъв случай няма да признае, че шофьорската книжка, която е видял, е била на името на Даяна Риджис. Ще заяви, че не си спомня името.

— Значи на Даяна лошо ѝ се пише?

— Повече от лошо, освен ако не успее да се добера до нови факти. Разбира се, това е само предварително разглеждане. Дори да дадат по-нататъшен ход на делото, не всичко е загубено. Но много ми се ще да им попреча да я чернят по вестниците... Има нещо, което трябва на всяка цена да направим, Пол. Трябва да минем по стъпките на Милдред Данвил в деня на убийството. Поне в това отношение Реймс ни даде материал за работа. Посочи ни мястото, където колата ѝ е била паркирана най-малко за час и пет минути. Какво е търсила там? Какво има наоколо?

— Не мога да ти кажа веднага — отвърна Дрейк, — но ще

разбера. Ще изпратят хора да проучат и да съставят карта на квартала, като отбележат всяка сграда и опишат предназначението и обитателите ѝ.

Мейсън кимна.

— Ще хапна нещо и се връщам в съда. Между другото, Пол, кой събира боклука от онези апартаменти?

— Не знам. Защо? — засмя се Дрейк. — Мислиш, че можеш да накараш боклукчията да влезе и да вземе твоя дневник?

— Човек никога не знае — отвърна Мейсън нехайно. — Мога да стана боклукчия и...

— Избий си го от главата — предупреди го Дрейк. — Човекът на Холкъм ще те познае както и да се маскираш. А ако те пипнат с онзи...

— Ще видим, ще видим. Може пък да се получи. Моля те, Пол, разбери кой събира боклука и ми съобщи след края на следобедното заседание.

— Добре — обеща Дрейк сухо, — но запомни съвета ми. Не си играй с Холкъм, той е опасен. Знае, че търсиш нещо, което е в апартамента. Той също го търси. При него няма празно и е безжалостен. Та приятелю, ако знаеш къде е този дневник, по-добре го забрави.

Мейсън гледеше зареяно в простора.

— Намери боклукчията — повтори той. — и незабавно прати човек да го следи. Може скоро да ми потрябва.

14

Съдията Уинтърс влезе в залата точно в два часа, изгледа над очилата си адвокатската маса и каза:

— Защитникът и прокурорът присъстват, обвиняемата също. Моля, господа, продължавайте. Струва ми се, че лейтенант Траг от отдел „Убийства“ даваше показания. Ако обичате, лейтенанте, да продължим.

Траг отново застана на свидетелското място. Клод Дръм прочисти гърлото си и извади един дебел кафяв плик.

— Лейтенанте — започна той, — ще ви покажа някои снимки, направени във ваше присъствие, макар и не лично от вас. Ще ви помоля да ги разгледате една по една и да кажете дали на тях вярно са

отразени мястото на престъплението и местоположението на трупа, така както сте ги видели, когато са ви извикали в къщата на булевард Сан Фелипе.

Лейтенант Траг прехвърли снимките, като бегло погледна всяка една от тях.

— Да, всички е отразено вярно — потвърди той.

Дръм взе снимките.

— Ще представим тези снимки последователно като отделни веществени доказателства. Първата гледа към пътя и показва трупа с лице към земята. Втората...

— Момент — прекъсна го Мейсън. — Искам да ги видя една по една и ако се наложи, да разпитам свидетеля по всяка от тях, преди да бъдат приети като доказателство.

Дръм се изненада.

— Нима поставяте под съмнение точността на тези снимки?

— Не знам, не съм ги видял.

— Предполагам, че обвинението има доказателства за автентичността им? — намеси се съдията Уинтърс.

— Разбира се — отвърна Дръм. — Ако е необходимо, ще я докажем поне с петима свидетели. Аз и без това се канех да призова като свидетел фотографа, направил снимките, но не исках лейтенант Траг отново да се оттегли от свидетелското място и да прекъсва показанията си. Обаче, ако е необходимо...

— Нямах намерение да поставям под съмнение автентичността на снимките — каза Мейсън, — но ми се струва, че имам право да задам някои въпроси относно изобразеното на снимките, с цел да проверя паметта на лейтенанта.

— Добре — постанови съдията Уинтърс, — ще имате тази възможност.

— Формално погледнато, струва ми се, че имам право да проверя чрез разпит паметта на свидетеля, преди снимките да бъдат приети като доказателство.

— Щом настоявате — отново се съгласи съдията Уинтърс, — няма причина да не постъпим така. Все пак — добави той с известен укор, — струва ми се, че това не е от особено значение.

— Мога ли да видя снимките? — попита Мейсън.

— Можете да видите първата снимка, която в момента представям като доказателство — отвърна Дръм с достойнство.

— Добре. — Мейсън взе първата снимка. — Лейтенант Траг,



тази снимка показва трупа, проснат по лице, както е бил открит. Не са го преместили, преди да направят снимката, нали?

— Точно така.

— Предполагам, че снимката е с изглед към пътя?

— Да, сър.

— И на нея се вижда един ъгъл от къщата?

— Да, сър.

Мейсън се вгледа внимателно в снимката, после извади от джоба си лупа и продължи да я изучава през нея. Накрая запитва:

— Лейтенанте, тази снимка е била направена почти веднага след като пристигнахте на местопрестъплението, нали?

— Да, сър.

— Можете ли да кажете колко време след това?

— Не повече от петнайсет минути.

— Да сте пипали нещо?

— Какво искате да кажете? Никой не е докосвал трупа.

— Друго да сте пипали?

— Нищо, което може да има връзка с убийството. Мейсън се поколеба за миг и върна снимката на Дръм.

— Нямам възражения — заяви той. — Снимката може да се приеме като доказателство.

— Втората снимка — продължи Дръм — показва следите от стъпките в калта, които водят към тялото на убитата и след това се връщат към дъсчената стълба. Обвинението твърди, че тези отпечатащи са били оставени от обвиняемата.

— Нямам възражения относно тази снимка — рече Мейсън. — Дайте да видят другите и ще... благодаря ви... Всички могат да бъдат приети без възражения като доказателство.

Адвокатът се завърна на мястото си.

Даяна Риджис го погледна разтревожено. Мейсън отбягна погледа ѝ.

Дръм изчака секретаря на съда да подпечати и номерира снимките, след което продължи да разпитва лейтенант Траг.

— Лейтенанте, разговаряхте ли с обвиняемата относно следите от стъпки, които се виждат на тази снимка — вещественото доказателство номер десет?

— Да.

— Къде?

— В Управлението на полицията.

— Да сте упражнявали някакъв натиск върху нея — с обещания или заплахи?

— Не, сър.

— Кой присъстваше?

— Фотографът, който направи снимките, помощник-следователят, един от сътрудниците ми и обвиняемата.

— Вие бяхте ли там?

— Да, аз провеждах разпита.

— Даде ли показания подсъдимата и какви?

— Ще се опитам да възпроизведа точните й думи — поде Траг с ледена усмивка. — „Имах среща с Милдред на този адрес в десет часа, но пристигнах с колко минути по-рано. Видях колата си паркирана до къщата и разбрах, че Милдред е там. Платих си таксито, изкачих се по стълбите и позвъних на звънеца. Никой не отвори. Къщата беше тъмна. Това ми се стори доста странно, заобиколих къщата и почуках на задната врата. Отново никой не отвори. В задния двор видях пътека, която водеше към падинката под кокошарниците, и забелязах, че там лежи нещо. Знаех, че в жабката на колата имам фенерче. Отидох да го взема и се върнах. Тогава видях, че в падинката лежи човек. Слязох долу и коленичих до него. Беше Милдред — мъртва. Това е всичко, което знам. Едва тогава разбрах, че нещо се е случило.“

— Разговоряхте ли с обвиняемата за пистолета, който беше представен като веществено доказателство номер четири от страна на обвинението?

— Лично аз не — отговори Траг. — Разпитът е бил проведен от друг полицаи — сержант Холкъм.

— А, да — спомни си Дръм. — Ще призова сержант Холкъм малко по-късно. Мисля, че засега това е всичко, лейтенант Траг. Защитата иска ли да продължи разпита?

Мейсън кимна, изправи се и започна:

— Лейтенант Траг, в момента, в който пристигнахте на местопрестъплението, валеше дъжд, нали?

— Да, сър.

— Силно ли валеше?

— Да, сър.

— И трупът беше открит в плитката падинка в задния двор?

— Да, сър.

— Падинка, в която се беше събрала доста вода?

— Да, сър, имаше вода.

— Вода, която се беше стекла от по-високите части наоколо?

— Не знам колко от водата се беше събрала по този начин.

Мисля, че земята беше попила по-голямата част от дъжда — каза Траг предпазливо. — Но дъждовната вода би се стекла там от по-високите части.

— Сигурен ли сте в това?

— Да, сър.

— Обръщам вниманието ви върху снимката — вещественно доказателство на обвинението номер седем, и ви питам дали дъждовната вода не се събира в голямата цистерна, която е била поставена и очевидно поддържана с цел...

— Мисля, че тук сте прав — прекъсна го Траг. — Струва ми се, че водата от покрива се изливаше в тази цистерна.

— В момента, когато дойдохте на местопрестъплението, водата изливаше ли се в цистерната?

— Мисля, че да, сър.

— И в долната част на цистерната има кран?

— Мисля, че да.

— Тогава по-голямата част от събралата се в падинката вода трябва да идва предимно от тази цистерна?

— Не съм казал такова нещо — заяви Траг.

— Сега ви питам — това факт ли е, или не?

— Мисля, че не.

— Защо не, лейтенанте?

— Струва ми се, че кранът на цистерната не беше отворен. Бих искал да погледна още веднъж снимката, моля.

Мейсън му я даде.

— Направи ми впечатление, че я гледахте с лупа — отбеляза Траг с усмивка.

Мейсън се наведе и подаде на Траг джобната си лупа. Той разгледа снимката внимателно.

— Както се вижда, господин съдия, от крана не изтича вода.

— Снимката — заяви Мейсън — говори сама за себе си. Питам ви какво си спомняте, лейтенанте? Кранът отворен ли беше или затворен?

— Мисля, че беше затворен.

— Това е всичко. Нямам повече въпроси. — Мейсън се върна на адвокатската маса, без да издаде с нищо, че му е бил нанесен

съкрушителен удар.

— Извикайте Хелън Честър Бартслър — нареди Дръм.

Хелън Бартслър излезе напред, вдигна ръка, облечена в ръкавица, закле се и застана на свидетелското място.

— Вие живеете на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет, нали?

— Да.

— Откога?

— От около година.

— Работили ли сте някъде през това време, мисис Бартслър?

— Имам малка птицеферма, която е доста доходна.

— Не сте ли работили извън фермата?

— Не.

— Познавате ли починалата Милдред Данвил?

— Да.

— Откога я познавате?

— От около три-четири години.

— Тя била ли е някога при вас на работа?

— Да.

— Кога?

— В началото на хиляда деветстотин четирийсет и втора.

— За колко време?

— За два-три месеца — когато родих и непосредствено след това.

— После срещахте ли се?

— Да. Останахме приятелки.

— Видяхте ли я през нощта на двайсет и шести?

— Не, сър.

— А на сутринта на двайсет и седми?

— Видях трупа.

— Кога се срещнахте за последен път преди двайсет и седми?

— Не си спомням точно. Два-три дни преди това.

— Разговаряхте ли с нея по телефона?

— Да.

— Имаше ли нещо необикновено, свързано с този разговор?

— Да.

— Какво? — попита Дръм.

Съдията Уинтърс се размърда неспокойно и погледна към Мейсън.

— Имате ли някакви възражения относно компетенцията или обосноваността на въпроса?

— Не, господин съдия.

— Тогава отговорете на въпроса.

Мисис Бартселър вирна брадичката си.

— Милдред Данвил — отвърна тя с тих, ясен глас — отвлече сина ми. Аз се опитах да си го взема обратно.

Съдията Уинтърс подскочи като ужилен и изгледа смръщено свидетелката.

— Казахте, че починалата е отвлякла сина ви, така ли?

— Да.

В напрегнатата тишина моливите на репортерите заскърцаха отчетливо.

— Кога беше извършено отвличането? — попита Дръм.

— Синът ми — обясни свидетелката — беше поверен на грижите на Ела Броктън, която живее на Олив Крест Драйв номер две хиляди триста и дванадесет. Докато работеше при мен, Милдред много се привърза към детето. Оттогава е идвала няколко пъти да го види и два дни преди смъртта си — на двайсет и четвърти — убедила мисис Броктън да не...

— Вие бяхте ли там? — прекъсна я Дръм.

— Не, сър.

— Следователно случилото се ви е станало известно впоследствие от думите на мисис Броктън?

— Да.

— Тогава няма да навлизаме в това. Ще го установим чрез други показания.

— От страна на защитата няма възражения — обади се Мейсън.

— Но тя не е очевидец, а съди по чужди думи — отсече Дръм.

— Разбира се! — съгласи се съдията Уинтърс. — Но щом този факт може да бъде установен чрез други доказателства и защитата не възразява да го приемем сега...

— Не съм търсил този отговор — каза Дръм рязко. — Но ако така се разбира въпроса ми, по-добре да го оттегля. Предпочитам да установя фактите по установения ред.

— Добре — постанови съдията Уинтърс.

— Разговаряхте ли по телефона с починалата за сина ви?

— Да.

— Кога?

— Имахме два-три разговора след отвличането.

— И какво каза тя? Предайте същността накратко.

— Бих искал показанията да бъдат по-подробни — намеси се Мейсън.

— Добре. Какво каза тя при първото си обаждане?

— Каза, че е взела сина ми при себе си и е склонна да преговаряме относно опеката му.

— Опеката на вашия син?

— Да.

Съдията Уинтърс се наведе напред, намръщи се и изглежда свидетелката изпитателно.

— Предложила ви е да преговаряте относно опеката на вашия син?

— Да.

— Какво право има тя да повдига този въпрос?

— Беше много привързана към момчето. Искаше да ме принуди да се съглася да й го давам от време на време.

— И вие съгласихте ли се?

— Не.

— Какво направихте?

— Казах й, че ако не върне момчето при мисис Броктън, ще бъде арестувана за отвличане.

— Как реагира тя?

— Затвори телефона.

Съдията Уинтърс се облегна на стола замислен и намръщен.

— И после? — продължи Дръм.

— На следващия ден Милдред Данвил се обади отново и ме обвини, че съм откраднала момчето от нея.

— Значи синът ви вече не е бил при нея?

— Така твърдеше тя. Разбира се, хитруваше, за да не бъде арестувана за отвличане.

Съдията Уинтърс отново се наведе напред.

— Къде е синът ви сега? — попита той нетърпеливо.

Хелън Бартселър го погледна в очите.

— Не знам.

— Властите уведомени ли са?

— Да, господин съдия — отвърна Дръм. — Прави се всичко възможно да се открие момчето. Досега усилията са напразни. По молба на засегнатите страни до този момент се старяхме да запазим в

тайна тази страна на делото.

Един от репортерите погледна часовника си и бързо излезе от залата. След миг го последваха и други.

— Удивително! — възкликна съдията Уинтърс.

— С позволението на почитаемия съд ще заявя, че както личи от вече изнесените доказателства, обвиняемата е въввлечена в заговор с Милдред Данвил за отвлечане на детето...

— Възразявам! — прекъсна го Мейсън. — Злепоставящи умозаклучения като това съставляват съдебно нарушение. Нищо подобно не е доказано.

— Просто съобщих до какво ще ни доведат доказателствата — тросна се Дръм. — Имам право да заявя това предварително.

— Времето за встъпителна реч изтече — напомни му Мейсън. — А и нито имате, нито можете да изявите такива доказателства. Само се стремите да извлечете максимална полза от безпочвения извод, до който бихте искали да стигнете, ако ги имахте.

— Достатъчно — намеси се съдията Уинтърс. Ако обвинението има някакви доказателства, нека да ги изложи и да ги остави да говорят сами за себе си. Междувременно моля да прекратите пререканията си. Продължете, мистър Дръм.

— Помислете сега за двайсет и шести. Разговаряхте ли с Милдред Данвил на тази дата?

— Да.

— Къде?

— По телефона.

— И какво ви каза тя?

— Каза ми, че знае къде е синът ми и че може да ми го върне, ако ѝ съдействам и се съглася на някакво разумно споразумение с нея относно опеката му.

— Каза ли ви къде се намира детето?

— Не.

— Спомена ли, че ще дойде у вас да ви види?

— Не.

— А вие какво ѝ отговорихте?

— Отговорих както и преди, че ако не ми върне сина, ще поискам да я арестуват за отвлечане.

— А тя?

— Успокои ме, че се надява да го вземе и доведе, и ме увери, че когато ми обясни всичко, сигурно ще се отнеса с по-голямо разбиране

към молбата ѝ. Твърдеше, че станала жертва на злоупотреба с доверието ѝ и че нямала други интереси освен щастието на сина ми.

— Кога каза, че ще доведе детето?

— Онази нощ.

— В колко часа?

— Към десет.

— Съобщи ли ви къде ще го доведе?

— Да, при Ела Броктън на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет.

— И как постъпихте вие?

— Веднага след разговора излязох от къщи, отидох до дома на Ела Броктън и зачаках. Чаках часове наред, едва ли не до полунощ. След това си помислих, че може да не съм разбрала правилно, скочих в колата си, отидох до нейния апартамент и позвъних. Никой не отвори. Направо обезумях от притеснение. Върнах се при Ела Броктън и продължих да чакам. Останах там, докато дойде полицията.

— И нямате никаква представа, че Милдред Данвил е отишла до дома ви на булевард Сан Фелипе шест хиляди седемстотин и петдесет?

— Не.

— А сега, моля, кажете името на сина си — подкани я Дръм.

— Робърт Бартслър.

— Баща му е Робърт Бартслър, нали?

— Да.

— Жив или мъртъв е бащата?

— Мъртъв е. Беше убит на седми декември хиляда деветстотин четирийсет и първа.

— Живи ли са родителите на съпруга ви?

— Да — баща му.

— Имало ли е някакви спорове между вас и бащата на съпруга ви относно детето?

Хелън Бартслър сви устни.

— Мистър Джейсън Бартслър, дядото на момчето беше особено зле настроен към мен от първия ден на женитбата ми. Смяташе ме за авантюристка, която се е оженила за сина му заради парите. Той направи всичко възможно да разруши брака ни.

— Всичко това има ли връзка с делото? — Съдията стрелна укорително Дръм и после се взря замислено в Мейсън.



— Има, ще дойда до нея — заяви Дръм.

— Моля ви, направете това веднага, за да разбера защо смятате, че тези показания имат отношение към делото.

— Знаете ли къде е работила обвиняемата през последните три-четири седмици преди двайсет и шести, датата на убийството? — обърна се прокурорът към свидетелката.

— При мистър Джейсън Бартслър — отвърна тя ясно и високо.

— Благодаря — приключи Дръм. — Защитата може да продължи разпита.

Мейсън кимна и поде нехайно:

— Мисис Бартслър, вие, разбира се, знаете за цистерната за дъждовна вода при къщата на булевард Сан Фелипе?

— Естествено.

— Редовно ли я използвате?

— Да. Като източник на мека вода за пране и за миене на коса.

— Знаете ли колко литра вода побира тази цистерна?

— Не, сър. Не знам.

— Известно ли ви е дали водата в нея е била пред свършване на двайсет и шести вечерта?

— Не, нямам представа.

— Не сте направили никакъв опит да проверите колко вода е останала вътре?

— Абсолютно никакъв. Просто използвам дъждовната вода, когато ми потрябва, и знам само, че цистерната не беше празна.

— На двайсет и шести вечерта, когато видяхте, че се заоблачава и вероятно ще завали, вие отворихте крана, за да изтече водата от миналия дъждовен сезон, нали?

— Това е некомпетентен, несъществен и необоснован въпрос, който няма никаква връзка с делото — намеси се Дръм.

— Не смятам, че е несъществен и необоснован — постанови съдията Уинтърс, — само че не е своевременно зададен.

— Наистина не виждам как е възможно това да има отношение към делото — възрази Дръм.

— Не бих искал да гадая линията, която ще поеме защитата — подчерта съдията Уинтърс, — но ако се съди по вече дадените показания и снимките, приети като доказателствен материал, най-вероятно обвинението ще твърди, че убийството е било извършено доста време след началото на дъжда, когато земята вече се е разкаляла.

— Точно така — потвърди Дръм.

— Следователно — продължи съдията Уинтърс, — ако се окаже, че преди началото на дъжда цистерната е била изпразнена и водата се е оттекла в падинката в задния двор, където е бил открит трупът, този факт няма да е без значение за косвените доказателства, които показват кога е било извършено убийството.

— И все пак няма основателен повод за този въпрос.

— Прав сте, по този пункт подкрепям възражението ви — постанови съдията Уинтърс. — Защитата ще трябва сама да го обоснове.

— Добре — усмихна се Мейсън, — ще потърся друг подход. Мисис Бартслър, както заявихте в отговор на прокурора, вие сте излезли от къщи към шест часа, нали?

— Малко след шест.

— И сте се върнали чак след полунощ?

— Точно така. Върна ме полицията. Някой се беше постарал да повреди колата ми и да уведоми полицията къде да ме намерят.

— Имахте ли нещо против полицията? — запита Мейсън. — Не вярвам да сте се крили от нея.

— Предпочитам да се придвижвам без чужда помощ.

— Значи не сте се приближали вкъщи или в близката околност от шест часа вечерта до късно след полунощ?

— Точно така.

— Не сте се приближавали до фасадата на къщата?

— Не.

— Кога за последен път бяхте близо до нея?

— Когато излизах, малко след шест.

— Кога за последен път ходихте в задния двор?

— Не знам, по някое време следобед.

— Приближавахте ли се до крана на цистерната този следобед?

— Имам същите възражения — отново се обади Дръм. —

Разпитът не се провежда правилно.

— Ако ми позволи уважаемият съд — рече Мейсън, — обвинението попита свидетелката кога е излязла от дома си, което ми дава право да оспоря нейния отговор чрез щателен разпит относно отделните части на къщата.

Съдията Уинтърс се усмихна.

— Възражението се отхвърля.

— Кога за последен път бяхте при крана на цистерната?

— При крана ли?

— Да.

— Имате предвид крана, от който изтича водата?

— Да.

— От дни не съм ходила там. Тоест не съм го пипала, ако това имате предвид.

— А детето Робърт, относно което дадохте показания, е ваш син от починалия възрастна Робърт Бартслър — момче, родено четири месеца след предполагаемата смърт на съпруга ви, нали?

— Да.

— Уведомявали ли сте Джейсън Бартслър, че има внук?

— Възраждам. Въпросът е некомпетентен и неуместен и разпитът не се води правилно.

— Подкрепям възражението — постанови съдията Уинтърс. — Въпросът явно се отнася до някакъв разговор, който трябва да се е състоял преди три години.

— Не, господин съдия — поясни Мейсън, — въпросът ми е дали тя изобщо някога е съобщила на свекъра си за раждането на детето.

По лицето на съдията Уинтърс се изписа изненада.

— Да не би да се съмнявате... Добре, възражението се отхвърля.

Хелън Бартслър отвърна ясно и спокойно:

— Не, не съм. Този себичен тиранин, безсърдечен баща не обичаше нито сина си, нито мен и никога не ме е признавал за член от семейството. Смятам, че раждането на сина ми не е негова работа.

Съдията Уинтърс се наведе напред, недоумявайки.

— Искате да кажете, че този човек изобщо не е разбрал, че има внук?

— Никога не съм му казвала — заяви Хелън студено.

Съдията Уинтърс поклати глава.

— Продължете — кимна той към Мейсън, но погледът му остана прикован върху свидетелката.

— А след отвличането на сина ви свързахте ли се с Джейсън Бартслър? — продължи разпита Мейсън.

— Не.

— И нямахте основание да мислите, че онази вечер Милдред Данвил ще дойде в дома ви на булевард Сан Фелипе?

— Не, нямах. Очаквах я в дома на Ела Броктън на Олив Крест Драйв две хиляди триста и дванайсет.

— Благодаря ви — завърши Мейсън, — това е всичко.

Съдията Уинтърс се наведе напред.

— Съдът има няколко въпроса. Мисис Бартслър, правилно ли разбирам, че поради вашата убеденост в нежеланието на мистър Бартслър да ви приеме в семейството сте решили да му отмъстите, като скриете от него раждането на сина си?

— Не, господин съдия, не съм го крила. Просто не го уведомих. Актът за раждането на детето беше своевременно и надлежно зарегистриран.

— Ала така и не сте му съобщили?

— Не.

— За да си отмъстите за отношението му към вас?

— Не. Направих го в интерес на сина си. Дядо му е жесток човек. Той се гордее с факта, че е циник. Безсърдечен е и се подиграва на всичко. Нежността му е чужда. Винаги търси някакви задни помисли. Не исках синът на Робърт да се повлияе от неговите критерии и да преценява баща си според тях. Не исках да познава дядо си — заради доброто на момчето.

— И това беше единствената причина?

— Да, господин съдия. Съдията Уинтърс въздъхна.

— Добре — заяви той, но гласът му издаваше, че никак не е убеден. — Обвинението да призове следващия свидетел.

Дръм продължи с разпита на обичайните свидетели — експертът по балистика даде показания за анализа, направен на куршумите, изстреляни от пистолета, приет вече като доказателство, и за сравнението, направено под микроскоп между експерименталните куршуми и смъртоносния куршум, изваден от мозъка на Милдред Данвил. Характеристиките им съвпадали напълно — доказателство, че смъртоносният куршум е изстрелян от същия пистолет.

Друг експерт зае свидетелското място и даде по-казания, че е огледал пистолета, и показа увеличени снимки на намерените върху оръжието отпечатъци от пръсти.

— Всички те — заяви той — са били оставени от едно и също лице.

Сравнявайки ги със снимки на отпечатъците от пръстите на обвиняемата, той доказа с отегчителни подробности съпадението им.

— Открих върху пистолета — обясни той — не по-малко от седем различни отпечатъка, всеки от които имаше такива прилики с тези на обвиняемата, че можем без всякакво съмнение да заявим, че

са оставени от нея. А що се отнася до няколкото размазани отпечатъка върху пистолета, макар при тях да няма гаранции за разпознаване докрай, съществуват достатъчно сходни елементи, за да е твърде вероятно и те да са от обвиняемата, а и липсват данни да са от друго лице. С други думи, всички разпознаваеми отпечатъци върху пистолета са били оставени от подсъдимата, а за останалите няма основания да се твърди, че са от друго лице.

Тези показания явно направиха силно впечатление на съдията Уинтърс и той прекара дългия следобед в разглеждане на скучните доказателства, като проверяваше различните отпечатъци и сам сравняваше сходните елементи.

В четири и трийсет делото беше отложено за следващата сутрин. Мейсън и Дела Стрийт се върнаха в кантората:

— Виждаш ли какво става, Дела! Прекрасно знаем, че Хелън Бартслър лъже. Тя положително е отворила крана на цистерната за дъждовна вода. Няма как обаче да докажем, че лъже, особено като имаме предвид вид, че от снимките не личи дали кранът е бил отворен и дали водата е изтичала, или не. Можех да я накарам неволно да се издаде, ако съдията Уинтърс не беше предугадил какво се стремя да докажа и каква е целта на въпроса ми. Това й подейства като предупреждение, след което тя за нищо на света не би признала, че е отворила крана.

— Мислиш ли, че тя е извършила убийството — попита Дела Стрийт.

— Трудно е да се прецени. Знаем, че не казва истината. Лъже за телефонния си разговор с Милдред Данвил, лъже, че не е знаела за уговореното посещение на Милдред в десет, може би лъже и за часа, в който е излязла от къщи. Твърде вероятно е да лъже и за крана на цистерната, за да подкрепи останалите си лъжи.

— Защо хората лъжат така? — запита Дела Стрийт с негодувание.

— За да спасят кожата си. Правят го изключително често, когато е извършено убийство. Вземи например Хелън Бартслър. Може би тя няма нищо общо с убийството, но е знаела, че Милдред Данвил трябва да дойде в десет часа. Приблизително по това време се е прибрала вкъщи, намерила е трупа на Милдред, проснат по очи в калта, и е решила, че е най-добре да се измъкне и да си създаде алиби. И в разговора й по телефона с Милдред, когато са се уговарили за срещата, е имало нещо, което тя крие. Ето защо е отишла при

приятелката си Ела Броктън, за да си осигури алиби. Съществува слаба надежда да оборим това алиби, ако успеем да хванем Ела Броктън натясно. Но вероятността е само едно на сто. А от друга страна пък, как лейтенант Траг е узнал за трупа? Вероятно от анонимно телефонно обаждане — но кой се е обадил? И защо? И каква е причината Милдред Данвил да се привърже толкова силно към сина на Хелън? Налага се да открием какво и защо се е случило и нямаме други средства освен детективското издирване и логическото разсъждение. Иначе ще продължаваме да си задаваме безцелни въпроси и да се лутаме безпомощно в мрака на задънени улици.

— Вярно — рече Дела Стрийт, — но как ще установи какво наистина се е случило?

— На първо място — заяви Мейсън — трябва да изясним защо колата на Милдред Данвил е била паркирана толкова дълго точно на онова място и да разберем защо разказът на Даяна за това как са й насинили окото е имал такъв ефект върху Милдред. Как мислиш, защо едно насинено око е причинило толкова вълнения?

— Сигурно защото Карл е бил в стаята на Даяна и е тършувал из нея — предположи Дела. — Това трябва да е главното... Там се е намирало нещо, заради което тя толкова се е разтревожила. Но какво?

— Откъде да знам.

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Довечера ще се опитаме да вземем дневника.

— Шефе, не си играй с огъня.

— Зная, Дела, но трябва. Сега разбирам какво чувства лекарят, който седи край леглото на пациента и е безсилен да го спаси. В края на краищата, Дела, адвокатът е един вид лекар, който се бори за справедливост. По дяволите! Само ако можех да установя какво се е случило на двайсет и шести обема, щях да успея да намеря някакво слабо място в доказателствата на обвинението или да се установи, че клиентката ми е виновна.

— Шефе, не можеш ли да направиш нещо с алибито на Хелън Бартслър? Ако Хелън е знаела, че Милдред е мъртва... Защо е ходила до апартамента ѝ?

— Вероятно за да види Даяна, но тогава би била... Чакай малко! — намръщи се Мейсън. — Сещам се за една причина.

— Каква?

— Да пусне писмото за Даяна в пощенската кутия.

— Разбира се! — възкликна Дела. — Възможно е да е отишла

единствено заради писмото. Но защо?

— Искала е Даяна да го получи. Само че откъде го е взела и как? Дали Милдред ѝ го е дала?... Чакай малко. Писмото сигурно е било написано по някое време следобеда преди разговора иа Милдред с Даяна и все пак именно Хелън трябва да го е пустила в пощенската кутия. Защо е било толкова важно да бъде намерено там? Дявол да го вземе! Не можем да си позволим повече да се лутаме. Просто се налага да си изясним всичко до утре сутринта. Да проумеем от какво са продиктувани различните действия, да възстановим случилото се. Да вървим при Пол Дрейк, Дела, и да го накараме да се залови за работа.

15

Когато Мейсън и Дела Стрийт влязоха в кантората на Пол Дрейк, той вдигна поглед от бележките, над които работеше.

— Здравей, Пери. Как върви делото?

— Върви, ама срещу нас.

— Имам най-различни новини за теб.

— Казвай.

— Мисис Джери Крейсън е съседка на Ела Броктън и живее на Олив Крест Драйв две хиляди триста и девет — точно срещу къщата на Ела Броктън. Съседката си вре носа навсякъде и устата ѝ хлопа като ханджийска порта, но иначе е умна и наблюдателна и не се стряска лесно.

— Какво знае? — попита Мейсън.

— Явно твърде много, Пери. След изчезването на детето се е заела да наблюдава какво става отсреща. На двайсет и шести вечерта в къщата било тъмно и със сигурност до девет часа там е нямало никой. Около девет, в най-големия дъжд, Ела Броктън се прибрала с такси и била сама до около единайсет и петнайсет, когато Хелън Бартслър пристигнала, паркирала колата и влязла. Почти веднага друга кола спряла наблизо, някакъв мъж слязъл от нея и отворил капака на автомобила на мисис Бартслър.

— Твоят детектив, нали? — обади се Мейсън.

— Аха, взимал е палеца на разпределителя, за да се обади по телефона и да получи нареждания.

— Най-сетне щастието ни се усмихва — разцъфна доволен

адвокатът.

— Само че тези факти не стават за съда.

— Защо?

— Между мисис Крейсън и Ела Броктън съществува стара вражда. Ела Броктън се оплакала в полицията от семейство Крейсън, че ѝ влизат в двора, и се стигнало до арест. Обвинила мисис Крейсън, че ѝ отровила котката, и навярно са се намерили някакви косвени доказателства. Типична съседска вражда. И още нещо, Пери, ще ми бъде страшно неприятно, ако в съда стане ясно, че мой агент е развалил колата, за да може да докладва по телефона. Направил го е, защото не е имал друг изход. Надавал се е, след като се обади, ако жената е все още в къщата, да постави палеца на място, все едно нищо не е било. Ако пък я свари да се опитва да запали колата, да се притече на помощ като добър съсед, случайно паркирал наблизко, да порови из автомобила и да върне частта, докато уж преглежда електрическата система.

— И все пак това е щастлив обрат — повтори Мейсън — Досега всичко беше срещу нас. По целия пистолет има отпечатьци от пръстите на Даяна. Това, което ме вбесява, е, че не мога да проумея причините, криещи се зад различните постъпки. Защо фактът, че Карл Фреч е бил в стаята на Даяна Риджис и я е ударил по окото, толкова е развълнувал Милдред.

— Сигурно си на погрешна следа — предположи Дрейк.

— Не може да бъде, Пол. Когато чула разказа на Даяна за приключенията ѝ, отначало Милдред го възприела нормално. Но след като премислила в продължение на четири-пет минути, очевидно се развълнувала, уговорила срещата за десет часа и се обадила отново на Даяна. Карл Фреч и насиненото око на Даяна имат някакво скрито значение. Други новини, Пол? Научи ли името на боклукчията?

— Договорът за събиране на боклука е притежание на жена, дяволски умна жена, която...

— Тя не ми върши работа — прекъсна го Мейсън. Не ми трябва, щом е умна. Кой всъщност събира боклука?

— Събира го един мъж на име Ник Модена. Има алчен поглед.

— Точно той ме интересува. Къде да го намеря?

— Върви в кантората си и ще ти го намеря до половин час. В момента е на работа.

— Добре. Нещо друго?

— Една русокоса красавица от моята агенция се е запознала с



Карл Фреч.

— Определил ли й е среща?

— Още не. Дай му малко време.

— На него не му трябва време.

— Тя е добър детектив.

— Може ли да се защитава?

— Навсякъде и по всяко време — засмя се Дела.

— Силна ли е?

— Тежи около шейсет килограма и изглежда толкова скромна, като че ли е расла в саксия, а знае твърде много неща.

— А ако играта загрубее?

— Била е шампионка по бокс и е участвала в показни мачове с мъж за спаринг партньор. Добра е. Иска да знае докъде трябва да позволи на Карл да стигне в случай, че й определи среща.

— Е — рече Мейсън безпристрастно, — не й плащаме само за да излезе и да се държи срамежливо. От друга страна, не бих искал да я карам да го остави да прекали. Нейната задача е да събере информация. Кажи й да се постарее да разбере колкото се може повече, но най-добре сама да прецени.

— Много добър агент е — похвали я Дрейк, — неведнъж съм я използвал. Доста неща е готова да изтърпи, за да измъкне сведения, и обикновено успява.

— Добре. Ето какво ме интересува относно Карл Фреч: какво му е казала полицията, какво е отвърнал той и после какво са обяснили на Джейсън. Всичко още е прясно в съзнанието на младежа и той би трябвало да се разприказва.

— Сигурно ще се разприказва. Той е странен тип.

— Нещо друго?

— Изглежда, че Хелън Бартслър се е сдобрила с дядото. Двамата се заговориха веднага щом съдът се оттегли, и все още си приказват.

— Аха — отбеляза Мейсън, — това би могло да означава нещо. Кой пръв е подал ръка, знаеш ли?

— Джейсън разчупи леда. В началото тя се държеше резервирано, после той й каза нещо и тя започна да се държи малко по-дружелюбно.

— Е, всичко това ще ни помогне, Пол. Разбира се, то не обяснява отпечатъците от пръстите върху пистолета, както и някои други обстоятелства, но може би цялата картина ще започне да се изяснява. Повикай ме, като откриеш боклукчията.

— Следят го. Моят агент ми се обажда всеки път щом камионът за смет спре за по-дълго и той успее да намери телефон.

— Добре, следващия път, когато ти позвъни, разбери къде е. Ще отида да си поговоря с този Модена.

— Ще ти се обадя. Би трябвало... Телефонът извъня.

— Почакай, може да е той.

— Ало — обади се Дрейк, кимна към Пери Мейсън и отново заговори в слушалката. — Къде си, Джим?

После послуша, отбеляза си нещо на лист хартия и продължи:

— Добре, Мейсън иска да се свърже с него. На Уошингтън ли? Аха, аха... Тръгнал е към апартамента, където... разбирам. Добре. Чудесно, Мейсън ще бъде там след малко. — Дрейк закри слушалката с Длан. — Джим Мелроуз се обажда. Искаш ли да продължи да следи Модена, след като ти се свържеш с него?

— Не, повече няма да ми е необходим — отвърна Мейсън.

Дрейк каза на детектива:

— Джим, щом се появи Мейсън, можеш да си вървиш. Мейсън ще дойде на Уошингтън. Ти ще бъдеш непосредствено зад камиона, нали? Добре. Довиждане.

Дрейк затвори телефона и се обърна към адвоката:

— Ще го намериш на Уошингтън. Джим ще го следва.

Мейсън вдигна ръка в знак на одобрение.

— Добра работа свърши, Пол. Тръгваме. Искаш ли да дойдеш, Дела?

— Разбира се.

— Тогава побързай.

Те се втурнаха по коридора към асансьора, слязоха долу, изтичаха до паркинга и бързо се качиха на колата на Мейсън.

— Не е ли ужасно рисковано? — попита Дела Стрийт.

— Кое?

— Това, което правиш сега.

— Аха — съгласи се Мейсън, като умело провираше ше колата през движението. — Винаги има риск когато човек се залови за работа.

— Ами ако сержант Холкъм вземе дневника?

— Това — призна Мейсън — би било твърде лошо.

— А ако ти го вземеш и сержант Холкъм разбере?

— А това би било твърде добре — засмя се Мейсън.

— Не разбирам.

— И сержантът няма да разбере. Дела Стрийт въздъхна и се отказа да пита повече.

— Добре — усмихна се тя, — печелиш както винаги. Хайде, давай.

Те излязоха бързо от Уошингтън и бяха на по-малко от три преки от Корнайз, когато видяха камиона за смет да спира на една малка уличка. Детективът на Дрейк, който се движеше след него, забеляза Мейсън и Дела Стрийт и със знак им пожела успех. Мейсън му кимна и той си тръгна.

Адвокатът зави в уличката, паркира точно зад камиона и беше вече вън от колата, когато един нисък мургав мъж с топли кафяви очи, гъсти черни вежди и тъмна четинеста брада слезе от камиона. Униформата на боклукчията, първоначално бяла, беше посивяла от пране и осеяна с петна.

— Ти ли си Ник Модена? — попита Мейсън. Топлите кафяви очи се вдигнаха към него и го стрелнаха подозрително.

— За какво ти е Ник Модена?

— За една работа.

— Да не е някаква шмекерия?

— Нещо добре платено.

— Ти кой си?

— Казвам се Серж.

— Добре, Серж. Кво искаш?

— Да спечелиш петдесет долара — усмихна се Мейсън.

— Аз да спечеля петдесет долара? — почти извика Модена.

— Да, ти.

— За кво? Къв е номерът?

— Няма номер.

— Кво ще правя?

— Ще събереш боклука.

— Колко пъти?

— Веднъж.

— Къде?

— На тази улица.

— Кога?

— Веднага.

Модена погледна към Мейсън и после към Дела Стрийт.

— Петдесет долара, Серж, така ли?

— Точно така.

— Кво да направя?

— Знаеш ли жилищната сграда Палм Виста? — побита Мейсън.

— Разбира се. Нали събирам боклука.

— Как го събираш?

— Слагам го в кофа, обръщам я, изпразвам я и я връщам обратно.

— Не, питам те: във всеки апартамент поотделно ли ходиш?

— Да не съм луд?! Разбира се, че не.

— Как изхвърлят боклука от апартаментите?

— Отде да знам? Може би го изнасят отпред и портиерът го изхвърля в голяма кофа. Аз взимам голямата кофа.

— Този път ще бъде по-различно. Ще отидеш до апартамента на втория етаж. Ще почукаш на вратата. Когато ти отворят, ще кажеш, че си дошъл за боклука, и ще ти го дадат. Ще слезеш долу при колата, ще го изхвърлиш и това е всичко.

— Всичко?

— Да, всичко.

— И ще получа петдесет долара?

— Ако донесеш боклука, ще получиш петдесет долара.

— Ами ако не го донеса?

— Тогава няма да получиш нищо.

— Кой ще ми отвори?

— Мой служител — заяви Мейсън небрежно. — Тоест един, на когото плащам част от заплатата. Предполага се, че той работи за мен, както и за някои други.

— Що не му кажеш сам?

— Искам ти да спечелиш петдесет долара.

Модена поклати глава, премигна, премести поглед от Мейсън към Дела Стрийт и после пак към Мейсън.

— Нещо не е в ред.

— Петдесет долара — повтори Мейсън, отвори портфейла си и извади пет банкноти по десет долара. — Веднага щом пристигнеш с боклука.

Модена сви рамене и разпери ръце, като че ли се предава.

— Че кво ни пречи?

— Нищо — рече Мейсън и се върна обратно в колата.

Модена се качи на шофьорското място в камиона за смет. И двете коли излязоха на заден ход от уличката. Мейсън последва буботещия камион до жилищната сграда Палм Виста.

— Как мислиш, какъв е шансът ни? — попита Дела Стрийт.

— Доста по-голям от този на противника — отвърна Мейсън. —

В края на краищата храната сигурно вече се е вмирисала, а и Модена е съвсем автентичен. В случай че полицаят реши да погледне през прозореца, ще види камиона за смет на улицата. Ако не им е известно как обикновено събират боклука, и през ум няма да му мине, че има нещо нередно.

— Ако не успеем — разтревожи се Дела Стрийт, — ще разберат къде е дневникът.

— Може би да — може би не.

— Е — засмя се секретарката, — ако не друго, то не може да се отрече, че Ник Модена е доста хладнокръвен.

Ниският набит мъж слезе от камиона за смет, тръгна по уличката към задната врата, отвори я и изчезна в сградата. Вървеше нито много бързо, нито много бавно, с обичайната ритмична походка на човек, който има работа и гледа с известно, но не и прекалено нетърпение да я свърши по-скоро.

Дела Стрийт се втренчи в часовника си и взе да брои секундите. Мейсън не откъсваше очи от камиона.

— Боже мой, шефе! Минаха три минути и десет секунди — вълнуваше се Дела. — Нещо лошо се е случило.

Мейсън само поклати глава и продължи да съзерцава камиона.

— Четири минути! — съобщи Дела. Мейсън мълчеше.

— Пет минути! — В гласа на Дела се долови нотка на паника.

— Ще му трябва известно време да отиде до горе и да се върне — успокои я Мейсън.

— Пет минути и трийсет секунди... Ох...

Модена излезе от сградата, крачейки безгрижно и поклащайки кофата за боклук.

Мейсън запали мотора и се приближи до него.

— Това ли искаш? — попита Модена скептично.

Мейсън извади петдесет долара.

— Искам ей това парче хляб.

— Господи! — възкликна Модена, грабна петдесетте долара и се загледа в Мейсън, който извади парчето стар хляб от кофата за боклук.

— Имаше ли някакви трудности? — запита адвокатът.

— Трудности? Не. Човекът отвори вратата. Казах му, че съм дошъл за боклука. Той попита кой ме праща. Казах му — Серж. Той

рече: — Добре. По дяволите!

Дела Стрийт зяпна от ужас.

— Погледни към прозореца, шефе!

— Забеляза ли ни?

— Да.

Изведнъж един прозорец на втория етаж се отвори. Някакъв полицай подаде глава навън.

— Хей — извика той, — какво става там долу?

Мейсън весело му махна с ръка.

— Хей, вие! Какво, по дяволите, правите? — изкрещя полицаят.

— Събираме боклука — отвърна Мейсън весело и хвърли изсъхналия хляб на задната седалка и отвори предната врата.

— Скачай вътре, Дела.

Развявайки поли, Дела пъргаво се мушна в колата. Полицаят в апартамента на Даяна Риджис се надвеси застрашително от прозореца. Лицето му беше потъмняло от гняв.

— Хей, вие — ревна той. — Елате тук с това или... Мейсън включи на скорост и натисна педала на газта. Мощната кола тутакси набра инерция и профуча надолу по улицата. Адвокатът се обърна към Дела Стрийт и се засмя:

— Така е вече много по-добре.

— Искаш да кажеш по-зле.

— Защо?

— Полицаят те позна. Взе и номера на колата. Ще накара Модена да се качи горе и той ще каже, че си му платил да...

— Събере боклука — прекъсна я Мейсън.

— Но ти се представи за сержант. Полицаят в апартамента помисли, че...

— Не. Представих се като Серж.

— Но това не е истинското ти име.

— Точно така. Човек има право да използва псевдоним винаги когато пожелае, стига да не се представя за някой друг.

— Но ти си взел веществено доказателство.

— Получих парче изхвърлен хляб. Дела Стрийт въздъхна примирено.

— Котка по гръб не пада! Ясно, че и този път ще се измъкнеш безнаказано, макар че надмина себе си по нахалство.

— Тъкмо това ми е най-приятно — че всичко е неприкрито и явно. Вземи хляба, Дела, и виж дали дневникът е още там.

Дела се пресегна към задната седалка, взе хляба, измъкна средата, която беше поставила, и извади покрития с меки кожени корици дневник, навит на стегнат цилиндър.

— Провървя ни, Дела — усмихна се Мейсън.

— Засега — отбеляза тя.

— Това е достатъчно. Не можеш да искаш от съдбата повече от един шанс. Останалото трябва да направиш сам.

— Ами ако сержант Холкъм прибегне отново до насилие?

— Нека. Само че то няма да му помогне.

— Защо?

— Защото ще стоим далеч от кантората — обясни Мейсън. — Ще потърсим някое сигурно място и ще прочетем този дневник страница по страница. След това ще го сложим в плик и ще го изпратим по пощата на твоя адрес. И докато Холкъм открие къде е дневникът, всичко ще е приключило.

— Това ще бъде ужасен шамар за сержант Холкъм!

— Недей, Дела, че ще ревна от жал! — засмя се Мейсън.

16

Мейсън и Дела Стрийт се настаниха в две съседни кресла във фойето на един от малките крайградски хотели и обясниха на администратора, че очакват свой приятел.

Адвокатът извади от джоба си подвързания в кожа дневник, разтвори го върху дръжките на креслата вдясно и двамата с Дела се зачетеха в историята на едно вече мъртво момиче.

Дневникът започваше преди около пет години с едно романтично увлечение, което очевидно беше обагрило представите на авторката за живота с розовия блясък на оптимизма. Записките бяха правени през ден-два и бяха пълни с любовни излияния.

Мейсън бързо прехвърли тази част, макар че Дела, чийто поглед се спираше тук-таме на някое изречение, невинаги охотно се съгласяваше да се обърне страницата.

После идваха дни на съмнение и най-накрая на Разочарование. Събитията от цяла седмица и дори от десет дни се описваха наведнъж в по два-три реда: дни на опасения, на страдания, на тревога.

После се появяваше Хелън Бартслър и един подробен разказ за странната, граничеща с невероятното връзка, възникнала между двете

жени.

Едната — Хелън Бартслър — беше вдовица, загубила любимия си съпруг и отблъсната от свекър си, озлобен циник, смятащ снаха си за авантюристка, подмамила сина му. Другата — Милдред Данвил — беше измамена в любовта жена, на която предстоеше да стане майка.

Хелън изразила възмущението си от странните закони на обществото. Ако детето било нейно, то можело гордо да вдигне глава като потомък на герой. Като дете на Милдред Данвил щяло да бъде белязано завинаги.

На двете жени не им трябвало много, за да стигнат до решението да разменят ролите си. Те били еднакви по възраст, ръст и тегло и много си приличали. Достатъчно било при консултацията с един известен лекар Милдред да се представи като мисис Робърт Бартслър и да покаже брачното свидетелство. По-късно лекарят без колебание подписал акта за раждане и оформил документите на детето като син на покойния Робърт Бартслър и Хелън Честър Бартслър.

Отначало Милдред възнамерявала да даде детето за осиновяване, но след като се представила под чуждо име, нямало защо да бърза и малките ръчички се вкопчили здраво в сърцата на тези две самотни, разочаровани жени. Те отлагали въпроса с осиновяването, докато и двете разбрали, че никога няма да могат да предприемат такава стъпка.

По-късно между приятелките се появили търкания и дошъл краят на близостта им, породена от нещастieto. Всяка от тях заживяла свой собствен живот и Милдред Данвил започнала да вижда Хелън Бартслър в нова светлина.

Наблюденията, отразени в дневника, постоянно охладняваха и накрая разочарованата Милдред Данвил даваше окончателната си точна преценка за Хелън Бартслър — студена, пресметлива, себелюбива, отмъстителна жена, чиято първоначална щедрост се бе оказала част от зловещия ѝ план да „си разчисти сметките“ с омразния свекър — Джейсън Бартслър.

Вече не само Дела, но и Мейсън четеше с интерес.

Изглежда, че Милдред Данвил бе имала някаква житейска философия, изградена с цената на големи мъки, тъй като животът не ѝ бе дал друга възможност, но все пак тази изстрадана философия ѝ бе дошла на помощ, когато Хелън Бартслър скрила детето ѝ, отказвайки да сподели плановете си за него.

Милдред отишла при адвокат и той я уверил, че няма никакви



законни права. Прочитайки тези редове, Мейсън промърмори:

— Очевидно не ѝ е повярвал, помислил е, че си измисля.

— Е, не можеш да го обвиниш — отвърна Дела. — Милдред съзнателно е предоставила на Хелън Бартслър правото на притежание — ако този термин може да се употреби за дете. Не е ли трагично, шефе? Помисли си за тази майка, която, след като е преживяла толкова, изведнъж разбира, че не може да вижда рожбата си.

Мейсън кимна.

— Хайде да погледнем последните записки. Те биха могли да хвърлят известна светлина върху случилото се.

— О, шефе, нека да не прескачаме средата. Нека...

Мейсън бързо прелисти страниците и поклати глава.

— Не знам кога сержант Холкъм ще започне контраатаката си. Да се опитаме да разберем каквото можем за събитията, довели до убийството.

— Шефе, струва ми се, че не бива да пропускаме да разберем как се е запознала с Даяна и... каква е тайната в живота на Даяна.

— Вярно — съгласи се Мейсън. — Дай да видим. Това е станало преди около две години, нали?

Адвокатът прехвърли набързо страниците и посочи:

— Ето.

В дневника се разказваше за срещата с Даяна и се обрисуваше тогавашния ѝ вид — измъчена, тревожна, бягаща от нещо, което не може да забрави. Споменаваше се истинското ѝ име и се загатваше за убийството на съпруг.

— Боже мой! — възкликна Мейсън. — Спомням си този случай! За известно време съпругата беше под подозрение. Не я арестуваха, но десетки пъти я викаха в полицията на разпит. Случаят беше в Сан Франциско и досега остана нерешен. Значи ето какво е заплашвало Даяна. С тези факти Холкъм направо би я разпънал на кръст.

Мейсън отново се върна към дневника и зачете как Даяна потърсила при старата си приятелка Милдред Данвил убежище от любопитните погледи на хората в стремежа си да забрави преживяното си и на свой ред да бъде забравена. Милдред ѝ предложила да заживее под ново име и в нова среда. По това време Милдред била радиоактриса. Убедена, че с хубавия си глас Даяна също ще може да си изкарва прехраната по този начин, тя я представила в студиото и ѝ помогнала да получи някои малки роли.

— Е — въздъхна Мейсън, — ето го тук черно на бяло. Само да

му падне, сержант Холкъм веднага ще го предаде на вестниците и с Даяна е свършено.

— Нима могат да използват стария случай като доказателство?  
— Заинтересува се Дела.

— Няма да е необходимо. Вестникарската кампания ще унищожи момичето още преди да стигне до съдебните заседатели.

— Какво ще правиш? — разтревожи се Дела Стрийт.

— Ще се опитам да разбера защо насиненото око на Даяна е довело до убийството на Милдред — заяви Мейсън.

— Мислиш ли, че е така?

— Изглежда, има някаква определена връзка.

Мейсън разлисти страниците и се намръщи разочаровано.

Последната записка, от двайсет и четвърти, бе твърде кратка: „Казват, че влезият във владение е по-силен от закона, и аз ще се възползвам от това.“

Дела Стрийт погледна към Мейсън. В куфарчето му имаше дебел кафяв плик. Той го извади, написа отгоре домашния адрес на Дела Стрийт, залепи марки, пусна го в пощенската кутия пред хотела и си отдъхна.

— Готово.

— А сега какво? — попита Дела Стрийт. Мейсън се засмя.

— Отиваме направо в кантората, да не би да потрябваме на сержант Холкъм. Много по-добре е да приключим с това сега, отколкото да чакаме до среднощ проклетият глупак да ни измъкне от леглата, защото имал заповед.

— Дойде моментът да поиграем по гайдата му, така ли?

— Сега ние ще свирим, а сержант Холкъм ще играе по нашата гайда — ухили се Мейсън.

Двамата се качиха в колата и адвокатът бавно подкара към кантората си.

— По дяволите, Дела, трябва да има някаква причина, нещо...  
О, господи!

— Внимавай! — изпищя Дела.

Мейсън рязко завъртя волана, избягна идващата насрещна кола, отби към тротоара и изключи мотора. Дела Стрийт го погледна тревожно.

— Заспа ли, какво ти стана?

— Боже мой, Дела! Открих отговора.

— Отговора на какво?

— На цялата тази проклета история, а трябваше да го разбере много по-рано. През цялото време е бил пред очите ни.

— Какво искаш да кажеш? — недоумяваше Дела.

— Ами, разбира се, Дела, спомни си разказа на Даяна за насиненото ѝ око — заобяснява Мейсън. — Тя сигурно е повторила на Милдред по телефона съвсем същото...

Наблизо се чу предупредително ръмжене на сирена, която все още не беше набрала достатъчно мощ, за да завие пронизително, и накара Мейсън да вдигне поглед.

Две полицейски коли ги обградиха — отпред и отзад.

— Ох — въздъхна Дела.

Зад тях стоеше обикновена радиопатрулна кола, но пътят им отпред бе препречен от специална полицейска кола. Пръв от нея се втурна в атака сержант Холкъм, последван от лейтенант Траг.

Мейсън извади табакерата от джоба си и я поднесе към Дела.

— Искаш ли?

Адвокатът палеше цигарата на секретарката си, когато разяреното лице на сержант Холкъм се появи в Рамката на прозореца.

— Какво, по дяволите, си позволяваш? — изрева той Войнствено.

— Паля цигара — отговори Мейсън.

— Тръгвайте с мен в Управлението.

— Имаш ли заповед?

— Не ми трябва.

— Защо?

— Ти извърши углавно престъпление.

— Престъпление? — Мейсън повдигна вежди учудено.

— Кражба.

— Стига глупости, сержанте — възрази Мейсън. — Трябва да си по-внимателен. Дори в полицейската ти книжка с инструкции пише да се държиш по-добре.

— Кражба с взлом — продължи сержант Холкъм. — И не си въобразявай, че не мога да го докажа. Хванахме оня боклукчия. Каза ни как си го подкупил за петдесет долара да секачи горе и да измами човека от охраната да ти даде боклука. Предполагам, че това, което си търсил, е било в парчето хляб.

— И това се нарича кражба с взлом? — разсмя се Мейсън.

— Кражба чрез измама.

— Но нали вашият човек е дал на боклукчията парчето хляб?

— Е, тогава е незаконно присвояване.

— Не — заяви Мейсън, — точно обратното. Има закон за изоставена собственост, която е съвсем различна от собствеността, оставена на съхранение. Парчето хляб е било изхвърлено и доброволно дадено. Но ти, сержанте, забравяш, че аз представлявам Даяна Риджис и че тя ще подаде молба писмото на Милдред Данвил да бъде официално признато за нейно последно завещание. Ще поиска също така да бъде определена за изпълнителка на завещанието. При тези обстоятелства и като имаме предвид факта, че Даяна е единствената наследница според завещанието на Милдред Данвил, аз не само имам право, но съм и задължен да взема някои нейни лични вещи.

— Е, няма да спорим за формалности — не се предаде Холкъм.  
— Вече си навлече белята и...

— Разбира се — намеси се лейтенант Траг спокойно, — щом Мейсън застава на позицията, че е взел парчето хляб на съхранение като част от имуществото, ние ще прегледаме дневника, сержанте, и ако се окаже, че са укрили доказателство, тогава...

— Какво доказателство? — прекъсна го Мейсън.

— Не знам.

— По-добре първо разбери, лейтенанте.

— Не прекалявай, Мейсън — предупреди го Траг.

— Нямам такова намерение. Ако става дума за някакъв дневник, лейтенанте, не разбирам как можете да го смятате за доказателство. Не ми е ясно дори как можете да го представите в съда, независимо какво пише в него. Както и да е, сигурно вие си знаете работата. А между другото мога ли да ви попитам как успяхте да ме откриете толкова бързо?

— Обявихме обща тревога по радиото — отвърна Траг мрачно.  
— Веднага щом колата откри номера ви, ни съобщиха и ви проследиха по радиотелефона.

— Действително това е голяма работа — рече Мейсън. — Огромно предимство за полицията.

— Остави шегите — прекъсна го сержант Холкъм. — Къде е дневникът?

— Не бих те излъгал, сержанте — увери го Мейсън, — защото това ще означава, че укривам дневника, а това не бих направил, за да не би случайно да се окаже, че е доказателство.

— Добре, умнико, къде е?

— Дневникът е при чичо.

— Чичо?

— Чичо Сам — поясни адвокатът. — Пуснат е в пощата с надлежно залепени марки и ако смяташ, че е доказателство, сержанте, обърни се към пощенските власти на Съединените щати. Може би ще откриеш някакъв начин да ги накараш да ти предадат правилно адресиран и облепен с марки плик.

Лицето на Холкъм помръкна. В продължение на няколко секунди цареше пълна тишина.

— На мен тия номера не ми минават — избухна най-накрая сержант Холкъм. — Той иска само да ни забави...

— Той казва истината — намеси се Траг.

— Откъде знаеш? — настоя Холкъм.

— Защото това е най-простото, най-хитрото и, позволите, най-ефектното нещо, което може да се направи! — призна лейтенант Траг огорчено.

Мейсън, който усети нотка на поражение в тона на лейтенанта, завъртя ключа и запали колата.

— Е, господа, това е всичко, което знам.

— Знаеш ли какво пише в дневника? — попита Холкъм.

— Разбира се — отвърна Мейсън.

— И какво пише?

— Доникъде няма да стигнеш така, сержанте — обади се Траг.

— Ще отидем при областния прокурор и ще видим дали не можем да измислим някакъв начин да вземем дневника от пощата.

Холкъм окончателно загуби контрол над себе си:

— Да го завлечем в Управлението и...

— И — прекъсна го Мейсън с усмивка — вестниците ще разкажат как вашият полицаи е дал парчето хляб. Това ще бъде чудесна реклама! Наистина ще помогне на Даяна. Като си помисля, сержанте, няма да държа на формалностите и да ви искам заповед. Ако желаете да ме арестувате, няма да кажа и „гък“.

Лейтенант Траг сложи ръка върху рамото на сержант Холкъм.

— Хайде, сержанте, да вървим при областния прокурор.

Мейсън включи на скорост и потегли. Дела Стрийт въздъхна:

— Господи, шефе, ръцете ми са мокри от пот.

— Не ми говори сега, мила, струва ми се, че е най-добре да съсредоточа вниманието си върху шофирането. Подозирам, че ако по пътя до кантората наруша с нещо правилника за движение, ще бъда

обвинен в опасно шофиране в нетрезво състояние. Полицейската радиокола се движи точно зад нас.

17

Дела Стрийт последва Пери Мейсън по дългия коридор. Адвокатът завъртя секретния ключ, отвори вратата на частната си кантора и ѝ направи път. Тя го дръпна нетърпеливо за ръката.

— Казвай!

Мейсън се засмя, метна шапката си по посока на закачалката, ритна вратата и ѝ напомни:

— Чака ни работа.

— Знам, но хайде, казвай.

— Първо един телефонен разговор, Дела — рече Мейсън. — Свържи ме с кантората на Пол Дрейк.

Тя направи гримаса.

— Добре де, мълчи си. Ако умра от напрежение наскоро кантората, лейтенант Траг положително ще те обвини в убийство.

Като нищо! — съгласи се Мейсън. — А ако той не го направи, сержант Холкъм ще ме бие с гумена палка, докато си призна. Свържи ме бързо с Пол и после ще поговорим.

След миг Пол Дрейк беше на телефона.

— Пол — започна Мейсън, — какво влияние имаш върху пресата?

— Никакво, но имам връзки тук-там. Една детективска агенция, която иска да процъфтява, трябва да има приятели навсякъде.

— Не знам в кой от вестниците е било — продължи Мейсън, — нито кога, но предполагам, че е било преди около седмица. Искам да откриеш кой е дал обява във вестника с обратен адрес пощенска кутия номер три хиляди деветстотин шейсет и две игрек зет.

— След колко време ти трябва? — попита Дрейк.

— Толкова скоро, че дори ти ще се изненадаш.

— Няма.

— След пет минути.

— Поне час.

— Пет минути.

— Хайде, четирийсет и пет.

— Пет минути! — Мейсън затвори телефона.

Дела Стрийт се намръщи замислено.

— Какъв е този номер? — попита тя.

— Не си ли спомняш?

— Струва ми се познат... Ах, да! Беше надраскан с молив на гърба на един от листовите от писмото на Милдред Данвил.

— Точно така, само че не номерът беше на гърба на листа.

— Какво искаш да кажеш?

— Писмото — обясни Мейсън — беше написано на гърба на листа.

— Не те разбирам.

— Листовите са откъснати от бележник с големина около десет на двайсет сантиметра. От хартията лъхаше лек аромат — като на пудра за лице.

— Искаш да кажеш, че Милдред е носила тези листове в чантата си?

— Навярно да. Искала е да си запише нещо, затова влязла в някое магазинче, купила е бележник и го е сложила в чантата си. Малко по-късно е отбелязала номера в бележника и още по-късно, когато е решила да пише на Даяна, просто е откъснала този лист, обърнала го е и е написала писмото на гърба му.

— Откъде знаеш, че това е номер на пощенска кутия, даден в обява във вестник?

— Не знам — призна Мейсън, — но се обзалагам, че е така. Четири цифри и две букви след тях не е номер нито на телефон, нито на къща. Прилича на пощенска кутия, чийто номер обикновено се дава в края на обявите.

— И какво общо има всичко това с насиненото око на Даяна? — учуди се Дела Стрийт.

— Насиненото око не е важно — отвърна Мейсън.

— А какво тогава? Това, че Карл Фреч е бил в стаята й?

— Не.

— Нищо не разбирам.

— Възпълна жена, която накуцва.

— Съвсем се обърках, обясни! — промърмори Дела Стрийт и се намръщи.

— Възпълна жена, която накуцва — повтори Мейсън. — Така се изрази Даяна, когато ни разказа историята с окото, и без съмнение е дала същото описание и пред Милдред...

— Имаш предвид жената, която е искала да предаде на Джейсън

Бартслър някаква мина?

— Дали наистина? — усъмни се Мейсън.

— Какво наистина?

— Е искала да му продаде мина.

— Мислиш, че... Боже мой, шефе! — възкликна Дела Стрийт.

— Мислиш, че някъде във вестника е имало обява, която е гласяла приблизително следното: \_Опитна възпитателка, която има подход към децата и къща с голям заден двор, приема желаещи за дневна детска градина или...\_

— Точно така.

— Тогава — гласът на Дела Стрийт затрепери от вълнение — Милдред Данвил е взела момчето от Ела Броктън и го е завела при тази жена.

— Продължавай — насърчи я Мейсън, — на прав път си.

— Но как Бартслър се е свързал с тази жена?

— Не той, а тя се е свързала с него.

— Как?

Представи си, че ти си една почтена, опитна възпитателка и при теб се появи русокоса красавица с малко момченце. Нейното име е Данвил, а името на детето е Робърт Бартслър. Тя е много разтревожена и търси къде да остави детето — най-вероятно за няколко дни, докато намери подходящ апартамент, прислужница...

— Ами разбира се — не се съдържа Дела Стрийт. — веднага щом русата красавица си е тръгнала, жената е започнала да търси в телефонния указател името Бартслър.

— Точно така.

— И тъй като това не е често срещано име, тя е намерила само един Бартслър. Позвънила е, Джейсън Бартслър е вдигнал телефона и тя му е казала, че някаква млада руса жена с тайнствено поведение е поверила на грижите й дете на около три години, на име Робърт Бартслър...

— Продължавай — подкани я Мейсън, когато тя спря.

— Боже мой, шефе, дъхът ми секва, като си помисля какво може да се е случило след това!

— Вярно е — въздъхна Мейсън, — че разполагаме с твърде малко факти в подкрепа на всички тези заключения, но засега това е единствената версия, която изцяло обяснява случилото се. Възпълна жена, която накуцва. Милдред Данвил завежда детето при тази жена и то изчезва. Няколко дни по-късно, бърбейки по телефона, Даяна й



разказва как здравата са я цапнали по окото и на Милдред ѝ е много забавно. След това Даяна обяснява как е пристигнала пред къщата, без да има пари да си плати таксито, и срещнала по стълбите възпълна накуцваща жена. Когато ѝ отворили, жената поискала да види мистър Бартслър. — Но нали за някаква мина, шефе? — намръщи се Дела.

Мейсън поклати глава и се усмихна.

— Така е казала на помощника, и то едва след като е разговаряла с Бартслър по телефона. Естествено, Джейсън не е могъл да ѝ отвори, след като преди не го е правил, и надали би се радвал, ако на прага му застане случайна жена и заяви пред който ѝ попадне: „Идвам във връзка с внучето.“

— Господи, шефе, направо треперя от вълнение! Сякаш иглички ме бодат по цялото тяло. Виж го ти Джейсън Бартслър каква подмолна игра е захванал! Божичко, ако...

Нерегистрираният телефон извънтя властно и призивно. Мейсън вдигна слушалката и чу Пол Дрейк:

— Слушай, Пери, недей да смяташ, че винаги ще става толкова бързо. Обикновено би ми отнело час, но просто ми проработи късметът и попаднах на...

— Остави сега тези работи — прекъсна го Мейсън. — Кое е лицето?

— Мисис Дж. С. Кенард. Живее на Лоблънд Авеню номер три хиляди шестстотин деветдесет и едно. И още нещо открих, Пери. Недалеч от мястото, където Милдред е паркирала колата на Даяна, има малък детски магазин. Преди няколко дни една руса жена с малко момченце е купила дрешки оттам. Трябвало да ѝ ги преправят по мярка за другия ден, но закъснели, и когато жената дошла да ги вземе, наложило се да почака. Този път момчето не било с нея. Не им показах снимката на Милдред, защото се страхувах, че могат да разпознаят убитата жена и да се свържат с полицията, но всичко чудесно съвпада по време, положително е била Милдред.

— Добра работа свърши — похвали го Мейсън. — А какво пише в обявата, която мисис Кенард е дала във вестниците?

— Господи, Пери, не знам. Бързах да свърша. Успях да намеря човек, който да я издири чрез касата, и не си направих труда да проверя съдържанието. Дай ми още два-три-чет минути и мога...

— Няма смисъл — прекъсна го Мейсън. — Така или иначе, знам какво пише в нея. Грабвай си шапката и палтото, Пол.

— Точно отивах да вечерям — запротестира Дрейк. — Цял ден работя, не съм обядвал...

— Ако си напълниш джоба с шоколадчета от чекмеджето на бюрото си, няма да имаш нужда от вечеря поне за известно време — посъветва го Мейсън. — Има ли в кантората ти някой детектив, на когото можеш да се довериш?

— Тук е едно момиче, което точно пише доклад върху друг случай — отвърна Дрейк. — Само тя е...

— Руса ли е или кестенява?

— Руса. Виждал си я — Анита Дорсет.

— Добре, извикай я да дойде с нас — нареди Мейсън. — Може да ни потрябва, а може и да не ни потрябва. Ще се срещнем при асансьора, Пол. — Ей, Пери, смили се. Умирам от глад. Аз... — Точно след десет секунди — отказа да слуша Мейсън и затвори телефона. — Записа ли адреса? — обърна се той към Дела Стрийт.

— Да, Лоблънд Авеню три хиляди шестстотин деветдесет и едно.

— Добре, да вървим.

Мейсън грабна пардесюто си от дрешника, помогна Дела да се облече, прекоси кантората с големи крачки и отвори вратата. Задържа я да мине Дела, после я пусна да се затвори сама. Когато секретът изщрака, те вече вървяха по коридора към асансьора. Адвокатът извика асансьора, а в коридора се появи Пол Дрейк с висока, стройна руса жена, която изглеждаше на възраст между двацет и пет и трийсет и две години.

— Познавате ли се с Анита Дорсет? — представи я Дрейк.

Мейсън повдигна шапката си. Дела кимна и се усмихна.

Червената лампичка на асансьора проблесна и тежката врата се отдръпна плавно. Докато влизаше в асансьора, Дрейк каза нерешително:

— Поне един сандвич, Пери...

— Взе ли си шоколадчетата? — прекъсна го Мейсън.

Дрейк кимна мрачно.

— Тогава изяж едно от тях.

— Никак не ми се иска, Пери. — Защо?

— Развалят ми вечерята.

— Още по-добре, тъкмо ще престанеш да говориш за ядене — отвърна Мейсън. — Хайде да вървим. Анита Дорсет посрещна с добродушна усмивка в очите жалостивата гримаса, в която се сви

лицето на Пол Дрейк.

— Шоколадът ми се връща обратно в гърлото, Пери — изстена той.

— Чудесно. Значи става двойно по-хранителен. Но ако предпочиташ, не си разваляй апетита, Пол. Може би ще имаш възможност да се нахраниш след няколко часа.

Дрейк въздъхна, извади четири шоколадчета от джоба си и предложи на всеки по едно. Дела Стрийт и Анита Дорсет отказаха. Мейсън си взе, махна обвивката, отхапа и се запъти към паркинга, където беше оставил колата си.

— С твоята кола ли ще вървим? — обади се Дрейк.

— Аха.

— А защо не с моята? — Гласът на Дрейк звучеше умолително. — Ако бързаш, ще умра от страх.

Мейсън поклати глава и като продължаваше да дъвче, тръгна към колата си. Дрейк все така мрачно разкъса обвивката на своя шоколад, понечи да си отчупи, но после бавно го върна в джоба си.

— Мога да изтърпя още половин час — примири се той. — Може би ще се отвори някаква възможност да похапнем.

— Виж какво, Пол — разпореди се Мейсън. — Взemi колата си и ме следвай. Мис Дорсет ще дойде с теб...

— Тая няма да стане — прекъсна го Дрейк, — няма да карам след теб. Ако ти харесва да те арестуват, няма да ти преча. Но не желая повече...

— Е, добре. Ще се срещнем пред номер три хиляди шестстотин деветдесет и едно на авеню Лоблънд. Вероятно ще те изпреварим. Качвай се в колата си и тръгвай натам. Когато пристигнем, може да се окаже, че има някаква работа за теб.

Лицето на Дрейк просветна.

— Виж, това е нещо друго. Няма да се забавим повече от десетина минути.

— И ако спреш някъде по пътя да си купиш сандвич — предупреди го Мейсън, — няма да ти възложи друг случай, докато си жив.

Лицето на Дрейк помръкна.

— Този проклетник чете мислите на хората — възмути се той пред Анита Дорсет. — На човек дори не може да му мине нещо през ума, без началството да го разбере.

Мейсън бързо отвори вратата на колата си. Дела вече чакаше от

другата страна и с леко и грациозно движение се настани на седалката.

Адвокатът включи мотора още преди да е затворил вратата, и се измъкна на заден ход, докато Дрейк примирено се качваше в колата си.

Номер 3691 на Лоблънд Авеню се оказа скромна, добре поддържана едноетажна къща, с обширен заден двор и покрита с лозница веранда. Целият дом сякаш излъчваше атмосфера на спокойствие и порядъчност.

— Няма смисъл да чакаме Пол — реши Мейсън. — Той се влечи с позволена скорост според правилника. Хайде да поогледаме, Дела.

— Искаш да кажеш да влезем?

— Разбира се. Ще звъннем на вратата.

— А ако тя каже, че...

— Най-вероятно не си е вкъщи. Прозорците до един са тъмни. Хайде да видим дали вътре има някой.

Двамата тръгнаха по широката циментова пътека, която водеше към верандата, оградена така, че малки деца спокойно биха могли да си играят, без да има опасност да паднат.

— Май си прав — отбеляза Дела. — Точно на детска градина прилича.

Мейсън натисна звънеца.

— Градим голяма теория върху съвсем дребен факт, но имам чувството, че не грешим.

От вътрешността на къщата прозвуча далечен и приглушен звън. Мейсън натисна отново звънеца, след това заедно с Дела заобиколиха и отидоха в задния двор. В слабата светлина, която проникваше тук от уличната лампа, се откроиха люлки, пясък за игра, дървена къщичка и макет на платноходка, дълга около девет метра, с малка каюта и ниска мачта.

— Ти наистина беше прав! — възкликна Дела. Мейсън наблюдаваше намръщено задния двор.

— Забелязваш ли нещо необичайно, Дела?

— Само това, че бих искала да бъда дете и да ме пуснат да се полюлея на воля.

— Доста майсторска дърводелска работа е хвърлена тук, нали?

— Аха.

— Една такава поръчка сигурно би излязла доста скъпо.

— Явно, че е правено по поръчка.

— Само че не по установените цени, а като услуга — имало е майстор наемател или близък приятел.

Дела кимна.

— Тази лодка — отбеляза тя — е определено нещо ново. Не съм виждала другаде такова нещо. Обзалагам се, че на децата им е много приятно да се катерят по нея и да си играят на пирати. Гледай — светлина от фарове пред къщата. Трябва да е Пол Дрейк.

Мейсън и Дела Стрийт заобиколиха, излязоха пред къщата и видяха Пол Дрейк и Анита Дорсет да слизат от колата.

— Пол — прошепна Мейсън, — в задния двор е пълно с развлечения за деца — голяма дървена лодка, почти като истинска, люлки и какво ли не. Прозорците на една съседска къща светят. Отидете там с мис Дорсет и вижте какво можете да научите. Дали мисис Кенард е организираща детска градина и изведнъж я е зарязала, изобщо завържете разговор. Кажете, че Анита Дорсет иска да се занимава с нещо подобно и се интересува от дърводелеца, работил при мисис Кенард. Опитайте се да разберете колкото можете повече за него.

— Защо, Пери?

— Възможно е той да знае къде е мисис Кенард — предположи Мейсън.

— Заслужава си да се опита — съгласи се Дрейк. — Предполагам, че няма да вечеряме, докато не я открием. Хайде, Анита, да вървим.

Мейсън и Дела Стрийт се загледаха след тях и видяха как входната врата на съседната къща се отвори и в блесналия златист кръг се изправи един мъж. Разговорът не се чуваше, но се чу как мъжът се обърна и извика жена си, която се присъедини към групата. Тихият разговор продължи дълго, после Анита Дорсет извади бележник от чантата си и записа нещо.

Вратата се затвори. Дрейк и Анита се върнаха при адвоката и секретарката му.

— Е? — нетърпеливо подкани Мейсън.

— Детската градина е съществувала до двамайсет и шести миналия месец. След това жената изчезнала като дим.

— Без обяснения? — учуди се Мейсън.

— Позвънила по телефона на съседката си и я помолила да каже на всички клиенти, че детската градина се затваря, защото притежателната ѝ е била в контакт с болни от шарка и е под

карантина, да им обясни, че не го е обявила официално, за да не затрудни приемането на децата в други детски градини. Това се сторило ужасно подозрително на съседката и макар че направила каквото я помолили, любопитството да разбере повече и нуждата да поклюкарства не ѝ дават мира. Мисля, че можем да се върнем там и да чуем много неща, след като... Ами по-късно, след...

— След какво? — интересува се Мейсън.

— А, нищо. Просто след известно време. Адвокатът се засмя.

— Искаше да кажеш след вечеря, Пол, и почти се издаде. Добре, какво разбрахте за дърводелеца?

— Казва се Търстън. Живял е под наем у мисис Кенард и после си намерил работа в монтажен завод и се преместил по-близо до него.

— Научихте ли адреса му?

— Не, но няма да е трудно, освен ако и той не се крие.

— Добре, Пол, свърши тази работа, и то бързо — нареди Мейсън. — Искам да откриеш този Търстън и да вземеш от него сегашния адрес на мисис Кенард. Няма да е лесно. Ще трябва бързо да се ориентираш в обстановката и да измислиш някаква приемлива история, за да получиш сведенията. Веднага щом имаш резултат, свържи се с мен и не оставяй Търстън нито за миг да се размисли и да предупреди мисис Кенард. Сигурно ще се наложи доста да се поизпотиш.

— А ти къде ще бъдеш? — попита Дрейк.

— При Джейсън Бартслър или в кантората си. Първо позвъни в кантората. Ако не съм там, обади се в дома на Джейсън Бартслър и кажи, че се налага да говориш с мен. Обясни, че си ми клиент и че трябва веднага да ми дадеш важни данни за документите, които ти изготвям.

— Добре — кимна Дрейк, — а сега най-важното. За кога ще искаш всичко това?

Мейсън хвърли поглед към Дела Стрийт и намигна.

— Спокойно, Пол, не е толкова бързо.

— Какво? — възкликна Дрейк с недоверие.

— Гледай само да го свършиш преди вечеря.

отвори.

— Добър вечер — поздрави адвокатът. Карл Фреч отвърна любезно и изискано:

— Добър вечер. Мистър Бартслър очаква ли в ???

— Би трябвало — натърти адвокатът.

Карл Фреч си придаде вид на надменна незаинтересованост, на безкрайно отегчение от житейското ежедневие, който съответстваше на обичайната му поза, като особено внимателно се стараше да подчертае безразличието си към важността на настоящите посетители.

— Влезте, моля — покани ги младежът учтиво, но без ентузиазъм. — Ако обичате, седнете за няколко минути — добави той и изчезна към другата част на къщата.

Дела Стрийт вдигна ръце, сви пръсти и оголи зъби.

— Как искам да разкъсам това животно! — изръмжа тя.

Мейсън се ухили.

— Непоносимо, ужасно животно! Да можех да го видя смачкан, принуден да свали маската си...

Вратата се отвори.

— Мистър Бартслър ще се радва да ви види — съобщи Карл с такъв тон, сякаш бе извършил някаква голяма услуга. — Обясних му, че сигурно става въпрос за нещо много важно.

— Колко мило от ваша страна! — рече Дела Стрийт със сарказъм.

Карл Фреч повдигна вежди бавно и превзето.

— Моля — провлачи той с тон, който можеше да се изтълкува и като светска превземка, и като преднамерено оскърбление.

Мейсън и Дела Стрийт минаха по познатия път и влязоха във всекидневната, която Джейсън Бартслър използваше за кабинет.

— Добър вечер — кимна Мейсън.

— Здравейте, Мейсън. Добър вечер, мис Стрийт. Каква е причината за посещението ви?

— Идвам от името на Даяна Риджис — обясни Мейсън.

— Какво става с нея?

— Бихте могли да ѝ помогнете.

— Как?

— Като помогнете да оттеглят обвинението срещу нея.

— Страхувам се, че няма да е възможно, Мейсън.

Доказателствата изглеждат твърде сериозни. Има известни неща,

които вие все още не знаете — научих ги поверително от обвинението, във връзка с въпросите, които ми бяха зададени. Нямам право да ги разкрия, но все пак ще ви кажа, че се опитвате да гребете срещу течението. Мисля, че няма да успеете, Мейсън.

Адвокатът предложи цигара на Дела Стрийт, после и на Бартслър, но той отказа и взе пура от табакерата си. На свой ред Мейсън не прие предложената му пура, поднесе огънчето на Дела и сам запали.

Поемайки дълбоко дим, адвокатът изпъна дългите си крака, кръстоса глезени и се усмихна на Бартслър.

— Приветлива, приятна, възпълна жена, която накуцва. Какво знаете за нея?

Очевидно Бартслър не беше очаквал такъв въпрос. Изненадан и озадачен, той се вторачи замислено в Мейсън.

— Нищо.

— Помислете.

— Не е необходимо. Не познавам такава жена.

— Да се опитам ли да опресня паметта ви, Бартслър? — настоя Мейсън.

— Няма да е зле.

— Да се върнем към преживяното от Даяна Риджис с доведения ви син. Прибирайки се през въпросната вечер с такси, Даяна е срещнала някаква ваша посетителка, чието име обаче е забравила...

— А, почакайте за момент — прекъсна го Бартслър. Спомням си. Онази жена, която искаше да ме види за някаква безумна сделка с мини.

Мейсън се намръщи. Гласът на Бартслър звучеше като че ли точно в момента си е припомнил този случай. Ако този човек се преструваше, то го правеше съвършено.

— Е — попита Бартслър, — накъде биете? Какво общо има тя с това?

— Може би много нещо, Бартслър. Хайде сега ми кажете точно за какво искаше да говори с вас.

— За някаква мина.

— Измислете нещо по-добро.

Руменината, която заля лицето на Бартслър, както и гневът в очите му бяха съвсем неподправени.

— Не ми харесват нито тонът ви, нито подходът ви, Мейсън. Обяснявам ви съвсем точно причината за нейното посещение.



— Твърде необичаен час за жена, която иска да разговаря относно продажбата на някаква мина, нали?

— Точно така си помислих и аз — съгласи се Бартслър. — Не можах да разбера защо Франк Гленмор я пусна да влезе. Разбира се, обяснението ѝ беше твърде правдоподобно — работела през деня и можела да излиза само вечер, пък н не възнамерявала да продава мината, но после разбрала, че понякога купувам такива мини и какво ли не още. Но кажете ми, Мейсън, защо смятате, че тя има някакво особено значение? Дали защото е видяла Даяна Риджис да слиза от таксито ние дала пари на заем, за да плати на шофьора? Разбира се, това е безспорен факт, но не мога да разбера каква връзка има с делото. Заемът е бил върнат.

— Спомняте ли си името ѝ? — попита Мейсън нехайно.

— Да, казваше се Кенард и притежаваше по-скоро неразработен участък, отколкото мина. С други думи, имаше изгледи за добро находище, непроверени обаче на практика, а мен такива сделки съвсем не ме интересуват.

Мейсън наблюдаваше внимателно Бартслър и пушеше мълчаливо, лицето му беше като издялано от гранит.

— Вашата посетителка, мисис Дж. С. Кенард, живее на Лоблъцд Авеню три хиляди шестстотин деветдесет и едно — заяви той. — До деня, в който ви е потърсила, тя се е занимавала с една твърде интересна и дори необичайна дейност. Може би трябва да го наречем професия.

— Каква именно? — заинтересува се Бартслър. — И откъде знаете толкова много за нея?

— Организираща е детска градина. Това говори ли ви нещо?

— Така ли! — едва ли не извика Бартслър. — Искате да кажете, че е възможно да знае нещо за моя внук? Тя...

— Имаме всички основания да предполагаме, че вашият внук ѝ е бил поверен — продължи Мейсън. — А след посещението си при вас тя е изчезнала. Та престанете да увъртате и...

Ръката на Бартслър се стрелна през масата, палецът му яростно натисна едно копче и някъде в съседната стая се раздаде звън.

— Точно така, ей сега ще разберем всичко — ядоса се той.

След миг Франк Гленмор подаде глава през вратата, видя посетителите и им се усмихна за поздрав.

— Добър вечер, мис Стрийт. Добър вечер, мистър Мейсън. Какво има, Джейсън?

— Влез, Франк, и седни — нареди му Бартслър. Нещо в тона му накара Гленмор да го погледне озадачено.

— Спомняш ли си мисис Кенард, която ни посети преди две-три вечери? — попита Джейсън без всякакъв увод.

— Да, една възпълна жена. Струва ми се, че накуцваше. Участъкът ѝ се намира в района, който усилено се проучва напоследък...

— За какво ти каза, че иска да разговаря с мен? — продължи да пита Бартслър.

Гленмор повдигна вежди.

— Ами, естествено, за продажбата на мината си.

— И ти присъства, когато тя разговаря с мен?

— Да.

— През цялото време?

— Да.

— И за какво говори тя? Какво разисквахме?

— Ами, разбира се, мината ѝ. Беше донесла проби, които ти показва, и документи за собственост, сведения за местонахождението и неща от този род. И...

— И ти присъства по време на целия разговор?

— Да.

— Кой я изпрати, когато си тръгваше?

— И двамата.

Бартслър се обърна към Мейсън:

— Нямаме достатъчно прислуга, та се оправяме сами както можем. Вярвам, че разбирате накъде бия?

Адвокатът кимна.

— Мога ли да попитам за какво е всичко това? — заинтересува се Гленмор с неприкрито любопитство.

— Мейсън смята, че мисис Кенард може би знае нещо за внука ми — обясни Бартслър.

— За... какво? — учуди се Гленмор.

— Внука ми — отвърна Бартслър, като наблюдаваше съдружника си с присвити очи. — Имам известно основание да вярвам, че няколко месеца след смъртта на сина ми жена му е родила дете. Това стана ясно в съда днес.

— Ах... Господи! Боже мой, Джейсън, никога не си ми казвал... Минали са почти три години! Внук!

— И този внук е бил скрит от мен.

— Скрит? Не можа ли да получиш съдебно нареждане?

— Всъщност вдовицата на Робърт винаги е отричала съществуването на дете. Едва днес, на свидетелското място, призна.

Гленмор остана безмълвен. По лицето му съвсем ясно личеше, че думите на Бартслър силно са го разтърсили.

— Хайде, Франк, да се върнем към...

— Моментата, в който тя дойде — прекъсна го Гленмор. — Спомням си съвсем ясно, защото в началото си помислих, че Даяна е пристигнала с нея. Даяна ми обясни, че не е, но...

Джейсън Бартслър подскочи на стола.

— Откъде знаеш, че не е дошла с нея, Франк?

— Ами и двете казаха... — Гленмор замлъкна, сякаш внезапно обзет от съмнение.

— Продължавай — каза рязко Бартслър. — Хайде да изясним това. Откъде знаем, че не са дошли заедно и не са измислили тази история? Има ли нещо, което доказва, че не са били заедно, Франк?

Гленмор произнесе бавно, като човек, който обмисля:

— Доказателства няма... Ако искаме да бъдем съвсем точни.

— Държа да бъдем съвсем точни — заяви Бартслър.

— Спомням си, че чух звънеца. Помислих си, че Карл ще отвори. Беше доста късно и реших, че може някой да търси него.

— Ясно. Продължавай.

— След като изчаках около минута или минута и половина, отидох до вратата.

— Чу ли се второ позвъняване?

— Струва ми се, че да, но не съм сигурен. Спомням си, че почаках, но после започнах да се тревожа, че човекът може да си отиде. Знаех, че Карл е на горния етаж и бях сигурен, че ще слезе.

— Но той не слезе, така ли? — Не. Той беше... Всъщност Даяна каза, че тогава е бил...

— Разбирам — прекъсна го Бартслър. — Да се върнем към това, което се случи, когато ти отвори вратата.

— Така... Жената стоеше точно пред вратата и като че ли тя беше позвънила, а и Даяна беше там и точно зад Даяна — шофьорът на таксито...

— Само едно такси?

— Да.

— Това решава въпроса.

— Не, Джейсън, не бива да прибързваме. Дори не съм сигурен

дали не чух шум от отдалечаваща се кола и, разбира се, жената би могла да дойде с трамвай. Имаше вид на жена, която би го направила.

— Тя ли ти каза, че е платила сметката на Даяна?

— Опитвам се да се сетя. Мисля, че Даяна каза: „Забравила съм си някъде чантата и трябваше да взема пари на заем от тази жена, за да си платя таксито.“ Аз я успокоих, че ще се погрижа да ги върна, и тя хукна нагоре по стълбите. По дяволите, Джейсън, мисля, че не са дошли заедно.

— Кое те кара да мислиш така?

— Начинът, по който стана всичко. Беше съвсем естествено... Не допускам, че са достатъчно добри артистки, за да ме накарат да повярвам... А освен това там беше и шофьорът на таксито. Той все още стоеше и прибираще парите в джоба си. Чу какво каза Даяна и не се изненада. Щеше да се изненада, ако бяха дошли с едно и също такси.

— Освен ако Даяна не е изиграла някой номер, че е неин ред да плати, и после уж открила, че чантата и я няма.

— Може, но все пак ми се струва, че не е било така. И още нещо, Джейсън. Ако тази жена е имала някакви други намерения, освен да продаде мината си, тя е истинска артистка. Нямахме нито едно движение нито една нейна дума, които да не отговарят на представата за жена на средна възраст, наследила или спечелила мина от щастливо капиталовложение или рисковани спекулации. По дяволите, тя реагираще съвсем естествено. Както винаги в такива случаи вярваше, че мината ѝ ще бъде много доходна, и искаше да си осигури дял от печалбите.

— Тук съм съгласен с теб — призна Бартслър. — И на мен все това ми се върти в ума, откакто се заговорил. Цялото ѝ държане беше толкова типично, че няма как да е престорено. Не е възможно да се държи по този начин, ако наистина няма мина за продаване. Вижте какво, Мейсън, възможно ли е вие да сте на погрешна следа?

— Възможно е — призна Мейсън, — но фактите, които имаме, ме карат да вярвам, че вашият внук е поверен на грижите ѝ.

Лицето на Бартслър неочаквано се промени.

— Слушайте, Мейсън, не може ли да е точно обратното? Не може ли да е дошла да ми продаде мината си и после, докато е била тук или след като си е тръгнала... Не, невъзможно е... Или пък е взела детето след това — или дори детето е било при нея, без тя да знае кое е, и по-късно е свързала имената? Мисълта ми е, че може да

сме на правилна следа, но да гоним не когото трябва. Разбираш ли ме, Франк?

— Да. И аз си мислех същото, но се въздържах... Бартслър се обади нетърпеливо:

— Казвай всичко, което ти мине през ума. Никой друг не е от значение за мен в момент като този.

— Не искам да си пъхам носа, това е всичко.

— Това е толкова важно за мен, че всичко останало не ме интересува. Говори, нека другите да вървят по дяволите.

— Според мен — започна Гленмор — жената трябва да е научила за внука ти след или поне по време и а посещенията си тук.

— Кого е видяла мисис Кенард, преди да разговаря с мистър Бартслър? — запита Мейсън.

— Никого. Тя телефонира, представи се и съобщи, че притежава мина, която иска да продаде. Имала проби, показващи наличието на много висококачествена руда, и поради предстоящата разработка на мината се налагало да говори с нас вечерта. Помоли, ако е удобно, да я приемам.

— И после? — попита Мейсън.

— Предложих ѝ да намине някой ден през седмицата. Съвсем не очаквах, че ще дойде същата вечер, и толкова късно. Смятах, че под вечер разбира рано привечер.

— И с никой друг не се е срещала? — Чакайте да помисля... Поканих я да влезе и разговарях с нея. После отидох при Джейсън да известя, че го чакат, и да му обясня, общо взето, предложението ѝ. Попитах дали ще я приеме.

Точно така — потвърди Бартслър. — Описа ми накратко предложението ѝ и аз ти казах, че сигурно няма да ме заинтересува, но след като жената е дошла ще поговоря няколко минути с нея.

— А през това време — спомни си Гленмор — тя беше в приемната и има вероятност... Но не виждам какво значение би имало това.

— Каква вероятност? — запита Бартслър.

— Възможно е мисис Бартслър или Карл Фреч да са минали през стаята. Но разбира се, те не биха могли да разменят повече от една-две думи.

В продължение на няколко секунди беше тихо, след това Бартслър каза многозначително на Гленмор:

— Моля те, Франк, провери това.

Гленмор изглеждаше смутен.

— Малко трудно ще е сега.

— Е, опитай.

— И ще ми бъде неудобно. Смятам, че лесно можеш да ме разбереш.

— Е, щом имаш такова чувство... Кажете на Карл да дойде веднага и помоли мисис Бартслър също да бъде така любезна. Обясни й, че е много важно.

Гленмор кимна и излезе от стаята. Бартслър задъвка пурата си.

— По дяволите, Мейсън — размишляваше той, — не е възможно и все пак трябва да е станало така.

— Може би — предложи Мейсън, — тъй като става въпрос за вашата съпруга и вашия доведен син, най-добре е да се направи двойна проверка, за да не се стигне до недоразумение. Не бих искал сляпо да приема нещо, което може в действителност да не съществува, особено щом то засяга вашите отношения.

— Ние със съпругата ми сме женени отдавна — заяви Бартслър, — няма вече чувства, които да ме заслепяват, и съм наясно, че за нея това поначало е било чиста сделка. Искала е да разполага с пари. Искала е положение. Искала е влияние. И както обикновено става, когато някой се опитва да продаде нещо, което не е за продан, купувачът не получава какво желае.

— А вашият доведен син? — попита Мейсън.

— Моят доведен син — повтори Бартслър с известно огорчение. — Няма защо да си кривя душата за този лигльо. Направо плаче за един хубав ритник. Той е надуто, самомнително, лицемерно, егоистично, суетно магаре.

— Доста пълен портрет — забеляза Мейсън.

— Нямам време, иначе бих намерил какво още да добавя. Той е способен на всичко най-лошо. Преизпълнен е от идеята, че трябва да живее като велик актьор, и е готов да направи всичко, абсолютно всичко за това, само не и да работи. Карл е едно от многото нищожества, които искат да започнат направо от върха.

— А майка му? — интересува се Мейсън.

— Тя е много привързана към него. Мисли, че в него са събрани качества на всички най-големи холивудски звезди.

— И е готова на всичко, за да задоволи амбициите му?

— Да.

— Предметът на разговора ни, разбира се, е много деликатен —

вметна Мейсън.

— По дяволите, няма значение! — избухна Бартслър ядосано. — Когато казвам „всичко“, разбирам не по-зле от вас какво означава това. Тя би излъгала. Би откраднала. Сигурно би убила, за да...

— За кого говорите? — чу се студен, изискан глас от другия край на стаята.

Бартслър вдигна поглед, видя жена си, стана и заговори:

— Мила, сигурно си спомняш мистър Мейсън и мис Стрийт?

— Добър вечер — поздрави тя хладно и после се обърна към Бартслър: — За кого говореше, Джейсън?

Джейсън срещна погледа ѝ.

— Дявол да го вземе, щом искаш да знаеш — за теб.

— Разбирам. И да не би случайно да искаше мистър Мейсън да ти бъде адвокат в бракоразводното дело?

— Е, хайде да не...

Тя се усмихна ледено.

— Ако беше направил това, щеше да бъде малко прибързано.

Утре следобед аз подавам молба за развод.

В продължение на един-два кратки мига Бартслър помълча, сетне процеди през стиснати зъби:

— Хубаво, тъкмо ще се сложи край на всичко.

— О, не, съвсем не — отвърна тя мило. — Това е само първият изстрел. Както ще потвърди мистър Мейсън, въпросът за нашето имущество тепърва ще се решава.

— Ако мислиш, че ще измъкнеш някакви пари за себе си и за твоя нехранимайко...

— Стига, Джейсън — прекъсна го тя рязко. — Мене можеш да обиждаш, щом смяташ, че имаш право като съпруг. Но сина ми остави на мира. Него го издържам аз и той по никакъв начин не зависи от теб.

— Ти го издържаш! — изсумтя Бартслър. — Взимаш пари от мен и му ги даваш.

— И все пак парите, които му давам, са мои.

— И затова той има толкова проклето самодоволно, независимо поведение — кипна Бартслър. — Държи се така, като че нищо не ми дължи на този свят, дори и уважение.

— Не знаех, че ти дължи нещо — промълви мисис Бартслър ледено. — Ако искаш уважение, трябва да Умееш да го вдъхваш.

— Ей сега ще му го вдъхна! Само да е направил това, което

мисля, че е...

— Какво мислиш, че е направил?

— Мисля, че... Нека първо да чуем какво ще каже. Франк Гленмор влезе на пръсти в стаята и леко лопати глава.

— Няма ли го? — попита Бартслър.

— Не.

— Ако търсите Карл — обади се мисис Бартслър, — той ще се прибере доста късно. Доколкото знам, излезе на среща.

— С чия кола? — попита Бартслър.

— Не се безпокой, Джейсън, с моята.

— Проклетият разглезен самохвалко! — изруга Бартслър. — Само да избяга...

— Престани да го обиждаш, Джейсън. Всъщност той няма абсолютно нищо общо с теб. За него изцяло и напълно отговарям аз. Разбира се, той е горчиво разочарован, че не можа да замине отвъд океана като по-здравите си връстници...

— Разочарован! — избухна Бартслър. — И таз добра! Този жалък страхливец не би се приближил и на хиляда мили до мястото, където може да пострада кожицата му...

— Достатъчно, Джейсън.

— Разочарован! — продължи Бартслър, сякаш не я чу. — Не, няма да иде в окоп на предната линия. Тапа от шампанско да изгърми, и той едва се сдържа да не се навре под масата от страх. Дай му пушка и...

— Искал си да ме видиш? — прекъсна го мисис Бартслър. — Предполагам, че имаш някаква причина. Ако е било само за да ме унижаваш и да обсъждаш измислените си оплаквания срещу сина ми, предупреждавам те, че все още не съм подала молбата за развод. Мога да я променя и да включа унижението, на което сега ме подлагаш. Мистър Мейсън и мис Стрийт ще свидетелстват, че бях извикана тук единствено за да изслушам непристойната ти тирада срещу сина ми.

Бартслър въздъхна.

— Безсмислено е да говорим. Познаваш ли една жена на име Кенард?

Тя смръщи вежди.

— Кенард... Кенард... Не, Джейсън, мисля, че не.

— Тя е възпълна, към шейсетгодишна, накуцва и има майчински благ поглед — описа я Бартслър. — Беше тук, ако не се лъжа, на



двайсет и четвърти вечерта. Сигурно ще се сетиш, защото същата вечер Карл удари Даяна...

— Джейсън, много бих искала да се въздържах от подобни обвинения. Карл не е удрял онова същество. Поставяш ме в много неудобно положение, като първо приемаш, че Карл би ударил жена, и второ, че думата му не означава абсолютно нищо. Това е една от причините повече да не мога да живея с теб или под твоя покрив. Проявяваш изтънчена форма на морална жестокост, достатъчна да...

— Достатъчна да ти даде някакъв повод да хукнеш при адвоката си, за да искаш издръжка — прекъсна я Бартслър.

— Наистина, Джейсън, не виждам защо трябва да продължаваме този разговор. Ако не престанеш упорито да намесваш Карл в него, страхувам се, че ще трябва да се оттегля. Но ако има някои сведения, които мога да ти дам, нещо, което би те улеснило в работата ти, или нещо, което би ти помогнало...

— Спомняш ли си тази жена? Виждала ли си я изобщо?

— Сега, след като ме подсети, струва ми се, че да.

— Къде?

— Мисля, че чакаше в приемната. Не й обърнах особено внимание, просто забелязах една жена, която, общо взето, отговаря на това описание.

— Видя ли я как ходи?

— Не.

— А Карл видя ли я? — Ще трябва да попиташ Карл. — Къде е той?

— Излезе.

— С кого?

— Не виждам какво значение има това — отвърна тя. — но просто защото не искам да имаш чувството, че крия от теб нещо, което може да ти бъде от полза за работата ти, ще ти кажа. Излезе с една много изискана млада жена с приятна външност. Но очевидно за теб няма никакво значение къде е той. Мисля, че ни най-малко не го разбираш, нито го обичаш, така че каквото и да прави, не те засяга.

— Обич, по дяволите — изруга Бартслър. — Няма да тръгна да го целувам! Искам да изясня дали е разтварял с тази Кенард.

— Съвсем сигурна съм, че не е, Джейсън. Ако жената е била тук, за да се срещне с теб, убедена съм, че Карл е стоял настрана. Знаеш така добре, както и аз, че той много внимава никога да не ти пречи по какъвто и да е начин, никога да не ти даде и най-малкия

повод за...

— Знам — прекъсна я Бартслър, — добре е бил обучен.

Тя кимна покорно, завъртя се и бързо напусна стаята с вдигната глава.

— Добре. — Бартслър кипеше от яд. — В дяволска каша съм се забъркал. Не ме гледайте така, Мейсън. Знам, че й дадох коз в ръцете. Знам, че това ще прозвучи ужасно, когато го напише в молбата за развод, как в присъствие на мои познати съм я извикал и съм поставил под съмнение намеренията ѝ, говорил съм против сина ѝ и изобщо съм я изложил на присмеха в подигравките на моите приятели и колеги и всичко това ѝ е причинило дълбоко и мъчително душевно страдание.

— И отгоре на това ни най-малко не ни помага да открием мисис Кенард — заяви Мейсън.

— Не е така — възрази Джейсън. — Вече съм сигурен, че мисис Кенард е дошла и е използвала предложението за сделка с мината като претекст да влезе. Докато е чакала да я приема, жена ми я е хванала, измъкнала е истинската причина за посещението ѝ и е решила, че един внук ще попречи на плановете ѝ. Дявол да го вземе, Франк, разбери всичко, което можеш, за тази жена. Нареди да я следят! Наеми детективи за целта! Тази жена ми трябва. Искам да науча какво ѝ е било казано и от кого.

— Ще се заема с това веднага — обеща Гленмор. — Моля да ме извините, отивам да се обадя на детективската агенция, с която работим, и ще им възложа да се занимаят със случая.

Телефонът иззвъня.

Гленмор се обади и предаде слушалката на Мейсън.

— Вас търсят. Един клиент, който настоява, че трябва да ви съобщим нещо изключително важно.

— Да. Ало — поде адвокатът.

Пол Дрейк заговори:

— Слушай, Пери, не си въобразявай, че винаги можеш да разчиташ на такъв успех. Просто ни провървя. Открихме Търстън и той знае адреса ѝ. Тя не се е сетила, че някой може да направи опит да се свърже с нея чрез Търстън. Изглежда, той е възлюбения ѝ приятел. Оставила му е новия си адрес веднага щом се е изнесла.

— Той знае ли защо го е сменила?

— Искаш да кажеш защо е изчезнала?

— Да.

— Не. Вземи молив и си запиши адреса. Аз ще задържа Търстън, за да не може той да ѝ съобщи, че я търсят.

— Като го заведеш на вечеря, предполагам — подсказа Мейсън. Дрейк се изкиска.

— Точно това си мислех да направя — призна той. — Поканих го да дойде с нас на вечеря.

— Ох, този твой стомах! — изпъшка Мейсън. — Какъв е адресът?

— Отседнала е при сестра си, която се казва Ръфин, на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно. А сега, моля да ме извиниш, Пери, защото ми се струва, че мистър Търстън е гладен, и не бих искал да го изпускам от погледа си. Ще поръчам чудесни дебели крехки пържоли с пържени картофи, коктейли, салата, пай с кайма — всичко това на служебна сметка. Чудесия! А ти как си, как ти се отразява шоколадът?

От другата страна на линията се чу изщракване. Мейсън затвори телефона и се обърна към Бартслър:

— Според мен или внукът ви е при тази жена, или тя знае къде е — при положение, че наистина имате внук. Искан да разбере какво се крие зад нейното посещение и това е единствената причина, поради която ви потърсих.

— На всяка цена ще го разберем — заяви Бартслър.

— А какво е правил Карл Фреч в апартамента на Даяна? — попита Мейсън.

— Каза, че не е ходил там — отвърна Бартслър. — Продължава да твърди, че бил излязъл с някакво момиче. Паркирали колата и излезли. Някой откраднал колата. Най-накрая каза името на момичето. Полицията провери. Тя потвърди и така свърши всичко.

— Ние тръгваме — съобщи Мейсън. — Ако разберете, че Карл е разговарял с мисис Кенард, моля, съобщете ми. Ще ви бъда много благодарен.

— Непременно — обеща Бартслър, — но след като открия жената. Няма да ви издам къде се намира тя, Докато не разговарям с нея. Тук вече интересите ни се разделят.

— Ясно — рече Мейсън. — А сега ще ви пожелаем Лека нощ. Много работа ни чака.

Джейсън Бартслър ги придружи до вратата.

— Мисля, че сме доста близко до финала — заяви той, преди да затвори.

Навън в колата Дела забеляза:

— Нито думица за примирието с Хелън. Мейсън кимна, потънал в размисъл.

— Пол ли се обади?

— Аха.

— Открил ли е мисис Кенард?

— Мисля, че да.

— Сега там ли отиваме?

Мейсън рязко сви зад ъгъла.

— Право там.

Дела Стрийт въздъхна:

— Моля те, шефе, подай ми едно от онези шоколадчета.

19

Колата на Мейсън зави по булевард Килман. Дела Стрийт следеше номерата.

— Девет хиляди... десет хиляди... единайсет хиляди... това трябва да е — къщата със светлата мазилка ей там вляво.

Мейсън закова колата до тротоара, загаси светлините и изключи мотора. Нощта беше студена и ясна и звездите, блеснали с пълната си прелест, сякаш приближаваха земята по-близко до себе си.

Мейсън и Дела Стрийт се изкачиха по стълбите и позвъниха. Зад затворената врата се чуха стъпки. Напрегнал слух, адвокатът веднага долови неравномерните им удари — една тежка и след това една лека, една тежка — една лека, една тежка — една лека. Пръстите на Дела Стрийт докоснаха ръката му.

— Боже мой, шефе — прошепна тя, — това е някой, който куца. Вратата се отвори.

Една възпълна жена с прошарена коса и проницателни решителни очи, около които се разпростираше мрежа от фини бръчки, придаващи на лицето ѝ доброжелателно изражение, им се усмихна.

— Мисис Ръфин? — попита Мейсън.

— Не — отвърна тя. — Съжалявам, мисис Ръфин я няма.

По лицето на Мейсън се изписа разочарование.

— Много жалко. Трябваше да я видя по работа — въз връзка с едно наследство.

— Наследство? — възкликна жената и наостри уши. Мейсън кимна.

— Един роднина, който... Е, може би е по-добре да изчакам мисис Ръфин...

— Аз съм сестра на мисис Ръфин, мисис Дж. С. Кенард. Може би щом за нея има наследство, ще има и за мен.

— А, вие ли сте мисис Кенард? — отвърна Мейсън, като извади от джоба си бележник и започна да развърща страниците. — Защо съм си записал, че живеете на авеню Лоблънд?

— Заповядайте, влезте. — По лицето на жената се появи широка усмивка. — За няколко дни съм на гости при сестра си. Не беше добре, е, недотам, че да пази стаята, просто нерви. И аз реших да ѝ помагам в домакинството за известно време.

— Разбирам — кимна Мейсън и остави мисис Кенард да ги въведе с Дела Стрийт в една удобна, макар и евтино обзаведена всекидневна.

— Моля, седнете — покани ги мисис Кенард — и ми кажете за какво става въпрос. Чудя се дали не е чичо Дъглас. Винаги съм мислила, че може би има някакви имоти.

Мейсън се усмихна.

— Е, само за да спазим обичайната процедура, мисис Кенард, позволете да ви задам няколко въпроса, преди да отговоря на вашите — не защото изпитвам и най-малко съмнение относно вашата самоличност, а защото съществува известен ред, който е задължителен при подобни случаи.

Мисис Кенард скръсти ръце в скута си и на лицето ѝ засия усмивка.

— Разбира се, млади човече, започвайте веднага.

— Вдовица ли сте, мисис Кенард? — поде Мейсън.

— Точно така. Мистър Кенард почина през хиляда деветстотин трийсет и четвърта.

— И не сте се омъжили повторно?

— Не.

— А сестра ви?

— Мисис Ръфин е разведена.

— Това е лошо — намръщи се Мейсън.

— Защо?

— Защото в много случаи решенията за развода не са ясно формулирани по отношение на имотното положение, така че създават

възможност на адвокатите да твърдят, че не цялото имущество е било разделено.

— Но нали имуществото, което тя получава по наследство, е само нейно, така че съпругът няма права върху него, независимо от обстоятелствата?

— В общи линии е така — обясни Мейсън, — но ние изпитваме инстинктивен ужас, щом попаднем на случаи, при които има развод, въпреки че не е чак толкова страшно, когато съпругата получава имуществото, а не разведеният съпруг. При обратните случаи много често се получават усложнения. Имате ли деца, мисис Кенард?

— Не.

— А сестра ви?

— Тя има син.

— Над или под двацет и една години?

— О, над двацет и една. Сестра ми е по-възрастна от мен, а момчето ѝ — чакайте да помисля — Ралф трябва да е над трийсет. Женен е, има едно дете.

— Сестра ви работи ли?

— В момента не. Но допреди два месеца работеше в едно сладкарско предприятие.

— А вие?

— Аз работя — усмихна се тя.

— Мога ли да попитам какво?

— Ами през последните няколко месеца организирах детска градина. Толкова много жени работят сега и няма къде да си оставят децата, а и е почти невъзможно да се намери опитна домашна помощница. Градината се оказа доста доходна.

— Напоследък работите ли?

— О, да.

— Много интересно. Как намирате клиентела, мисис Кенард?

— Просто пуснах обява във вестника — засмя се тя. — Направо ще се изненадате, като чуете колко много жени доведоха децата си при мен. Разбира се, първо са ме проучили и после дойдоха да разговаряме. Но никак не ми беше трудно да си създам клиентела.

— Това наистина е много интересно. А имате ли клиентка на име Милдред Данвил, която бе убита преди няколко вечери?

До този момент мисис Кенард се усмихваше добросърдечно и приветливо, като човек, който държи да направи много добро впечатление и гори от желание да помогне, давайки сведения.

Въпросът ѝ подежда като удар и тя се опита да не промени израза на лицето си. Но резултатът беше ужасна пародия.

— Тя е оставила при вас дете — продължи Мейсън — на име Робърт Бартслър и тъй като историята, които ви е разказала, не ви се е сторила много убедителна, вие много сте се разтревожили и сте се опитали да откриете в телефонния указател някой на име Бартслър. Намерили сте мистър Джейсън Бартслър и сте му позвънили. А сега хайде да ни разкажете какво се случи след това, мисис Кенард.

Мисис Кенард премигна, навлажни с език устните си, но замълча.

Мейсън се усмихна приветливо.

— Повярвайте, мисис Кенард, ще бъде най-добре да разкриете картите си. В края на краищата знаете, че е било извършено убийство. Вие сте свързана по някакъв начин с него и това ви поставя в много сериозно положение.

— Да не сте полудели! — извика мисис Кенард.

— Може би ще ни кажете къде се намира детето?

— Не знам.

— Ще отречете ли, че дете на име Робърт Бартслър е било оставено при вас?

— Не помня имената на всички деца.

— Когато най-неочаквано сте напуснали и затворили дневната си детска градина, сте заявили, че имало опасност децата да се заразят от шарка.

— Мисля, че бях в контакт с болни.

— И все пак ни казахте, че сте дошли тук, за да се грижите за сестра си.

— Ами да. Едното не пречи на другото, нали?

— Взехте ли някое дете с вас, когато напуснахте Детската градина?

— Не, разбира се.

— Значи тук няма никакви деца?

— Разбира се, че не.

Мейсън стрелна с очи Дела Стрийт, а след това обходи с поглед стаята и го спря на един голям речник, поставен върху малка масичка. Взря се многозначително в речника, после в Дела и отново в речника и в Дела. Проследявайки погледа му, тя смръщи вежди, после изведнъж се усмихна и едва забележимо кимна. Мейсън се обърна отново към мисис Кенард:

— Разговаряхте ли с мистър Бартслър за нещо друго — освен за евентуална продажба на някаква мина?

— Не, разбира се.

— Как избрахте да се обърнете именно към него?

— Един приятел ме насочи.

— Кой е този приятел?

— Един майстор, който ми изпълни една поръчка и който разбира от мини.

— Вие го познавате отдавна, така ли?

— Да.

Дела Стрийт незабелязано се приближи до масата с речника.

— Ах, какъв чудесен речник! — възхити се тя.

Мисис Кенард се обърна и я погледна с все още премрежени като след силен удар очи. Дела Стрийт посегна към речника.

— Това седмото издание ли е? — попита тя, вдигна речника на около петдесет сантиметра от масата и после го остави уж ненадейно да се изхлузи от пръстите ѝ.

— Изпуснах го — изпищя стреснатата секретарката.

Ударът от тежката книга върху пода и писъкът на Дела Стрийт вдигнаха неочаквано силен шум, който накара всички да замрат в напрегнато очакване на отклик.

— О — извини се Дела, — много съжалявам. — замълча.

Някъде от съседна спалня жално проплака дете и миг по-късно ревна с пълно гърло.

— Хайде, Дела — подвикна Мейсън, тръгвайки по посока към шума.

Водени от плача на детето, Мейсън и Дела Стрийт вървяха предпазливо през тъмната непозната къща, налучквайки пипнешком пътя и ключовете на лампите.

Намериха детето в една от спалните към двора. Мейсън светна.

— О, горкичкото! — възкликна Дела Стрийт, приближи се до креватчето му и го взе.

То веднага престана да плаче. Дела му се усмихна и избърса сълзите му.

— Здравей, бебчо — засмя се тя. — Как се казваш?

— Робърт Бартслър. Скоро ще стана на три годинки и моят татко няма никога вече да се върне — изпя на един дъх момчето, сякаш казваше стихотворение, което бе научило наизуст.

След това отново се разплака.



— Какво да го правя? — попита Дела.

— Облечи го — отвърна адвокатът. — Сложи му нещо топло и го пригответи за излизане.

Мейсън се втурна към предната част на къщата и завика:

— Мисис Кенард! Мисис Кенард! Никой не отговори.

— Мисис Кенард! — викна още по-силно той пред прага на хола, където усети, че го лъха струя студен въздух.

— Мисис Кенард! — Адвокатът най-сетне се озова в антрето пред зейналия изход и видя, че колата му, която беше паркирал насреща, е изчезнала.

20

Мейсън завъртя шайбата на телефона и набра „центра“.

— Ало, ало, централа, свържете ме спешно с полицията!

Побързайте, моля... Ало, Управлението на полицията ли е? Искам да говоря с лейтенант Граг.

— Няма го — чу се в отговор отсреща.

— Кой е дежурен в отдел „Убийства“?

— Сержант Холкъм.

— Свържете ме със сержант Холкъм. На телефона е Пери Мейсън. Обаждам се по спешност.

— Да, какво има? — попита след миг сержант Холкъм.

— Тук е Пери Мейсън. Моля, сержант Холкъм, веднага да изпратите полицейска кола на един адрес.

— Не може да бъде!

— Слушай, разбери ме правилно. Открих причината за убийството на Милдред Данвил и мисля, че знам кой е убиецът. Трябва бързо да се изпрати полицейска кола в къщата на Джейсън Бартслър, за да предотврати още едно убийство. Също и достатъчно полицаи, за да сме сигурни, че нищо няма да се случи, докато пристигна.

— Брей, какъв умник си бил! — подигра се Холкъм. — И предполагам, че като се хванем на въдицата, ти ще изпратиш на мястото репортери, като им разкажеш своята версия, за да излезе, че и полицията е убедена в нея. Съжалявам, Мейсън. Сам си изплети кошницата. Що се отнася до нашия отдел, ние знаем кой уби Милдред Данвил и защо.

— Виж какво, Холкъм — зае се да го уговаря Мейсън търпеливо, — не мога да ти изложа по телефона съображенията си, но съм абсолютно сигурен, че ако не изпратиш хора в дома на Джейсън Бартслър, ще бъде извършено второ убийство.

— Добре, ако това се случи, няма да забравя, че май и ти си бил замесен в него и ще можеш да обясниш на съда как така знаеш толкова много, а пък не си съучастник. Щом толкова много бързаш, защо самият ти не отидеш там?

— Някой ми е откраднал колата.

— Ах, така ли? Колко неприятно... Ха, ха, ха! Довиждане, Мейсън!

Адвокатът затръшна слушалката, щом чу изщракването в другия край на линията. Поколеба се за миг, огледа се за телефонния указател и като не го намери, позвъни на „Справки“.

— Моля, дайте ми домашния телефон на Джейсън Бартслър. Извънредно важно е.

— Момент, как се пише последното име?

— Б-а-р-т-с-л-ъ-р. И моля ви, побързайте.

— Момент.

Около петнайсет секунди по-късно гласът отново се обади:

— Номерът е Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три.

— Благодаря — отвърна Мейсън и започна светкавично да набира номера.

След малко някой попита:

— Кой номер набирате, моля?

— Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три.

— Момент.

След кратко забавяне гласът каза:

— Изглежда, линията е повредена. Ще съобщя да поправят.

Бихте ли се обадили малко по-късно? Мейсън чукна с показалец по вилката на телефона, освободи линията и позвъни на таксиметровата служба.

— Може ли спешно да изпратите такси на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно?

— Съжалявам, но нямам свободни таксите в района.

— Но случаят е спешен. Въпрос на живот и смърт...

— Всички така казват — промърмори отегчено момичето. —

Ако е толкова спешно, извикайте полицията или линейка. Мисля, че мога да ви пратя такси след трийсет минути, ако това ви устройва.

— Не ме устройва — изскърца със зъби Мейсън.

— Добре. Дочуване.

Мейсън завъртя номера на детективската агенция на Дрейк. Обади се нощната телефонистка.

— Пери Мейсън е на телефона. Къде е Пол? — попита я той.

— Каза, че отива да вечеря с някого...

— Ох, господи! — изпъшка Мейсън. — Имаш ли представа къде?

— Да. Остави телефон, на който мога да го намеря, ако стане нещо изключително важно.

— Обади му се — нареди Мейсън. — Кажу ми за нула време да дойде на булевард Килман хиляда сто деветдесет и едно. Ще го чакам. Постой. Има ли някой в кантората, който може да дойде тук по-бързо от него?

— Не, мистър Мейсън, няма. Мисля, че мистър Дрейк...

— Добре тогава. Пол и Анита Дорсет са поканили на вечеря един човек на име Търстън. Кажу на Пол Да остави Анита с Търстън, а той самият да скочи в колата и да пристигне колкото е възможно по-бързо.

— Добре, мистър Мейсън.

Мейсън затвори телефона и закрачи из стаята. Дела Стрийт влезе с детето на ръце.

— Гледай, шефе, колко е сладък!

Мейсън разсеяно кимна в знак на съгласие.

— Готови ли сте да тръгваме?

— Да. Навлякла съм го добре, за да му е топличко.

— Трябва да се измъкнем отгук, а няма как — рече Мейсън. — Мисис Кенард е откраднала колата ми и сигурно е тръгнала да търси подкрепления. Не мога да накарам полицията да, действа и от таксиметровата служба отказаха да ми изпратят кола. Омръзнало им е да ги лъжат, че е въпрос на живот и смърт. Та така, Дела. Ще трябва да ги принудим да действат, щом не чуват с добро.

Той отново набра централа.

— Моля, свържете ме спешно с Управлението на полицията.

Ало — заговори Мейсън веднага щом получи връзка. — На телефона е Джейсън Бартслър. Намирам се в дома си на Пасифик Хайтс Драйв две хиляди осемстотин и шестнайсет. Някакъв човек с маска на лицето се опитва да влезе през задната врата. Веднага изпратете патрулна кола.

От другата страна запитаха със странно спокойствие:

— Кой е телефонният ви номер, мистър Бартслър.

— Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три — отвърна

Мейсън рязко.

— Човек с маска ли казахте?

— Да.

— Виждате ли го?

— Да. Побързайте! Изпратете хора или ще избяга.

— Мистър Джейсън Бартслър ли е на телефона?

— Да.

— От вашия телефон ли се обаждате?

— Да. За бога, изпратете някого, какво ви става?!

— Съжалявам, но първо затворете да ви се обадя за

потвърждение. Току-що получихме заповед от сержант Холкъм да не обръщаме внимание на обаждания от вашия телефон, без да ги проверим. Изглежда, че някакъв адвокат се опитва да накара полицията да изпрати там кола, за да прокара чрез вестниците своята позиция по някакво дело за убийство. Нали разбирате, мистър Бартслър? А сега затворете да ви набера. Уестгейт деветдесет и шест четирийсет и три. Хайде, затворете.

Мейсън тресна телефона и изруга под нос.

— Какво има? — попита Дела.

— Този проклет глупак Холкъм! — избухна Мейсън. — Ще пукне от страх да не го подмамя публично да открие някакви подхвърлени доказателства и да гръмне по вестниците!

— И какво ще правим сега? — недоумяваше Дела.

— Пол Дрейк е на път към нас, или поне би трябвало да бъде, ако се е нахранил. Господи, надявам се, че няма да му позвънят точно когато му поднасят пържолата. Загаси лампите, Дела.

— Всичките ли?

— Всичките в тази стая. Почни от онзи край, а аз ще се погрижа за тоя.

Мейсън щракна един от ключовете, а Дела Стрийт загаси лампиона.

— И в останалите стаи свети — напомни тя.

— Няма значение — отвърна Мейсън, — важното е тук да е тъмно.

— Защо?

— Така сме чудесни мишени за всеки, който реши да стреля

през прозореца.

— Боже мой, шефе! Мислиш ли, че има такава опасност?

— Възможно е — промълви Мейсън. — Не знам в какво точно се замесваме, но като цяло картината започва да ми се изяснява.

— Хайде, шефе, изплюй камъчето. Шшт, тихо, Робърт. Всичко е наред. Аз съм Дела Стрийт и съм приятелка на майка ти. Искаш ли да отидеш при мама?

Това накара детето отново да заплаче.

— Искам мама — хлипаше то.

— На гости ли беше тук? — запита го Мейсън.

— Искам мама — изплака детето сънено.

Хайде, шефе — подкани го Дела Стрийт, — казвай какво става.

— Целият случай беше ясен като на длан, а аз не го виждах.

— Защо?

— Защото не взех предвид нещо, което е толкова просто, че не му обърнах внимание.

— Кое?

— Времето.

— Какво общо има това?

— Да се върнем към нощта на двайсет и шести. Даяна се е прибрала от разходката след десет часа.

— Е, какво от това? Искам да кажа: защо е толкова важно?

— Тя видяла мисис Кенард, която току-що била пристигнала.

Даяна се качила на горния етаж. Намерила Карл в стаята си. Скарали се. Карл много спокойно и умело я ударил по окото и след това излязъл. Даяна изпаднала в лека истерия. Сложила си студени компреси на лицето. Полежала във ваната, докато спаднат оттоците на краката ѝ, избърсала се и си обула обувките си, защото била забравила да вземе чехлите си в банята, облякла пеньоара си и след това се скарала с мисис Бартслър, вследствие на което изтичала на долния етаж. Облякла палтото си, което било в дрешника, и тръгнала да излиза, когато чула гласове. Решила, че не бива да се показва с подутото си око, и изчакала в дрешника около десет-петнайсет минути всички да се разотидат, за да поговори с мистър Бартслър. И после, когато си мислела, че всичко е наред, отворила вратата, за да излезе, и видяла, че Бартслър и Гленмор тъкмо изпращат мисис Кенард до вратата. И тъй като не искала мисис Кенард да види насиненото ѝ око, избързала и излязла преди тях и тръгнала към аптеката на ъгъла. Оттам решила да отиде в апартамента си и да

прекара нощта в него. Открила, че няма в себе си дори пари за телефон, и тръгнала пеша. Стигнала до апартамента и нямала ключ. Не искала да буди домоуправителката, за да ѝ отключи, защото болезнено съзнавала, че е облечена с дълго кожено палто, под него пеньоар, обувки и нищо друго. Затова отишла на автобусната спирка и чакала Милдред да се върне в апартамента. От време на време звъняла на Милдред с монетата, която взела от някакъв непознат.

— Е? — не се стърпя Дела, щом Мейсън замълча.

— Събери всички тези факти, Дела — настоя Мейсън, — и обърни особено внимание на времето. Свържи го с това, което знаем сега, и ще видиш защо е толкова абсолютно и крайно необходимо да отидем в дома на Джейсън Бартслър...

Щом чу познатата фамилия, детето отново се разплака.

— Недей, мило — успокой го Дела. — Не плачи. Затвори си очичките и поспинкай.

— Светни.

— Не, време е за сън.

— Искам мама.

— След малко ще бъдем при нея, пиленце.

— И леля Милдред.

— Да, миличко.

— Ти си много добра.

— Спинкай, спинкай, миличко.

— Искам чичкото да ми разкаже приказка.

— Не може. Чичкото има работа. Трябва да мисли.

— Защо?

— Защото трябва.

— За какво мисли?

— За много важни неща. Сега трябва да мълчиш.

— Разкажи ми приказка.

— Не знам приказки, пиленце.

— Разкажи ми за Джак и бобеното стъбло.

— Забравила съм я.

— А мама знае всичко за Джак и бобеното стъбло.

— Да, мило. Но сега не бива да говориш.

— Светни.

— Не може, трябва да стоим на тъмно. Искаш ли след малко да се повозиш в кола?

Мейсън стана и се приближи до прозореца. Повдигна щорите и

погледна в двора.

— Шефе, я по-добре се дръпни от този прозорец.

— Искам да видя Дрейк, когато дойде — рече Мейсън. — В случай, че наистина дойде. Боже мой! Защо ли се бави? Чакай малко. Появиха се светлини от фарове иззад ъгъла... Стой така, Дела. Стой и не мърдай. Не е абсолютно сигурно, че това е Пол Дрейк. Не се движи. Искам да загася лампите в преддверието, така няма да ме видят, ако застана до вратата.

Мейсън угаси светлината в коридора и предпазливо се изправи до изхода. Завъртя ключалката и открехна вратата няколко сантиметра. С бързина, несвойствена за неговата спокойна, отпусната, добросърдечна природа, Пол Дрейк измъкна характерната си Фигура от колата и се втурна по пътеката към къщата.

Мейсън извика през рамо:

— Всичко е наред, Дела! Давай! По-живо!

Адвокатът отвори вратата.

— Здравей, Пол. Имаш ли пистолет?

— По дяволите, не, Пери. Защо?

— Няма значение. Хайде да тръгваме. Дела носи детето.

Внимавай да не се спънеш, Дела.

— Какво става с лампите? — попита Дрейк. — Светят откъм задната страна на къщата. Не можеш ли да запалиш тези...

— Не, не — отсече Мейсън. — Никакви лампи, Пол. Хайде да се махаме оттук.

— Що за тайнственост, да не се занимаваш с отвличане?

— Нещо такова. Дай да ти помогна по стълбите, Дела. Внимавай сега... Седни на задната седалка... Пол, ти седни там, аз ще карам.

— Ох, господи! — изстена Дрейк. — Тя не е свикнала на твоето каране. Остави аз да...

— Сядай от тази страна — рязко нареди Мейсън. — Аз ще карам.

Дрейк въздъхна и се качи от дясната страна на колата. Мейсън седна зад волана, затръшва вратата, натисна газта и включи на втора скорост преди още моторът да е запалил.

— Внимавай за шапката си — пошегува се мрачно Дрейк с Дела Стрийт. — Потегляме!

Колата се отдели от тротоара, набра инерция, гумите ѝ изсвириха на завоя и подскочи, когато Мейсън ВКЛЮЧИ на четвърта скорост.

— Дръж здраво детето, Дела — предупреди я Мейсън.

— Държа го.

Момченцето извика от удоволствие и се вкопчи с все сила в Дела.

— Тихо — нареди Пол Дрейк през рамо. — Още си твърде малък да разбираш живота, не знаеш на какво е способен този глупак зад волана. За бога, Пери, имай милост! Къде отиваме?

— В дома на Джейсън Бартслър.

— Стига колата да издържи толкова дълго и нищо да не ни се изпречи на пътя — измърмори Дрейк полушеговито. — Ако наистина искаш да не ми изтъркаш гумите, Пери, просто взимай завоите на две колела. Така ще стане по-бързо — като велосипед, — а другите две няма да се износят... Хей, какво правиш!... Аз само се пошегувах. За бога, Пери, успокой се! Намали малко!

От задната седалка Дела Стрийт въздъхна дълбоко и с облекчение.

— Е, това е последният завой преди къщата на Бартслър.

Момченцето изпищя от удоволствие.

— Ехааа...

— Говори само от свое име, синко — рече Дрейк през рамо.

Дела Стрийт се засмя — явно от нерви.

— Получих нови сведения от кантората, Пери — каза Дрейк, — за онова писмо. Милдред е накарала едно момче на велосипед да го предаде. Дала му половин долар. То казало на родителите си, когато прочело за убийството. Видяло снимката й и си помислило, че я познава, и после, когато прочело адреса... Боже господи, Пери, внимавай!

Мейсън натискаше педала на газта почти докрай и без да обръща внимание на знаците и светофарите по булеварда, се промъкваше покрай малкото коли по пътя. Детето на задната седалка настояваше да стои право, а Дела Стрийт здраво го държеше. Пол Дрейк мълчеше мрачно.

Зад тях се появи червена светлина и зави сирена. Дрейк се завъртя и отбеляза лаконично:

— Е, Пери, намери си го. Мейсън още по-силно натисна газта.

— Остават още четири-пет преки. Нямаме време да спираме и да обясняваме.

Полицейската кола заръмжа още по-силно, Мейсън увеличи скоростта, но полицията не изостана. Сирената запищя пронизително,



принуждавайки другите коли да замръзнат на място, което само допълнително улесни Мейсън да подкара с пълна скорост.

Полицейската кола направи опит да го догони, но от един момент нататък двете коли се понесоха бясно по булеварда на постоянна дистанция.

— Ей сега ще започнат да се целят по гумите — предупреди Дрейк. — Когато стрелят по шофьора, не е толкова страшно. Винаги се прицелват по-високо, но стрелят ли по гумите, непременно улучват някой от пътниците.

— Дръжте се. Това е ъгълът — извика Мейсън.

Той зави остро, натисна педала на спирачката, отпусна го, натисна го отново, пак го отпусна и залегна над кормилото.

По паважа се появиха дълги следи от горяла гума, която засвистя по-силно от сирената. Колата поднесе, после рязко се изправи, стъпи отново на четири колела и полетя напред като стрела. След две преки Мейсън закова до тротоара.

Зад тях полицейската кола също спря, издавайки остър звук. Мейсън беше вече отворил вратата и тичаше по пътеката към дома на Джейсън Бартслър. От полицейската кола се чу рязка заповед:

— Спри или ще стрелям!

Мейсън се обърна.

— Бързай, проклети глупако! Трябва да предотвратим убийство!

Полицаят остана непоклатим.

— Спри или ще стрелям!

Мейсън спря. От вътрешността на къщата се чу изстрел. След половин секунда изгърмя още един, куршумът проби големия прозорец откъм фасадата и там зейна дупка, около която се появиха пукнатини.

Мейсън махна на полицаите.

— Бързо! Пригответе се за стрелба.

От вътрешността на къщата се раздаде трети изстрел.

— Направи нещо, Пол! — изстена Дела Стрийт. След това пусна детето и затича към полицейската кола.

— Това е Пери Мейсън, адвокатът. Опитва се да предотврати убийство!

— Мейсън е, вярно — достигна до ушите на секретарката.

Пол Дрейк се измъкна от колата.

— Грижи се за детето, Дела — викна той и се втурна към задната страна на къщата.

Полицайте също се разтичаха — един по стъпалата към входната врата, а друг заобиколи към вътрешния двор.

В къщата изстреляха още два последователни изстрела. Мейсън се хвърли с цялата си тежест върху вратата, но отхвъркна обратно. Полицаят до него вдигна приклада на пушката си и го стовари с все сила върху рамката на прозореца, който гледаше към предната веранда. Стъклото иззвънтя, полицаят бутна с крак назъбените парчета, останали отдолу, и скочи в осветеното помещение.

Мейсън го последва толкова бързо, че сенките им се сляха. От вътрешността прозвучаха рязка заповед, пукот от пистолет, гърмеж от пушка и накрая настъпи тишина.

Лампите във всекидневната, която Джейсън използваше като кабинет, светеха. Вратите бяха отворени.

— Насам — извика Мейсън.

— Почакай — рече полицаят. — Спокойно. Първо ще отворим входната врата.

— Не, не, насам. Тук има труп.

Полицаят погледна към мястото, което му сочеше Мейсън. През вратата се виждаха рамото и ръката на човек, проснат на пода. Ръката държеше автоматичен пистолет.

Полицаят се поколеба, след това тръгна рязко, като държеше пушката си готова. От задния прозорец се чу глас:

— Хей, Бил, един човек избяга отгук. Пол Дрейк го хвана, но не успя да го задържи. Онзи се откопчи точно когато се приближавах. Изкрещях му да спре, а той се прицели в мен и аз стрелях. Успя да избяга през задния двор в уличката. Но го улучих. Оставил е следи от кръв.

— Тичай и го хвани! — изрева полицаят. — Какво чакаш?

— Реших първо да съобщя.

— Добре, вече ми събщи! Не го изпускай! Тук има труп.

Полицаят и Мейсън влязоха в стаята. Върху килима на всекидневната бе проснат Джейсън Бартслър. От крака, който беше свит под тялото му, бавно изтичаше червена струйка.

Мейсън коленичи и хвана китката на Бартслър.

— Пулсът му е добър — събщи адвокатът. — Трябва да го обърнем и да видим дали има други рани.

— Вземи пистолета от ръката му — нареди полицаят.

Мейсън обърна Бартслър на другата страна. Пистолетът се изплъзна от безчувствените му пръсти. Без да се бави, адвокатът

разтвори халата и повдигна горнището на пижамата, разгърна го, а полицаят, който все още държеше пушката в едната си ръка, смъкна с Другата панталоните и огледа тялото.

Един куршум беше пронизал крака на Джейсън Бартслър точно при дясното коляно и беше излязъл през прасеца. Изглежда, че това беше единствената рана.

Мейсън се наведе и помириша дулото на автоматичния пистолет. С него току-що беше стреляно.

— Припаднал е от шока — обади се той. — Изглежда, че куршумът е улучил ставата. Хайде да го вдигнем на кушетката и да му дадем малко бренди.

— Ей, слушай — заповяда полицаят, без дори да помръдне, за да изпълни молбата на Мейсън, — я сега ми кажи туй-онуй. Какво става тук?

Той отиде до входната врата, отключи я и се върна.

— Някой се е опитал да убие Джейсън Бартслър — заяви Мейсън.

— На мен ми се струва, че Джейсън Бартслър се е опитал да убие някого.

— Ще има възможност да ви разкаже, когато дойде в съзнание. Дайте сега да го вдигнем на тази кушетка.

Адвокатът намери бренди, навлажни устните на Бартслър, доближи го под ноздрите му и се обърна към полицаят:

— Най-добре ще е да извикате линейка.

Навън отново засвири сирена, затрептя и замлъкна. Една кола приближи и спря до тротоара пред къщата.

— По звука прилича на линейка — обади се полицаят.

— Не знам как е пристигнала тук, ако не по телепатия — отбеляза Мейсън.

Клепачите на Бартслър потрепнаха. Мейсън мушна ръка под главата му.

— Пийте. — И наля бренди в гърлото му.

Бартслър преглътна, закашля се и после протегна ръка към чашата.

— Улучих ли го? — попита той.

— Все още не знам — отвърна Мейсън. От верандата се чува тежки стъпки. Няколко души се втурнаха един през друг в стаята и се спряха, когато забелязаха хората вътре. Лейтенант Траг погледна към полицая от радиоколата, към човека на кушетката и към Мейсън.

— Какво е станало? — поиска да узнае той.

— Франк Гленмор се е опитал да убие Джейсън Бартслър.

Мисля, че пристигнахме навреме. Един от полицаите стрелял по Гленмор, докато той се е измъквал през задната врата.

Преценявайки бързо положението, Траг нареди на полицаия от радиоколата:

— Добре, вървете и помогнете на колегата си. Вижте дали може да откриете Гленмор. Ние ще се погрижим тук. Как се чувствате, Бартслър?

— Доста зле — промълви раненият. — Какво можем да направим за това коляно?

— Ще извикаме линейка — успокои го Траг и се обърна към Мейсън: — Съжалявам, че не дойдохме по-рано. Нямахте ме. Когато се върнах, Холкъм ми каза за телефонния ви разговор. Въобразяваше си, че е постъпил умно, смяташе, че искаш да подхвърлиш на полицията подставени от теб фалшиви доказателства и да им придадеш достоверност.

— Знам.

— Вината не е изцяло негова — промърмори Траг, после се обърна към Бартслър: — Можете ли да ни кажете какво се случи?

Бартслър протегна ръка към втората чаша бренди, която Мейсън му подаваше, и започна:

— Някой се обади на Гленмор. Чух, че разговаря доста развълнувано. Малко след това исках и аз да позвъня, но телефонът не даваше никакъв сигнал. Бях много учуден. Погледнах отзад и видях, че жиците са прерязани. В този момент започнаха да ме обхващат подозрения. Отидох до бюрото и взех автоматичния си пистолет. Но не подозирах Гленмор. Подозирах жена си. Гленмор влезе. Попита ме нещо и мина зад стола... Не знам какво ме накара изведнъж да се усъмня, погледнах в огледалото и видях, че държи пистолет. Сkochих от стола и посегнах към пистолета си, а той стреля. Улучи ме в коляното и ме повали на земята. Все още не бях успял да извадя пистолета си. Бях напълно безпомощен и видях как Франк внимателно се прицелва. В очите му прочетох намерението му да ме убие. В този момент се чу полицейска сирена и свистенето на гуми иззад ъгъла — и това обърка Гленмор. Той погледна неспокойно през рамо и стреля прибързано. Извих тялото си така, че куршумът мина покрай главата ми и се заби в пода. Мисля, че изсвистя покрай мен на по-малко от два сантиметра. Тогава измъкнах пистолета си и Франк

побягна. На вратата се обърна и двамата стреляхме. Не знам да ти го улучих, или не. Стрелях още веднъж напосоки, когато той се обърна и побягна. Мисля, че тогава го улучих, защото той се препъна, хвана се за вратата, обърна се и стреля отново. Полудяхах от болката и шока. Чух тропота на тичащи хора и... навярно съм припаднал... Това е всичко. А вие как така сте тук, Мейсън?

— Предположих, че ще стане така — обясни Мейсън. — Знаех, че Милдред Данвил е взела внука ви от Хелън и го е скрила някъде. Имах причини да мисля, че той е при мисис Дж. С. Кенард. Спомняте ли си, че тя е идвала при вас вечерта, когато на Даяна ѝ насинили окото?

— Да, да. Само че тя искаше да ме види във връзка с един минен участък.

— Така е казала. Но ето какво наистина се е случило. Милдред Данвил не ѝ вдъхнала доверие. Жената знаела името на момчето — Робърт Бартслър. Потърсила в телефонния указател, намерила само един Бартслър и позвънила. Обадил се Франк Гленмор. Тя му обяснила, че дете на име Робърт Бартслър е оставено при нея от някаква жена на име Милдред Данвил, и попитала дали всичко е наред. Гленмор бързо преценил, че ако успее да се добере до детето, би получил голяма власт. Явно знаел за предстоящия развод. Близко до ума е, че е възнамерявал да даде детето на онзи, който предложи най-висока цена. Не знам какво точно е било положението тук, но е съвсем ясно какво се е опитал да направи Гленмор. Повикал е мисис Кенард и когато тя позвънила на вратата, измислил предлога за минния участък, за да заблуди Даяна. Не очаквал, че когато отвори, ще има свидетели. Завел мисис Кенард в някоя от стаите, за да уговорят подробностите и да сключат сделка. След това я довел при вас, като предварително я подучил как да ви предложи минния участък. Предполагам, че по-голямата част от разговора е водил Гленмор.

— Точно така. Но къде е внукът ми, Мейсън? Ако сте го открили...

— Спокойно — рече Мейсън. — Ще стигна и до това. Искам да изясня другите неща, докато лейтенант Траг е тук. Всъщност трябваше по-рано да разгадая какво се е случило тук. Ако си спомняте, Гленмор каза, че е разговарял с нея само няколко минути, преди да я доведе при вас, а вие също сте разговаряли с нея не повече от няколко минути. И все пак ние знаем, че тя трябва да е престояла в

къщата около четирийсет и пет минути, а може би и по-дълго. И тъй като вие сте я приели за десетина минути, явно, че Гленмор я е задържал, за да обсъдят всичко надълго и нашироко. В крайна сметка са стигнали до сделка и Гленмор си е оплел кошницата. Вие сте били в ръцете му.

— Долен измамник — изруга Бартслър. — Бях го хванал във финансови машинации и исках да изясня тази работа. Настоях да извикаме експерт счетоводител и човекът щеше да дойде утре. Но не съм си представял, че положението е било толкова сериозно.

— Според уговорката с Гленмор — продължи Мейсън — мисис Кенард отишла с малкия Робърт да живее при сестра си, като много внимавала да не я проследят. Но когато разказвала на Милдред как са ѝ насинили окото, Даяна споменала, че една възпълна жена, която накуцва, е звъняла на вратата ви при пристигането ѝ. Милдред веднага разбрала какво се е случило. След такова недвусмислено описание не било трудно да се досети, че Гленмор сигурно е подкупил мисис Кенард да я предаде. Тогава Милдред решила да се сдобри с Хелън Бартслър и се уговорила да се срещне с нея в десет часа. Но преди Хелън да отиде на срещата, Франк Гленмор бил вече там и накарал Милдред да замлъкне завинаги.

— А откъде е разбрал, че Милдред го е разкрила? — попита Бартслър.

— Обяснението може да бъде само едно. След като научила чрез Даяна за разговора на Гленмор с мисис Кенард, Милдред е направила фаталната грешка да телефонира на Гленмор и да го изобличи. Може би е Щяла да успее по този начин, ако мотивът на Гленмор е бил само алчност, но струва ми се, че ще открием и други, все още неразкрити причини, поради които е искал да държи в ръцете си Джейсън Бартслър. Бил е притиснат до стената и нищо не е можело да го възпре. Твърде вероятно е Милдред да го е поканила да Доведе детето в дома на Хелън. Вместо това той е отишъл там, готов на всичко, но не и да се откаже от детето, докато не получи онова, което иска. Милдред е имала пистолет. Направила е глупостта да прибегне до него. Гленмор ѝ го е отнел и в безумното си отчаяние я е застрелял, след това е изтрил отпечатъците от пръсти, занесъл го е в апартамента на Милдред и го е оставил на такова явно място, където Даяна със сигурност да го види и пипне.

— Как е влязъл там? — попита Траг.

Мейсън се усмихна.

— За човек в неговото отчаяно положение някаква си ключалка на обикновена външна врата не може да бъде сериозна пречка.

— Ако наистина е така — отбеляза Траг, — то Хелън е лъгала, че...

— Разбира се — прекъсна го Мейсън нетърпеливо. — Опитваше се да спаси собствената си кожа. Поначало на Хелън не ѝ е било лесно и без усложненията с това убийство. Тази история има много страни, които ние все още не знаем, лейтенанте. Излишно е сега да губим време с тях. Но когато е видяла, че сигурно ще вали, Хелън е отворила крана на цистерната...

— Тук беше напълно прав — призна лейтенант Траг. — Един от полицаите от отдел „Убийства“ дойде при мен след заседанието на съда днес и ми каза, че си спомня ясно как кранът на цистерната е бил отворен и от него е изтичала силна струя.

— Това е един от най-важните моменти в делото — кимна Мейсън, — защото доказва възможността Милдред да е била убита, преди да завали. И в действителност е била убита значително по-рано, отколкото предполагате.

— А внукът ми? — намеси се Бартслър. — По дяволите, искам да видя внука си. Ей сега някой проклет доктор ще ме приспи с упойка... Искам да видя внука си.

Мейсън се обърна към един от полицаите:

— Бихте ли помолили мис Стрийт, която чака навън в колата, да доведе тук момченцето? Кажете ѝ, че е безопасно и че не крием нищо от полицията.

Сержантът погледна към Траг за потвърждение.

— Върви — нареди лейтенантът.

Отвън долетя шум от стъпки на човек, който зави тичешком по пътеката откъм задния двор към къщата, изтрополи глухо по верандата и накрая полицаят от патрулната кола нахълта в стаята, улови погледа на лейтенант Траг, кимна и доложи:

— Дрейк го откри под навеса за дърва в съседната къща. Ще трябва да побързате, лейтенанте. Има ли стенограф тук?

Траг свъси вежди и огледа хората около себе.

— Оставете на нас детето и вземете със себе си Дела Стрийт — предложи Мейсън.

— Ще трябва да побързате — повтори полицаят. Траг закрочи решително и пресрещна Дела Стрийт на вратата.

— Бързо, мис Стрийт, елате с мен. Имате ли писалка и бележник

в чантата си?

Тя кимна.

— Ще издържите ли на изпитанието да запишете едно предсмъртно признание?

Тя кимна отново.

Мейсън взе момченцето от секретарката си, даде ѝ знак да мълчи и влезе в стаята с малкия Робърт Бартслър.

## 21

Дела Стрийт се сгуши до Пери Мейсън на предната седалка на колата. Адвокатът превключи скоростите и се отдалечи от голямата къща, където хората безредно се тълпяха, репортерите от вестниците щракаха със светкавиците на фотоапаратите си и задаваха въпроси.

— Доста неприятно, а, Дела? — попита Мейсън загрижено.

— Доста неприятно, но не непоносимо. Бил е улучен с едри съчми в гърба. Не са го уцелили в гръбнака, но... Е, разбира се, това беше краят му и те бяха доста груби, за да може предсмъртните му показания да се приемат в съда. Казаха му, че умира, и го накараха да повтори, че знае това.

— Той призна ли?

— Да, всичко. Но за теб няма нищо ново. Лейтенант Траг се удиви колко точно си успял да възпроизведеш случая и до най-малките подробности. Гленмор е отговарял за експлоатацията на мините и е получавал процент върху тонажа от натрошена руда. Всичко е доста объркано, но важното е, че в някои от мините са попаднали на твърде богата на метал руда и Гленмор започнал нелегално да я смесва с обикновена скална маса, така че да получи същия краен продукт. Естествено, много по-лесно му е било да добавя отпадъчната скала, отколкото да копае. По този начин е получавал почти двойна печалба. Неминуемо някои от отборните служители в мината е трябвало също да бъдат въввлечени. У Бартслър се зародили съмнения и Гленмор се заел да търси някакъв коз срещу него, нещо, което би... Какво да ти обяснявам, всичко останало ти е ясно.

— Той спомена ли, че момчето не е внук на Бартслър?

— Не, честно казано, шефе, мисля, че не е знаел. Очевидно е смятал, че Милдред Данвил просто се е намесила в играта и е



отвякля детето... Боже господи! Това пък какво е?

Мейсън изви колата така, че фаровете осветиха една фигура, която куцукаше по улицата.

— Човек, когото явно са нападнали и ограбили... Но това е Карл Фреч!

Мейсън отвори вратата и изскочи на тротоара.

— Здравейте, Фреч. Какво се е случило? Фреч му хвърли поглед, който очевидно трябваше да бъде изпълнен с достойнство и презрение, и отмина.

— Ей! — подвикна Мейсън. — Какво се е случило? Младежът дори не се обърна назад.

— Исках да поговоря с него — обясни Мейсън на Дела Стрийт — и да му съобщя за събитията вкъщи... Е, добре, нека си върви.

— За бога, какво ли може да му се е случило? — попита Дела Стрийт.

Мейсън се засмя:

— Забрави ли, че беше излязъл с жена от агенцията на Пол Дрейк? Тя имаше задачата да получи сведения, но да не го оставя да прекалява. И ако си спомняш, въпреки скромния си вид деvojчето е шампион по бокс в категория перо за жени и е излизало на ринга с мъж като спаринг партньор. Явно, че Карл се е главозамаял от побойническия си успех. Ако иска да играе ролята на пещерен човек, би трябвало да изучи мъжкото изкуство на самозащита.

Дела Стрийт се разсмя.

— Само да го види Даяна! Чудесно са го подредили — до утре сутринта око̀то му ще посинее.

— Детективите на Пол Дрейк си ги бива — отбеляза адвокатът, — но колите му са в ужасно състояние.

— А как ще се прибере Пол, като му вземем колата?

— Полицията ще го закара. Тъй като е присъствал по време на престрелката, ще го вземат за свидетел и ще го задържат още час-два. Междувременно, Дела, нас ни чака една задача.

— Аз съм ясновидка: Отиваме да хапнем.

— И да се отървем от вкуса на шоколада. Повдига ми се от него — призна Мейсън.

— На мен също — засмя се Дела.

— Може би ще намерим някъде чудесна сочна пържола с гъби, картофи по лионски и франзели на филийки, препечени до златистокафяво, които да хрупкат...

— И тъй като е късно вечерта — намеси се Дела Стрийт — й няма да имаме повече клиенти, може да поръсим малко стрит чесън върху хлебчетата, а?

— И да изпием бутилка червено вино — добави Мейсън.

— Какво ни бави? — попита Дела Стрийт.

— Само страхът сержант Холкъм да не ни хване, че караме с превишена скорост — призна адвокатът с усмивка.

— Как ще съобщиш на Бартслър, че момчето не му е внук?

— Не ставай глупава! Изобщо няма да му кажа.

— Значи ще го оставиш да...

— Защо не? — попита Мейсън. — Момчето остана сираче.

Никой не знае кой е баща му. Майка му е убита. Според акта за раждане той е син на Робърт Бартслър и има законното право да носи името Робърт Бартслър младши. Бартслър има много пари, а малчуганът ще помогне на Хелън й Джейсън да се сдобрят...

— Но няма ли Бартслър да разбере? Няма ли да види, че детето не прилича на никого от семейството? Че...

Мейсън се засмя:

— Дела, трябваше да видиш как Бартслър се радва на детето, за да разбереш как тълкуваме фактите според желанията си. Преди да дойде линейката и да му поставят упойка, той видя малкия и кълна се, че в този момент бе забравил за болката в коляното. Лицето му сияеше и като се има предвид какъв заклет скептик е, прояви удивително лековерие.

— В какъв смисъл?

— Търсеше общи семейни черти. Според него момчето имало челото на майка си и устата на баща са, а очите му били точно копие на очите на майката на Бартслър и...

— Боже господи! — възкликна Дела. — И това от устата на скептик, който се гордее с факта, че трудно може да бъде убеден в каквото и да било.

— Точно така. Още един пример на каква доверчивост е способен човек въпреки всичките си усилия да изповядва непоклатим, суров скептицизъм, когато става въпрос за нещо, в което иска да повярва. Колко хора могат да се погледнат в огледалото и да се видят такива, каквито са в действителност? Те виждат въображаемия образ, който са изградили за себе си — с десет-двайсет години по-млади, отколкото са.

Дела Стрийт се разсмя:

— Това вече се отнася за жените.

— Не, жената е по-честна към себе си, малко по-критична в оценката си. Жените не се самозалъгват като мъжете. Те са и по-романтични, но и по-реалисти.

Мейсън зави и влезе в една странична уличка.

— Спомняш ли си това уединено място, Дела? — въодушеви се той. — Тук сервират чудесни питки, запечени със сирене и подправки отгоре.

— О, да! — възкликна Дела. — И имат чудесно вино. Отдавна не сме идвали тук, шефе.

— С Пол Дрейк често се срещахме тук — спомни си Мейсън. — Чудя се дали Пол е успял да довърши вечерята си. Така и не разбрах.

Мейсън и Дела Стрийт влязоха в малкия ресторант.

Оберкелнерът ги позна и ги настани в едно сепаре.

— Какво ще правиш с дневника на Милдред? — интересува се Дела Стрийт, след като изпиха по един коктейл, придружен със зелени маслини.

— Ще го изгоря — заяви Мейсън — с подходяща церемония. В края на краищата адвокатът е нещо като лекар, само че лекарят лекува телата на хората, а адвокатът съзнанието им. Макар че по — добре да се възползваме от възможността за едно изнудване в името на доброто.

— Хелън ли искаш да сплашиш?

— Да. АКО се държи добре и се отнася с Бартслър както трябва, ще ѝ обещаем, че няма да показваме дневника на никого.

— Ще я обвинят в измама ли?

— Точно така.

— А Бартслър? На него кой ще му държи юздите?

— Разчитам на внука му. Той...

— О, боже? Ето го и Пол Дрейк пристигна.

Дрейк се изправи до масата им.

— Мини навътре, Пери. Да не си мислите, че ще вечеряте само двамата, без мен?

— Какво става? — попита Мейсън. — Не беше ли свършил с вечерята, когато те повиках по телефона?

Дрейк се намръщи, сякаш се мъчеше да си припомни нещо отдавна отминало.

— А, вечерята. Хапнах, хапнах. Не стигнах до десерта, но си хапнах. Само че оттогава много вода изтече.

— Искаш да кажеш, че пак си огладнял и смяташ да натрапиш компанията си на нашата вечеря? — намигна закачливо Мейсън.

— Точно така — заяви Дрейк — Дойде ми наум, че сте тук. Онези проклети полицаи ме оставиха да се връщам с такси. Разходите са за твоя сметка. Леле майчице, как не останахте у Бартслър още пет минути?!

— Защо?

— Трябваше да видите Карл Фреч.

— Видяхме го.

— Къде?

— На улицата, около две преви преди къщата. Вървеше пеша.

Дрейк отметна глава и се разсмя. — Малко преди да се прибере, се обади детективката, за да ми докладва. Спомняте си, че е участвала като боксьор в...

— Да, спомням си. Какво ти докладва?

— Накарала е Карл да признае, че е бил в апартамента на Даяна. Той се увлякъл да се хвали как е заблудил полицията.

— Защо е ходил в апартамента, Пол?

— Трябва ли да ти обяснявам?

— Само за това ли?

— Само за това. Според сведенията младежът е един нахален женкар, който с изнудване и юмруци допълва така наречения си чар. Похвалил се на моята детективка, че нито една жена не могла да му устои. Направил восъчни отпечатъци от ключовете на Даяна.

Твърдял, че когато едни мъж удари яко една жена, след това тя изпитва инстинктивно биологично желание да му се отдаде.

— Продължавай — усмихна се Дела Стрийт, — започна да става интересно.

— Не забравяй, че детективката ми докладваше доста набързо и по телефона. Наложил се да запази по-пикантните подробности за покъсно. Но за да измъкне сведенията, тя оставила у Карл впечатлението, че е попаднал на лесна бройка, и когато разбрал, че си направил сметката без кръчмаря, той решил да прибегне до физическо насилие. Детективката ми смята, че си е счупила кокалче на ръката. Колата на Карл останала при нея, а той се прибрал пеша.

— И как му се е отразило всичко това. Пол?

— Трябваше да го чуеш как ридеае пред лейтенант Траг. Имаше няколко избити зъба и фъфлеше като...

— Някой идва — прошепна Дела Стрийт.

Мейсън вдигна поглед и видя един мъж от друга маса, който беше оставил дамата си и се приближаваше към него.

— По дяволите, Дела — измърмори адвокатът — изглежда, че никога няма да ни оставят насаме.

— Е, ще си тръгна, щом се сърдиш — засмя се Дрейк. — Канех се да потанцувам с Дела преди...

Човекът застана до сепарето и леко се изкашля.

— Извинете, че ви прекъсвам — започна той, — но вие сте Пери Мейсън, нали? Виждал съм ви в съда, Мистър Мейсън, цяла вечер се опитвам да се свържа с вас. Когато влязохте тук, помислих, че съдбата ви е довела. Просто трябва да се посъветвам с вас за нещо, което ме безпокои. Нещо твърде мистериозно и много важно.

Мейсън се усмихна й поклати глава.

— Не преди да изпия още един коктейл, да хапна ордъовър, порция пържола и...

— Ще почакам — настоя тревожно мъжът, — стига само да се съгласите да разговаряте с мен.

— И ще ядем чесън — предупреди го Мейсън. — За какво става въпрос?

— За една рибка.

— Да не би случайно да се шегувате?

— Не, не, за една златна рибка.

— И е важно?

— Разбира се, че е важно. Идва ми да полудея. Но няма да ви задържам повече, мистър Мейсън. Ще ви чакаме там с дамата и ако пийнете едно бренди с нас след вечеря, ще ви разкажа историята в основни линии.